

۱۹۸

۱۹۷ VI ۱۱

۱۵۳۶۹

۶۱۴۲
۲۸۵۱

شمع محمدی

مصنف مولوی روشن بن صدیق

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

حمد باری تعالیٰ

کی کج صفت خداوند الی عاجز آگے سناؤے
 حمد خداوی ختم کرن دعاوی کرے نہ کوئی
 قسم خداوی ختم نہ ہوئے ہے لکھ زور لگاؤر
 ذکر الہی ہر دم کروا خفی جو ظاہر آبی
 خوب مانواں دیاں شکماں اندر کہ تصویر دکھاؤ
 جسوی روزی تم کرین موت لیجاؤے سوئی
 کھاؤن کارن رزق زمینوں پیدا کروا جانی
 عقل دماغ تیر پوچھ رکھے کہی تے سمجھ جواتاں
 حیواناں مہین تریسین بند و نواگ سودانی
 پڑھیں نمازتے رکھیں رزقے پکھیا کی ڈاری
 تیرے کھاؤن کارن بھائی پھلو پھیریں پاؤ
 وچہ حدیث گئے فرما کے حوض کوثر دئے ساتی
 تاراں سن پاک منزہ کو لوں غافل ہو جائیں

لکھ کروڑاں حمدوں بنوں انت شمار نہ آئے
 لکھ کروڑاں پین ماں نیلاں اتنی خلقت نہ ہوئی
 جہیاں کوان جو حمد خداوی انت شمار لیاٹے
 ہر قالب پوچ روح الہی داخل کرو کھلایا
 نڈی کہنے کھسی پچھ کجھ حساب نہ آئے
 کن کن روزی روز پوچھاٹے عالی سہ نکلی
 سانس لیون فون پوچائی پوین کارن پانی
 ایڈ احسان تیرے پرلاٹے اے غافل ناداناں
 جے اوہ عقل دماغ تیر پوچھ نہ رکھدا آجھانی
 عقل رکھن دی خاطر تیر پر فرض ہوئی گل ساری
 خشک مینوں ہبزہ کہے پھر اس توں گل باؤے
 اے احسان بھلا دلو اے غافل بند خاکی
 ہر جیل ہر دم اندر پیاور کیس اس تاہیں

بح بہشت بلیند استائیں خرید بھراوا
 ہر ہر دم تیرا چہ کھائے توں بیوں تیرے جانے
 اسے تدار نہ مار قراروں کر کچھ لیسے تیار ہی
 بہ کے گوشے و چہ پھراو اگر کے غور سچیا نی
 کئی ہزاراں لکھ کروڑاں خلقت بہت سدائی
 جانیں سر پر مالک احد شرک ذرا کماویں
 یاد کریں جس مالک تیں پر ایہ احسان کہائے
 اکھیں کن بن بان بنائی بیڑاں سمجھ پیلے
 جسے بنیائی اکھیاں اندر تہ و جدار پ باری
 قدر مینائی تلبینے توں جا کے کچھ پیلے
 صنم بگم تیرے تائیں جسے کر رہ کر پیدا
 نہ سوزوں نہ بات کر بندوں بہت ہوندی شواری
 جسے ہتھ پیر نہ دینا بھائی کبیرا عذر کر خند
 صحت بخشی تیر تیا میں کل اعضاء تمامی
 صد افسوس توں قدر شناسی ہرگز کیتی نہیں
 دیکھ جیسی خالق والی تینوں فکر نہ آئے
 لکھ احسان تیرے پر کیئے کشتی باہجہ شماراں
 کس گل پر نازاں ہو کے بیفرمانی چائی
 پیش عدالت امر حیات جان تھ عمل تو لایا
 وڈی نعمت تیرے اوپر اعلیٰ اگر بھائی
 دو جی افضل نعمت بھائی نبی محمد آجیا
 جیکر نبی محمد سرور نہ آوندے اسے بھائی
 اوہ کیا جانے قدر محمدی جس میں فکر نہ آیا
 بس سیانج واحد غالب بولا تائیں جانے
 جسے کئی وصف خداوی اندر غیر شریک لیا یا

روشن میں انگوٹھ دل موج لجا دیں
 یاد کر بیگنا شاخ مروی موت عدوں
 منزل دور اندھیریاں تان ہر پر گھڑی
 ایہ زندگانی نازا ابوالی اور ک ہوسی
 کر کچھ فکر پیاسے اچکل توں بھی ہوسیں
 عاجز ہو کے مالک کے سر سجد یو چہ یا
 باجہ منگے تڑہ عضو وقتے کر دیا جو رہ
 ہتھ تے پرتے تانیاں بنیاں تے عجیب
 گلیاں اندر ازل مروی تیری جان
 دیکھاں کیا جواب دیوے تڑہ کھن ازاں
 کن زبان خدا سے باجوہ و بیان کر
 قسم خداوی ہر کم اندر غالب حکم جیا
 وچہ بازار اجازاں ازل مندی جال
 تے توں کل احسان بھلائے کر کر گلار
 تے لگن گئے پیش عدالت جڈن بلایا
 بیفرمان ہو ویں توں پورا تے اوہ رزق
 نہ چھوٹے زبول آیوں تے نہ پایاں سار
 جسدا بہت گمان تیریدل میںوں بھی دس
 کی کریں جسے سرور عالم لیس میںی فر
 ایہ قرآن قانون محمدی بھیجا پاک
 دوزخ وچ وگا یا جاسی جس خذو نہ
 بت پرست ہوندی سب خلقت خود
 جیہڑا دیکھ نعیم خدا توں شکر سبحانہ
 غیر شریک لیا اے کوئی عیش کرے مر
 بخش مول نہ ہو وگا جاسی دوزخ وچ

وچہ حدیث صحیحہ سے آیا خود حضرت فرماوے
 صدائوں کے بندہ اور ہو پھر اعمال کما سے
 پیر پستیماں گوہرستانا ہوسی سنہ کالا
 کیہڑا حتیٰ قیوم خدا بن مینوں ہی بتلاوے
 اسنے پیر عظیم خدا بن دو جادو کا مٹی
 متصف ہوئے دل اپنے پیچہ پوچو کرو تہا سے
 لم یولدتے لم یلدو واسو جو بھو چالا
 آسمان زمین کے پینہا واکھو کس نسا میں
 لاشریک نہ آکھیا جائے واحد کو میں سدا سے
 وڈا ہے اوہ مشرک ظالم مرد اچھو تانے
 تے بی محمد سرور تائیں رہی پیر پچھانوں

بوجت دوی مشرک پر رب حرام کرانے سے
 سن بھائی جس عمل کریں عیش حرام ہوگا
 اسے بندے کوئی باہجہ خدا نہ حاجت دیو لو والا
 پیر پستو وصف خداوی غیر نوچہ نہ پاوے
 سٹیج دو جا کون کہا ہے باہجہ خدا بھائی
 اتے بتاؤ صد خدا بن دو جا کون پیارے
 تے ہے واحد رب بن کون کہا لو والا
 مارن اتے جان والا بولو کس دیتائیں
 کرو خیال خداوندوی جے صفت کیہو چاوے
 ثابت ہو یا جو باہجہ خدا سے بیرون حاجت پیا ہو
 لے بھائی رب خالق تائیں واحد الہ جانوں

فہرست سرور کائنات صلی اللہ علیہ وسلم

دورخ وچہ وگاسے جاسن جنہاں کفر کلمے
 کفر شرارت ظلم تہمی سے پھر بھجر چائی
 کفر ضلالت دور ہو یا سب کھنڈ گیاں روشنایاں
 ظہرے یسن منزل قدر بزرگی والا
 کپتر نار جہنم کو لوں پار لنگھاوون آسے
 اس تھیں بعد کتابت اوسے روز قیامت تائیں
 سن نہ دو جا جاری ہوئی آگیا علم جبار سے
 ہوسی کوئی پیغمبر تائیں بعد نبی سدا جانوں
 تا بعداری کرے بندے کوت پلےس واری
 تا بعداری باہجہ ہی می ستریں شرح بھائی
 بیقرماناں لیا کوسے دورخ مارے بانگن
 شہد اٹھا پلے پانی امت والا پیارا

شکر خدا و اجس می طر حوں بی محمد آسے
 نور محمدی کے اندر جس دم چمک وکھائی
 فیض سندر تھا تھاں رحمت جھریاں لایاں
 سب بنیاں تھیں افضل کیتا شان محمد والا
 وحدت منزل خاص بی بی آساں کھان لے
 پاک کلام ملی سرور لوں حکم کیتا ب سائیں
 شاہی درجہ سرور اوپر کیتا ختم پیارے
 نازل کوئی کتاب نہ ہوئی بعد قرآن بچانوں
 بند ویت اخیر می ہو یا کارن خلقت ساری
 ایہ دنیا سے فانی پیارے مژر آو تا ناہیں
 نفس لقمی ہوئی جس نالو طش و پان لگا
 کس ن خون کو تر تے چمکے حضرت نبی سہارا

سلم نفسی کہسی ہر اک واقف کوئی نہ ہو و
 جد سجد یوچہ سرور عالم زاری کر ہی بھائی
 قسم خداوی ہوں حشر و اہمیت تاک سینوسے
 بس میان اوہ حب نبی دی جہوں ان نہ رہاں
 اوہ کیا جانن حب نبی می ظلم کماون والے
 زرد دولت وی حب زیادہ دلدا یوچہ چاون
 بی زور اتے ظلم کریدے شان غرورت پائیں
 جو کوئی تابعداری و چون باہر قدم لکھے
 عذر سوال قبول نہ ہوسی جے سو کر اچھا جا
 تابعداری داجے تک نیکی کروا بھائی
 شان محمدی ختم نہ ہو و کیا توری کیا توری
 میں کچھ شوق محبت پاروں مٹوڑا ذکر ستایا

امتی کہسی سرور عالم تے سجد یوچہ روے
 جو کوئی ہو رکے درجے او را حال کیا لی
 تابعداری باہجہ نبی دی کوں غلامی اختیار
 سب شریعت دا اوہ منکر مٹسی روز بھاپیں
 مال تنجاں تے مسکیناں ظلموں کھا و لو لے
 مسلم اسمی نامہ راون ہاج تے رشوت کھاون
 قسم خداوی وقت عدالت دور ہون مہکاروں
 کہی تہ جنت ویساں تہوں امر خدا فرکے
 بیفرمان نبی دے ہو کر کیوں نہ کرین فلا جاں
 دس جھے اس اجز زیادہ دیندا پاک الہی
 قسم خداوی ختم نہ کر سن عاجز خلقت ساری
 کراں امید ہو و چون مریداں چاے نام لکھیا یا

مدح چہار پار کبار رضی اللہ تعالیٰ عنہم

بعد نبی عظیم فضل شرف چاہے یا پیلے
 ابو بکر صدیق پیارا دو جا عمر پچھانوں
 نبی کہیا وچہ یاراں میریاں جیکوی فرق لیا
 حب صدیق عمر دی بھائی پاس نبی پنچا
 حب جویں عثمان علی وی توں برابر بھائی
 حب چو مانڈی تیر تیاں پاس نبی لیا
 بعض شیعہ بد سخت نکارے فرق چو نا لوچہ لیا
 درجہ ہو یا عنایت چو مان بخشش فضل غفاروں
 کیکر شان بیاں تنہا ندا عاجز آکھ سنا
 تاریاں طرفے عایشہ بی اک ان نظر اٹھائی
 یا نبی اللہ اتھیاں نیکیاں ہیں کسیدے تیاں

عالمیدر جہ شان تنہاں توں صاحب دی سرکارے
 تریجاے عثمان پیارا چو تھا حیدر جانوں
 ہے اوہ ظالم او جڑ پھلا کہی نہ رستہ پائے
 جویں شہادت کلمہ پڑھیاں عیب سار بخشا
 فرق لیاے کافر ہوے اس وچہ شک نہ کای
 حب نبی دی طالب تائیں ہولا پاس پنچا
 معلم ہوسی روز حشر جد پیش عدالت آئے
 فرق لیاون والا کافر امر ہو یا سرکاروں
 جا کر بچھ رسول اللہ توں خبر تیوں لگجا
 حضرت سرور عالم تائیں جا کر عرض سنلے
 حضرت اکھیا بیشک ہوسن باپ تیر پید تائیں

ہکدن عمر پیار تیا میں کہیا رسول ارٹھی
 دورن جلدی کیکھ تینوں منہ پر نہ جھٹن تیاں
 ہک میت پر نبی حقانی کرن جنازہ دیا
 جیکر پڑھاں جنازہ اس دابھتیا مول نجاو
 کسے سوال کیتا یا حضرت عیب کی لہد تیاں
 دشمن اس د دشمن ردا دشمن میرا آیا
 شان بیان جو حیدر والا کی کی آکھ سناو
 انت مینی دانا میناک کہیا رسول ہما سے
 چلے پار نبی دے برحق کہیا اصفیت سناو
 فرق کیتا وچہ اوپ تہاندے رافضیاں کارا
 چلے ایہ اصحاب کہیا ریشان بیان آیا
 یارب ساریاں میری طرفوں لکھ درو و پوجا کر

ہیبت پوکھ شیطاناں تائیں جتوں جاوین بھائی
 سنن آوازہ جتوں تیرا ہون گال د تاپیں
 دور کھلو کے اسد کولوں سر رنے فرایا
 غضب رہانا نازل اس کے کھڑا آن چھوڑا
 نبی کہیا عثمان ولید پیار سی اس لیں تاپیں
 نازل ہو یا عذاب تدا میں دوزخ ڈیرا لایا
 بھائی آکھ جس د تیا میں خاص رسول سجاو
 تون متھیں میں متھیں بھائی فضل کنوں تارے
 وچہ قرآن خداوند فضلون جمنیدی شان تباو
 چایا تہری ادبی پاروں سر اوپر اشراراں
 مگر ان حرص امید توالیوں تھوڑا ذکر سنا یا
 لکھ ادا بسلام پوچا وین روز قیامت تاپیں

مدح اصحاب عوام رضی اللہ عنہم

عام اصحاب رسول اللہ شان کنیا جاندا
 جنہاں مجلس پاک نبی دمی رحمت فضلون پائی
 وچہ جہاں جنہاں نبی دمی کیتی تالبداری
 اس تے ابو ہریرہ جبار استے زبیر سہارا
 عبد اللہ بن مکتوم جنہاں شان خدا فرماو
 ابن عباس اتے عبد اللہ بن مسعود پیارے
 کی کچھ شان بیان تہاندا ظاہر ہول سناو
 مجلس نبی سہار یوالی ہوئی جنہاں انعامی
 قطعے زمین چہیری وچہ ہو یا و فن اصحاب سہارا
 جہاں کون جو شان اصحاباں کر بیان سناو
 واہ سبحان غلام نبی دے کیسے درجے پاوون

تالبداری سرور پاروں دھ گیا شان تہاندا
 شان بلند ہوئی اس پلہوں عظمت رب د تالی
 جان کرن قربان نبی تون خوشی ہو یارب باری
 ابو نعیم تے طلحہ بھائی اتے یلال پیارا
 علقم سعد عجمی سونا کے کیناں انت نہ آو
 معاذ اتے عبد اللہ اتے انصار ہما جریاں
 خاک ملے جے قدم تہاندا کی سر میں پائی و ان
 میں قربان تہاندا اتوں میر پرستامی
 برکت قمر مبارک پاروں بخش لوے رب سارا
 قسم خدا دی شان غلاماں انت حسابے آو
 طبق زمین اسماناں د ہول ان سلام سناو

یارب نال پان سلامت بخشیا تھ اوہنا نڈا
لکھ برسان سے زاہد تائیں شان اوہ تھ آوا
بید تیاں مہولان کارن ہیر پیر گھلا یا
ساتھ تھنا نڈا بخشیا بیوں جان سر کاساواں

عامی مخطی نال ایمانے خاص غلام تھنا نڈا
غلام نبی دا جنم تیا میں خوابے نظری آوا
واہ سبحان اللہ رب عالم کیسا کرم کسایا
یارب سایاں میں جھنا نڈی نال سناواں

مدح امامین رضی اللہ تعالیٰ عنہما

دین نبی دے الوں جانان گھول گھما و لو لے
بچہ او اب نیاز ہزاراں خدمت اندر آواں
تے فرزند علی حیدر تے سنتوں پیر یکا نہ
ناف بہارک راناں پنیاں جو رحیم ل نبی ا
عین جمال ہو یا اس تائیں جو رحیم سول سہارا
بیشک مولاراضی ہو کریت اوس پنی او
رخ نبی ہو جس دکا پر خالق توں کد بھیا و
ختے ختے کر کے پن دوزخ ویرا لایا
جے اپنے گھر ماتم ہوئے تے بیوں نیر صلاون
کافر سچی تو یہ باہجوں تے اوہ عقد و خکے
و ولیا طیق زیندہ اتر تھر عرش منور لایا
باسہ کرن جو ظالم ایٹھے جاسن دوزخ و ہوئے
معلم ہوئی پیش عدالت جدوں بلایاں جان
جے کھٹاں دوز قیامت تائیں تان جی انت نہ پاواں
انشارا اللہ روز حشر سے بچ جاسی اس ناروں
کر تفسیر سناواں بھایاں وچہ توفیق اشعاراں
دیوں نیک جزا میں تائیں جن من تبول آواں
ماں پو بھین بھراواں خوشیاں بخش جیت جاہاں
قسم تسالوں عورت سندھی بخشیا سب پیارے

حسن حسین امام پیکے دین دہا و لو لے
لکھ صلوة سلامون تھے مدح بیان سناواں
گوٹے جگر نبی سرور تے عالیشان گھرانہ
سینہ پشت جو صورت جلوہ حسن حسین و لیدا
جسے کیتا نال پانے طرفے حسن ظارا
راضی کرے امامان رخ خوشی رسول ہو جاو
بے ادبی جو کرے انہا نڈی رخ رسول ہو جاو
ایسن طے اندر بہتا راناں شور مچایا
مخول کرن تے دوزن ہن اوہ واشور مچاواں
جو کوئی وچہ تھی دے گھرے کھید مخول تھے
لکھ نورانی رنے جنوں نیر اسان چلایا
پر بت کل حیوان پر بند زاری کر کر دے
لیون نام اماں چر نہ کرے ادبی مہ چاون
میں کیا شان حسین حسن و ایٹھے لکھ کھاواں
پسچی تو بہ جیکو میاں کرے ایس بے ادبی پارواں
یاد بہرمت نیامع یاں تے کل نیکو کاراں
شعر کرن عقل نہ بینوں کر مقبول خدایا
لکھ صلوة سلام پو چائیں نبی محمد تائیں
جوتہ تے مومن بھائی ولی تے عالم سارے

سبب تالیف کتاب

نال تو فبق خداوند عالم میں بھی قصہ لکھا گیا
 ایدل بول حقیقت سیاری نال تو فبق آبی
 کھائے لذت پلکے اس میں بھلے نصیبان والا
 پھر یہ شہد نصیبان کتیاں ہرگز بیونا ناہیں
 چل بسے قبراں ندر پنی لئے اجل پیالے
 دین نبی آدے پودے بیکے کرے باغ نکا پیر
 نال قرآن حدیث پیالے اضم کروا جاواں
 انشاء اللہ رحمت پاروں جلد شفا پا جائے
 پیر کرو وچہ وڑکے اس دہر ہر نگہ سا یہ
 پیر کرے اوہ اس باغیچہ چاندی رہے بیماری
 پالو پال عراقاں ندر سرد فولے لائے
 روڑی کھے وا بھر والا دوخول وان گایا
 جھاک بے وال پکے بے جو کما و بچ جائے
 اکدن قابو آجائے اوہ شیراں تے بگھیاڑاں
 مہر حرام جائے جنڈاں دی ہنڈا باز نہ آوے
 دور ہو یا ظلمات اندھیل خوب ہوئی و شتائی
 قسم خداوی توڑ جو کھاسن جا پنجن ہدایے
 اس با عید مومن بھائیوں با سیر کر ایسے
 سخت دلاں تا شیر نہ ہوندی خود حضرت فرماوے
 آکاں و وہ نہ شیریں ہوں جو پو پو تیرت پلے
 پرچے کاریگرنوں کھے مزا تدا میں پائے
 گواہ ہند کدی نہ پڑھی لکھ استا و سکھاوے
 کہ تفسیر نماواں تیوں جو فرمایا سا میل

لکھ کر وڑاں شاعر ہوئے انت حساب آیا
 شعر کرنا عقل نہیں پر حرص لیو چہ آئی
 میں یہ شہر ہشتی وچوں پھر یا شہد پیالے
 لذت دیوے شہر رسولی متقیان دنیا میں
 دیکھ اندر کیا کیا بندے سو نہیںاں علا نولے
 ایدل و ماہ بازار بدی دا وینی سخن نایسے
 اے بھائیو گلزار لگا کر خوب تسان کھلاوے
 جو کوئی بندہ عصیان والا این باغ بیوچہ آوے
 شفا خانہ ایہ گنہگار اندا جو میں بلغ لکھایا
 جو کوئی دین نبی داند رہو یا ست آزاری
 چن چن بوئے شرک والے میں مشہور و گایا
 کڈا کاٹھتے پھر وٹا سارا ہو نچہ گوا یا
 شیریں دار ہشتی بوئے رنگ برنگی لائے
 ایسا باغ ہمیر اچھ دیار و وڑ جائے وچہ چہاروں
 جان کوئی سپ کھر پانکل ایسا ونگ چلاوے
 نام باغیچے و این صہر یا شمع محمدی بھائی
 تھاؤں تھا میں لیکن کچھ لیون خوب ہلاکے
 و لیکن اس نون قسمت ولے بدان نصیبان میں
 بعضے کہن کتاب سنی پر لذت مول نہ آوے
 سخت دلاں نون لگت آوے جے سوزور لگیے
 شیخے اندر ہر کوئی اپنی شکل پسند لیامے
 بیدرواں نون درون ہو ہوا جیکوی نور لگاوے
 اے بھائی تو نال محبت دیکھ جاوےں تہا میں

سورۃ ہمزہ دیکھیں بھائی آخر وہ سپا سے
ہمزہ لمزہ والا حالاً کر تفسیر سناواں
شان ہیئت تے ذکر و خدا خوب بتایا جاو
رو شکر تے غیر رسم واپورا ذکر لیاواں
قسم خداوی اپنے کولوں نہ کچھ پایا جاوے
پر بسم اللہ شمس محمدی کر اظہار رکھاواں

اس اکھول بیان سناواں تے توحید اثنائے
شان سجاوت ذکر پنجیدان خوب طرح سمجھاواں
حد عدد و شکیں نہ الا ذکر لیا ندا جاوے
اثنائے شاعرین کے حدوں باہر جاداں
سند قرآن حدیث کتابوں طالب نقل لیاوے
نال توفیق خداوند عالم میں بھی تمت پاواں

آغاز کتاب مستطاب فی تفسیر سورۃ ہمزہ مسیومہ محمدی

وَيْلٌ لِّكُلِّ هُمَزَةٍ لُّمَزَةٍ

ترجمہ - ویل ہے دوزخ واسطے ہر غیبت کر نیولے عیب کرنے والے کے۔

ویل دوزخ ہے ہمزہ لمزہ کارن ب فرمایا
بیا جانے توں یل کیانی دساں تیر تیا میں
نبی کیا اوہ اید عمیق جسے پتھر سٹے کوئی
دھوں گئی بند بوند و خدی ساری اسوچا او
خیر جیڈے بچھو اسوچے سنتوں سیریاں جلالاں
بہت عذاب ہو و اس اندر جہناں غیر عقید
ستاں فرقیاں کھو و کھی ٹھوڑا ذکر سناواں

ہو رہی پنجارن قیاں کارن چہ قرآن بتایا
وچہ جہنم دوزخ جنگل رب دکھاوے ناہیں
چالی سال ہٹھا ناں جاوے تھلے پونچے سوئی
کالے ناگے بچھو و دے دیکھدیاں جی جاوے
اکے ڈنگوں دہو و یگا پوسے چالی سالان
ہو مسلم جو عمل نہ کرے سنتوں یار سعیدا
سند قرآن حدیث اصولوں اثنائے لیاواں

بیان فرقہ اول اول اول

سنو حقیقت ویل دوزخ کن کن کارن بیا
وَيْلٌ لِّكُلِّ هُمَزَةٍ لُّمَزَةٍ
بہرے اکھن آہ بک ٹٹھا اگلا کھڑ جاوے
جس روز حشرے منکر پیش عدالت آون
مکریال جو کلمہ پر سہد عین نبی و ابھائی
جیکوی آکھے روز حشر بھی اسے رب بتایا

جس دن سورۃ ہمزہ دے ما قبل خدا فرمایا
اول جہرے حشر نہ من لیسن سوچہ جا میں
نہ اعتبار کرنا آخرتے ظلم کرن من بھلے
رحمت نظر نہ ہو و انہاں اول اندر لیکادان
روز حشر اعتبار نہ دل وچہ نولے مگر اہی
جسے تینوں نعمت دلی آدم ناسس بتایا

تے اوہ اس دن کرے حالت نیکی تے برائی
 شرکوں غالی تو بہ عالی مثل جنہاں آسی
 جنہاں شرک عقیدے کھے کفرون باز آئے
 جو کوئی اینہاں حق سنکے دین جو ایہ ہزاراں
 کہن میان حق مسئلے کردا سالوں باز آئے
 ایہ نے گھمیا جو بھانڈے اپنے توشے ناپے
 رب کہیا از بایش خانہ ہے ایہ دنیا میرا
 اینویں جو گھمیا پیاسے برتن عجب ناپے
 اینہاں پیاریاں ہیرا تائیں سو کھلیتے پنچاؤ
 کھوٹا گھرا بچھانے تے پھر کروا خوب تہاں
 بہتر خوب موافق اس کو پکا نکل آئے
 تے اوہ قیمت پوری پائیے دچا میر ویراں
 ہر اک بات اندر ہے حکمت رب قدیر کمانی
 جہرا حشر شرمے تے صدق یقین لیاوے
 تے جہرا ایہ امر نہ منے گھر کیا بھانڈا بھانی
 ویل و وزخ و ج مسکن اس وارب عالم فرماوے
 کرن روایت جس دن قبروں پھرا بھائی جان
 ہذا یوم الحشر ہے جس دن تین جہاد لڑا
 ہو طاقتور حج نہ کتیا روزیاں فکر نہ آیا
 کھسے ہتھا اعمال جاں بسن ہو جہراں کھلوسن
 یونہی کیتی کہہ تائین فلا نا یخیدر و وکران را
 اے بھائی کیوں غفلت پارو یوم الحشر جھیاؤ
 اوہ رونا منظور ہو سی جس دن پکڑیا آؤں
 حکم کرے رب ملکاں تائیں پکڑوا سدی تائیں
 صد افسوس جنہاں کارن ایسے فعل کماؤ

نیکی کیتی امر موافق یا توں بدی کماؤ
 انشا اللہ رحمت پاروں جنت رب پنچاؤ
 بدیاں پد بھارا ہو سی دوزخ جان و گائے
 کرن مثال سناوں گوئی لک سے مرداراں
 اوہ کہیڑ گھمیا جو بھانڈے اپنے توشے ناپے
 تے اوہ مالک کل میں اکبوں شے وچہ بھاپے
 دیکھاں کن موافق چلے منے امر نہ کہیڑا
 از بایش ہر اک ہی کردا سمجھ تسان آٹھے
 آوی دیو و ج ڈال اینہاں نیش مگرواں و
 جو کوئی گھر کیا کچا نکھے اس شے بچھو آئے
 اس دیتائیں سر پر چا کے وچہ بازار لیجاؤ
 گھر کیا کچا روڑیاں تے ردا حال پذیراں
 اینویں ہے از بایش خانہ خالق والا بھانی
 روز قیامت دوزخ جنت منے رحمت پاپے
 روز حشر بچھو آئے دوزخ سے اس ایہی
 کرن شفاعت سرورناہیں ہیرا حشر بھجاؤ
 امر ہلاکت پاروں سن دن ملک آواز سناوں
 وعدیاں خالق و الیہاں نال انکار لیا و نوالے
 نہ زکوٰۃ دتی تسان مالوں نہ سجدے ہر پایا
 نہ تو بہ منظور ہو سی پھر زاری کر کر و سن
 ہاؤ افسوس محبت کاسہوں کیتی نال کفاراں
 زاری کر سیں پیش عدالت جس دن پکڑیا آؤں
 رب فرما سی آون بیوں کیوں ظن لیا یوں
 ویل اندر پکاؤ اس لوں پاؤ سجت سزائیں
 سو پیلے کوئی کلم نہ آوسے نہ کوئی آن تیزاؤ

مسئلہ یہ قرآنوں صادر جو ہیں نمایاں ہیں
خیر خواہی و یگانہ میں کچھ تصور اذکر ستایا

مال غرورت پاروں توں کچھ برانہ بولیں میںوں
دو جائوں بیان کران توں یہ توفیق خدایا

در بیان فرقہ اول و دوم

وَلِلَّسُطَفِيِّينَ الَّذِينَ إِذْ أَكْتَلُوا عَلَى النَّاسِ يَسْتَوْفُونَ
وَإِذَا كَالُوا لَهُمْ آوَرْتُوهُمْ يُجْسِرُونَ

ترجمہ۔ ویل ہے واسطے کم دینے والوں کے۔ وہ لوگ جس وقت ناپتے ہیں اوپر لوگوں کے پورا
ناپیتے ہیں اور جو وقت ناپ دیوں انکو یا توں دیوں ان کو کم کرتے ہیں +

سنوں حقیقت فرقہ دو جاویل اندر جو جاوے
گھٹ و وہ توں انیاں کارن یا حکم خیاپوں
جو ویلے گھراپنے و چون توں دیوں کسے تیرے
ویل و نرخ و چر بھی اس کارن جاوے و نرخ
کرن روایت ہو کوئی بند عدل میدان نہری
بس میان جے عدل ترازو نہ انصاف کماویں
نافرمانی پکڑ خدای کو پس سلامت جاسیں
جس کارن ایہ ظلم کماویں کم تیرے نہ آوے
چھوڑ جہان فانی ایہ بندہ جس دم قبرن جاوے
روح پیارا اس بندیدانک خدا لیجاوے
گوشت پوست جسم پیارا کیڑے کھاوے نہ جانی
قلب جہڑے نوں سو کھاوے کن کارن ظلم کماپا
صدافوس جو دنیا فانی کارن ظلم کماویں

آخر وہ سپاسے جو کر پاک اللہ فرماوے
لیون ویلے جو وہ لیندے پورا کرن حسابوں
وہین خسارا وڈا اس نوں پورا توں ناہیں
رب فرناسی دنیا دیوچہ پورا عدل نہ کرے
بیعزت ہو قبروں انسی نال خواری مری
ویل اندر اتھ جاہک لسی میں پچھتاویں
جے رب پکڑ ترازو دھریا کیڑا اندر لیا میں
سین حدیث رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم
جھے چار ہوں اس بلوں جو میں روایت آوے
مال پیارا وارث لیون چاہن جتھ لگاوں
ہڈیاں میں ساہجہ لوگی آکھیا نہی راہی
اوتھے دروالم ہو سی جان میں اندر پکھایا
تے آخر عقیبی کارن نہ کچھ دلوچہ نکریا میں

عزل

پیارسے تھے چھوڑ جب آسنکے
وہ دونخ کا درجہ کھلا سنے

پیری قبر میں آویں منکر نکیر
اکیلی تیری جان گھراے کی

مزدوم میں نیا کابل ہا بیگا وہ گزشتہی جب نظر میں پڑے عدل کر تو پورا ہو خادم نئی	قمر تنگ میں جبکہ بھلائیں گے سبھی جرم تب یاد آجائیں گے وہی جرم مولائے بختا میں گے
سن میں تیوں کھول سناواں کس حکایت تازی	عدل انصاف کرنی پاروں جوین ہو یارب امی

حکایت بابا داؤد خاکی رحمۃ اللہ علیہ

سی بہک شاہ زمانے اندر عادل نیک گرامی تغور اکھا فے عدل کماشے کردار جم پیلے خوف خدائے عظیم زیادہ سوہنی صورت والا رات سیاہی چاڑھے اندر دیکھیا ایک سپاہی بدن اس وقتے کورا جمیاں اس نفع نظر می آئے یا حضرت سے ایک کیا باعث ہو حال تھیماں فرش غلیچیاں میں ہوندا سردی جنر نہ آئے کیونکر رات گزاراں حالن سردی کورے والی ول نون شاہی شاں غروروں سے مارو نچایا واہ سبحان اللہ اس عدلوں کیسار تہہ پایا عدل ترازو لولون پاروں ولی خدا داہو کیسے فریب تو پھیر کیسے چوہو کہہ دیوے بھائی اندر ویلے گا یا جاسی و ہو کہ دیون پاروں اسے بھائی کیوں دغیاں اندر ساری عمر گواہی عدا فسوس جیاتی اوپر کیا مغرور کچھو سے دہو کھیوں عبرت دیون والے کچھو ڈر تھیب	داؤد خاکی اسل سم مبارک آکھن لوک تمانی سایل ورنہ کردا ہرگز جو آئے در پاسے شب بیدار رہے نت دیکھے مسکینا ندا مال لاہ لباس شہانہ بد نون بیٹھا سی اک جانی نیرے آن سپاہی شاہ لوزان بون عرض سناوے اگوں نرم زبان بولے مال دیکھاں مسکیناں دیکھاں ان مسکینا تائیں کیونکر حال مانے نہ لباس جنہاں تن کاٹی تے نہ گرم تھالی مسکیناں محتاجان اعم نر پنے پر چسپا یا رحمت فضلوں پاک خداوند ظاہر ولی بنایا وہ گھٹ کرے ظالم ہو و پھر کھپتا وکرو سے بے انصافی پاروں پکڑن ہو سی حال تباہی رحمت نظر نہ دیکھے مولادور ہو سی دربار میں کر کچھ فکر پکاری تھی بہ اچکل ہو میں راہی اپن چیت جدا یاں اون ساتھی مال تھیوے کرند کہ رسناواں تیوں سن توں یار جیب
---	--

حکایت شخصے کہ فریب پہنڈا است

دغا کرے دیٹال نکر نا دغا زوال لیا سے	دغا کرن ولے لول کن بالوں گھانا آئے
--------------------------------------	------------------------------------

میں کہ تندرہ مثال سنا دلوں میں کرین کہ
 ہمیں شہزادہ کے ہندو دودھ فروغ دیکھائی
 پاسو پاسو کان وماندا کا کہا کیوں آن
 ہک عنی ہماڑا مقلد کیکہ اللہ پاکاراں
 کرن روایت مارڈید بولوں والی لہہ کہا آیا
 و تانا اسے دودھ شہزادی پاسے کس پیالے
 کیسا بیٹرو کیند اتیرا دسیں بر خوردارا
 عرض کیتی یا حضرت میں پرہیگی سخت نداری
 اوہ وچہ دودھ بلائے پانی پھر بھی کداجلے
 و ناکرن و ابیدا و کد امیرا و کدانا ہیں
 الٹ تاثیر زمانے والی نظر آئی اج میںوں
 سن کے ولی کہیا اوہ اکدن فب جاویگا سارا
 میں میںوں اک بات سناوان لوں مول بھلاو
 اسی طرح تیرا دودھ کسی دلوپور کد لیری
 ایہ کل کہ اللہ واپار اثر گیا اہ و کالوں
 ساون گڑوی پانی والی ندر سیر ملائے
 رات نہ سمجھیا ولی اللہ کی حکمت وچہ آئی
 سہو حقیقت عنی جو آنا پانی وچن والا
 چھڑ وطن پر ویسی ہو یا غیرت دیر نہ لانی
 جس سے پاس چاہے اوہ بھائی سو بیو چشم جرو
 دولت سخن دولت دشمن دولت دنیا شنائی
 لے پر کار کتندہ ہر داما لک حکمت والا
 پازمی دے سرتلج رکھائے تاجوراں کی پازمی
 پس میاں یہ طول کہانی ختم اس ناہیں
 قسم خداوی وحدت دریا انت شمار نہ آئے

حق پرست ہو وینکاجے توں کم آویگی تیرے
 نالے دودھ وچن تے نالے کم کرن حلوائی
 اس و شیر فروخت ہو وکے و بے دل بنجاون
 ہک ٹکڑے ٹھیں عاجز ہو یا ہک چہ بلغ بہار
 طاب کتیا اس دودھ لیا وین ہسبہ ہتھ پھر آیا
 پیکے ولی اللہ اس سے رگا کچھن حالے
 حال جریدہ نظری آویں ہے کوئی ازبیرا
 گا ہک ہک نہ آئے میں لہت ہوئی لاچار
 میں وچہ دودھ نہ پانی پاواں میں کوئی آئے
 الٹ زوال پیاسہ میرے کیکہ و رب رضا میں
 کل حقیقت حال اپنے دی کہ سنانی میںوں
 نہ کوئی مال نہ ورثہ نہ سی چلی اک اکارا
 ساون گڑوی پانی دی توں ندر و ملاویں
 یاد رکھیں مول بھلاو میں یہ نصیحت میری
 دودھ فروش کہے اسے توں میں لیا و لچا تولہ
 گا ہک بہت آون اسے رات شمار نہ آئے
 اس و بندو کان گیا ہو فرمت ایس ہوائی
 عاجز ٹھیں و وہ عاجز ہو یا و ناکما و ن الا
 یار پیالے دشمن ہوئی طعن کرن سب بھائی
 یار نہ دنیا ہے زریا بچوں بھیک کوئی فرماو
 جو عرت ہے دنیا والی دولت دوسرا ہی
 ہنساں عرت دیوی شاہی ہنساں دست پیالہ
 عدل تبدیل کردار ہند حکمت اس دی تازی
 اوہ دریا وحدت دیار کا رنگانت چہ میں ہکا میں
 بحر عمیق اندر جو تری طاقت کون رکھائے

اوتھے ونبہ نہ پیرا چیا نہیں بلح جہاناں
 سنوں حقیقت چھوڑ رخن لوں آخر ہو گیا ہی
 جس رکھ سپیٹہ جتا ور کوی مان جاوے پر جہاں
 اینویں تا ہنگ وطن می ہندی بھاویں کدہر
 ساریاں من مرادان بھائی دین دنی یاں حاصل
 پرا یہ نفس غیث امارہ جیلے اٹ سکھا سے
 صاحب جبرین اس پاروں لذت جہناں بھلائی
 اوہ علو امی ناڑا سی جو ہو گیا گل لالہ
 کہندا ایسے دین دین سے اپنے محل منلے
 تے ایہ نوین دکاناں اندر شیشے کس جڑائے
 تے اوہ بھائی تیرا کتھے چھوڑ دکان بھایا
 تے توں ساون پانی کتنا اندر وودہ ملاویں
 عرض کیتی علو امی حضرت اس بچ ہوئی منلے
 محل پوچھ لے بلغ لوانے میں اس پنج پیاروں
 اک گڈوا میں پانی والا اندر وودہ ملاواں
 وقت ہو قتی ردنی کھاواں خدمت ملدی ناہیں
 آہک بات دسان تھہ تائیں ملی اللہ واکہندا
 لیکے کہی اللہ سے پیاسے کھانا اک کھدوایا
 تن سوٹھ جدوں من ہووے تان کمال داوے
 جاوڑا میں پانی سے اندر ویکہ کتھو تک آوے
 سن کے بات تدوں علو امی پیر پانی روج پایا
 کن روایت ولی کہا ہے باقی بہت تیری
 جے پانی منہ تیکر ہونا پیر تیرا ڈب جاندا
 اچے میعاد تیری ہے لمی پاسے جرج پانی
 ہر ہر بندہ اپنا کیتا آپ ہتھو ستھ پاوے

کس عملاں پر نازاں مجھے طلہ نواں
 بھانڑا بن فرقا نوالے لوچہ ورد جدائی
 دل کر دے پھر بھی اکتے اکواری ہر جاواں
 ایسی طرح جو ب خدا دی چہ بہت بہتیا وے
 اک ساعت جے طرف لہدی ہو جاوے مل اصل
 سیدھے رستے تھیں لٹا کے او جڑ دیوں پائے
 جہڑے میں لوکل لے تہاں خوف نہ کائی
 سال بچوں اوہ زاہد آیا کالی کلمی اللہ
 تے ایہ بلغ عجیب سو شہ کس دین پیاسے
 مینا کاری کر کے او پر کس نے مور ہائے
 پیسہ جمع کرندا جس لوں شوق بڑا سی آیا
 روز مرہ توں کتنا پیسہ اپنے پیچھے پاویں
 چھوڑ دکان گیانس پوری ترغیبوں ہی خواری
 یا حضرت میرا سے دنوں راضی ہاں گھر باروں
 روٹی کھاں تہوں گھر جاواں سرور و صلے پر تھاپا
 ایسے کان میری پیاں پیاسے کہا میں
 اس گڈوے سے راز والا کس ہور بھی تھلہ ہندا
 تن سوٹھ گڈوا پانی اس میں یوچہ پوایا
 پورا وزن شمار پیا کے اب گل بھی فرماوے
 تاں پانی تھیں راز پوشیدہ سمجھ تیری پوچھو
 کمر برابر اس سے تائیں وچہ اندازے آیا
 ہکے واری نازل ہوئی تدرہ پر سخت اندھیری
 بے انصافی دی صدا ہو کھا غوطہ مر جاندا
 جس دم بہت پوری ہوئی ہوئی درد کہانی
 آپے بندہ عملاں سستی سخت زوال پیاسے

سخت گناہ حدود باہر پہنچیں اس کو بجائی
 وچ تراز و عدل میز نے جو کوئی غنا کما سی
 قسم خدا دی بے انصافی پاروں من ہزائیں
 جو کوئی افسردہس جنیاں تے بنی سچا فرماے
 حکم ہو و توں اینہاں اندر کیا انصاف کما یا
 جیکر بے انصافی ہوئی عدل ثبوتی پاروں
 قُوا انْفُسَكُمْ وَاَهْلِيكُمْ نَارًا رَبِّ سَاحِرًا
 بس میاں چھڑے بی لونی پورا گل کہاویں
 سنوں حقیقت ولی اللہ و جد ایہ سخن سنایا
 تو بہ توب پیکارے ہر دم پانی مولش پاواں
 میں جھکا کے سیر سے اندر مولائے در آیا
 عارف تھیں اک نقطہ سن کے ہو یا عارف حلوی
 صحبت نال ہندی ہر دم دوزخ رکھدیاری
 یارب رکھ ایمان سلامت بجایاں مسلماناں
 بخش توفیق توں فرقہ بیجا اہل لویں ستاواں
 فضل کرم تھیں یارب سایاں بخشین معاذہ محمدی

تاں کچھ سخت زوال ہدے پر نازل کر دیا
 غیرت پاروں پاک خداوند اندر دین جلاسی
 مسلم ہو سی پیش عدالت حدوں بلا یا سائیں
 گردن تے اس تہہ بچھا کے حاضر کیتا جائے
 واعدائیت وی اینہاں تہہ یا شرک کرایا
 ویل اندر پکا یا جاسی دور ہو سی در پاروں
 آپ بچوئے خویش بچاؤ دوزخ کوئی بچاؤ
 تا بعداری پکڑی دی جنت اندر جاویں
 حلوائی سن کبیا ڈروا تو بہ دے در آیا
 بجائی وانگ بچیدی پاروں مخضوب ہو جاواں
 تو بہ پاروں ٹھاٹھ کر دی فتنوں پھیرا پایا
 روشن دینا لہی ہو ندی بیکانندی اشنامی
 عجت نیک ایمان سلامت بے براق ہوا سی
 فضل نیرے تھیں تازیباں ہوون کلے نال ناں
 لکھ تھیاتا تے صلواتاں سرور لوں پھینچاواں
 دور کرے کل عصیان ساؤ و فتنوں نظر کر دی

بیان فرقہ اہل لول در چہ سوم

فَرِيں لَانْمُصَلِّينَ الَّذِيْنَ هُمْ عَنْ صَلَاتِهِمْ سَاهُونَ

ترجمہ۔ پس وہ ہیں جن سے واسطے ان نمازیوں کے جو اپنی نماز سے بے خبری یعنی سستی کرتے ہیں

دنیا سے کم ہوشیاری تھیں نال تھیں دے کوسے
 رحمت نظر نصیب نہ ہو سی سستی کرنے پاروں
 پیش عدالت حاضر ہوون کیوں سچ بچھپاتا
 دنیاوی مشغولی کارن قسما نمازاں تھیں
 ظن رجوع نہ دلو پتہ رکھن اتنی لوگ دوائے

جہے وچ نمازاں غفلت پاروں سستی کرے
 ویل اندر اوہ داخل ہوون غالباً ہر جباروں
 حکم ہو و تسال عمریر ہوں بہتدرا کیوں جاننا
 کہ کہن مراد ہے سستی ایہ جو وقت تھیں بیرون
 دنیا کارن دین گواہوں سستی کرنے واسے

سن تینوں کو حال سناوان حج میں ایت آئی | چوں کہ سستی کر نیوالے پاؤں حال تباہی

بیان شخصیکہ در نماز خواندن سستی میگرد

حضرت ابو بکر فرماتے ہو جس وقت باران
جس دم نال ادب جنازے کارن صفان بنایاں
پیش نام جنازے کارن کھڑا ہو یا میں بھائی
کیا دیکھاں جو کفن میت و اجوش ایل بیادے
حیرت تھیں نزدیک سنجی میں دیکھیں کارن ہایا
دہشت اس دی تھیں میں دیکھ کے بویاد و رو پارو
جلدی نال پیاریاں یاراں جس دم مارن چا بسا
بول وازوں سپ پکائے نہ مارو میں تاپیں
اس میت نون تک قیامت ہی میں دیکھ پنجانا
مر حضرت صدیق کہے میں کچھیا اس سپ تاپیں
عرض کری یا حضرت میں کیا دساراں میں اچالا
و نیادی کاراندیوچہ شاغل ہو کر وقت لگھاؤ
اس باروں ب قادر مینوں سدی طرف گھلایا
اس پرواہ نہ کیتی میرا حکم رکھاں جاتا
ہن نیادی کاراں تاپیں کہے نجات دیواون
العدا کبر تو بہ تو بہ نہ رب اسان کھائے
ہر کم اندر امر خداوا کر و مقدم بھائی
سنوں حقیقت سن کر حالانہ جنازہ کیتا
امر جلالت بھلن والی طاقت کون کھائے
بس بیان امر مقدم سستی کریں بیادے
نہ ایہ دنیا نہ زر و دولت نہ اولاد چھڑا سی
کران روایت شوقوں بہر اول وقت نہ پڑے

بکدن کہ چنانے نریا نال پیاریاں باران
کی کچھ دساں ج کر تو تاں ظاہر رب و گھلایاں
تاں جو میری نظر سنجی دل میت او پرو تاپی
سرخیں پیراں طرف پیروں میں بیٹھے جائے
اچن چیت کہ سپ قد آور کفنوں باہر آیا
اس سپ قاتل ظالم تا میں نال شتابی مارو
رب العالم قدرت پاروں اس دیتا میں بلایا
نہ مار و نہ مارو مینوں میں کراں خطا میں
مینوں مول نہ مارو اس پر ہو یا غضب پانا
موجب اس عذاب میت و اچھی سا نون تاپیں
سستی پاؤں کر ہوتی پڑھے نماز رزا لا
وقت نماز ضعیف ہوون دی نہ پروا کھائے
کریں عذاب ہمیشہ اس نون جب تک حشر نہ آیا
واحد غالب اکبر مینوں کیوں اس بھجاتا
ایہو عذاب ہووے جو اندر امر اس سستی جاون
او یار و نہ وچہ نماز اس سستی کوئی اٹھائے
سستی ویل نہری لجا سستی کر و نہ کالی
اسے حالت اس میت نون فنا یا سن بیتا
کہہ اعدا رسناکے جس دم غضب رہا نا آئے
ور نہ ویل جلایا جاسین میں مشن جاسن جاہ
جس دم ویل پہنچا و ن کارن حکم حضور زانی
وچہ نماز اس غفلت پاروں نہ ہدی سستی کر و

پندراں میں عذاب تہلکے کا دن یاد پائے
 دنیا والے تینوں میں ہن واضح کر سمجھاوا
 پہلاں عمر حیاتی اندر برکت رہی ناپیں
 نیوٹریاں نیکھے پیہ جاواں رجا و آو سارا
 چوتھی عرض قبول نہ ہوئے چہرے درگاہوں
 چھٹیوں ملک حصہ کوئی کنوں اسلام پیارے
 چھ عذاب ایہ دنیا والے اکھ سائے تینوں
 باقی لو جو ہستی والے دساں تیرے تاپیں
 اول جو اول ہو ویکامرنے وقت پیارے
 سوم عذاب پیاسوں شدت ہوئی وقت نزعے
 تھے باقی تن روح قبر دے ہون عذاب ڈیرے
 دو جا آتش قبر اندر جو چہ دن تیرا ت جلائے
 جس میں کھیں مثل نکالے ناخن لو پنے آئے
 بولے جو نہ بدلی کر کے یا جیوں عداوارہ
 بول کے فرسے نون نام شجاع اقر ہے میرا
 کیوں توں یہ نمازاں سستی کیتی آ پکارا
 مڑ تینوں بھڑ مار کر یگا حضرت سے فرمایا
 فحروں کہی کیوں توں اندر اس سستی کیتی
 ظہروں کہہ کر تکے عصر و تاپیں مغرب جاے
 عشا اندر بھی سستی جیکر صا اور ہو و پیارے
 پھر گلے دن اونویں کہہ غضبوں مارا ڈاے
 صاف کوس نمازاں اندر سستی کرنے پاروں
 باقی ماندہ تن محشر و چہ ہون عذاب سوا کے
 منہ دے پر نے سخت کھینے محشر طرف پیارے
 سخت پیرت اس دم ہو ہی جبرم ن پکڑیا آیا

چھ دنیا و چہ باقی اندر عالم عقاب آئے
 و چہ زواج جیونکر سانوں کہے رسوں سچا دلہا
 دوم نشان جو صالح واسے پھر رہن ناپیں
 سوم اجر نہ نیکمان لالے سمجھ و لدارا
 پنجویں ملک جو رحمت واسے ہون ہزاراں ہوں
 اسلامی نعمت تھیں ظالی رہی سمجھ نہا سے
 اسے بھائی توں خیر خواہی چہ دشمن جانینوں
 تن اونہاں تھیں وقت زکریا پیا و لو پنے لیاں
 دو جا مغلس حکما مرسی آکھیا بھی سہاے
 نہ تسکین ہو و بگی ہرگز آیا و چہ خبر دے
 اول قبر شکنجہ کھٹے ہے دے دیکھ کھنیرے
 تریجا ایک فرشتہ اوس میں لالہ پیا گھلائے
 ہر اک ناخن اک دینہ رستہ آکھیا بھی لکھاے
 پاس لو ہے دی گرز ہو و ہک کھ غریب نوا رہ
 مینوں لکھیا تینوں لکراں عذاب کھنیرے
 کمر غضبوں گرز لکھاے جسم ہو و کل پارا
 معاذ اللہ من ذالک یوین سالہا ان خدا یا
 ظہر تک پھر بار کر یگا کارن اس بد نیتی
 مغرب سستی کر دیاقت وقت عشا تک ہے
 تاں پھر اونویں وقت فجر تک آہن گرز دن مارے
 نیچے کہیا اس نیک قیامت ایوں حال و ناے
 اتنا دکھ اٹھا سن اج دن ترک پھر ن اسکا رہ
 اول ہک فرشتہ قبروں ہڈیاں پکڑے جائے
 رحمت نظر نصیب نہوی و پھین آدم سارے
 اج غفلت نہ جھڈے بندہ و اہ انصاف کیا یا

ووجا سحنت حساب خداوند پس حشر و ناسے
 ایہ عذاب ہوں گے پندراں نبی سچا فرماؤ
 تے جو اول وقت ادا سے نال صحبت بھائی
 زواج تک کتاب آہی میں اس تھیں نقلیوں
 کنا سے اس دور کھ آتا ہک اس پرک پندرا
 طہیت سے نام اس کھدا آکھے نبی ربانا
 جرم بندہ اول وقتی پڑھے نماز پیاری
 انجیات اللہ والصلوات نال رلا سے
 اوہ پندہ اس درختوں وس بیوچہ بھائی
 میرا تائیں عظیمائے جتنے قطرے گرن بہارے
 تان پھراو و فرشتے اس بند حق گرن عا میں
 واہ سبحان اللہ رب عالم غاص پوجا پاتا میں
 پور روایت جو کوی پڑھا اول وقت نمازاں
 پندراں نیک خصایل میں تائیں فضلوں بی عطاؤ
 ثلاثتہ فی الدنیاتن وچہ سمجھ پیارے
 ثلاثتہ فی القبرتن وچہ قبر بچھانی بھائی
 ثلاثتہ عند القار اللہ تن وقت ویدار پانے
 پہلے تن خصال ہو دنیا والے سمجھ پیارے
 دو جا رزق اندرا سے رب فضلوں کت پاور
 تے جو تن مرنے دیوے سن تہوں سمجھاواں
 دو جا خوف ہو اس آوے کنوں فرشتیاں بھائی
 باقی جو تن وچہ قبر کے سنوں بیان تہاندا
 یعنی اول سوال قبر ارب آسان کرانے
 ترہجاور وازہ جنت وول نفس کرے انرا ہی
 تے ہن خصلت محشر سنداؤ کرنا پاجا سے

ترہجا پیش خداوند عالم ووزخ جاسن وانے
 سستی پاروں عاقل بند اتنا دکھا کھا
 اس و بیکارن ایہ خوشخبری سرور نے فرمائی
 جنت اندر ندی آہی ہکس کے رسول سچاواں
 ہے تجیات اس نام مبارک سنوں انشد
 نام صلوات ہک پھر سندا سنوں یارسیانا
 نال شروع دل حاضر کر کے ربا خا مری جاری
 اتے والطیبات پیاروں عجزوں کھ سناؤ
 غوطہ بار نکل مر جلدی جا سے اپنی جائی
 رب العالم فضلوں پیدا کرے فرشتے سا سے
 بخشش منہن ہولا گولوں روز قیامت تائیں
 کیونکہ فضلوں سے دیندار جم کرم داسائیں
 شوقوں کرے شروع دل حاضر نال اب نیازاں
 جیور کر وچہ اخبار و قالیق نبی سچا فرما سے
 ثلاثتہ عند الموت تن زو یک مرندے پیارے
 ثلاثتہ لے الحشر تن حشر اندر رکھیا ہی
 کر تفہیل سناواں تنوں سنوں یارسیانے
 پہلے زیادہ ہووے آکھیا نبی سہا سے
 ترہجا سح اہل سن دیوچہ اللہ جنتار کھا سے
 اول ہن عذاب نزع نہیں کہے رسول سچاواں
 سوہ رسول لجنہ اس خوشخبری کرے الہی
 فیستہل علیہ سوال جیوں سرور فرماندا
 دوم یوشخ علیہ قبرہ قبر فراخ دکھا سے
 اول وقت نماز ہو پڑھے سن میریدیل جائی
 اول بعدوں نمازی بندہ قبروں یا برار سے

منہ نورانی چمک مریسی وانگوں چن پدرو
 سوم حساب یسیر ہوسی عزت و چو حشرے
 باقی ذکر و پدار خدا و حال بیان سناو
 فرضی اللہ تعالیٰ عنہ راضی ہوسی سائیں
 سوم و پدار الہی ہوسی و ذمی نعمت بھاری
 واہ و اکیا تحصیل تمامی بلے تہنماں و گاہوں
 بہت نئے غفلت کے پھر شیطان اجاٹے
 بیج جاؤ بیج جاؤ بن بھی ہے لے وقت پیکے
 خیر خواہی و بیکارن عاجز ہو کے حق سناؤ
 تے جو کرون غفلت تائیں چھوڑن ہرگز ناپیں
 تہی کہیاب دے و ہندامومن متقیانوں

دوم اعمال سچے ہتھ مریسی آیا و چو خبر و سے
 نورانی کرسی پر ہسی سائے تلے عرش و
 بہت ضرورت نال محبت واضح کر سجاو
 دوم السلام علیکم ہی اہل نمازیں تائیں
 واہ و اشنان نماز جو پڑھدے اول وقت پیاری
 اسے ہندے چھڈ غفلت تائیں رحمت منگیا لہوں
 ہو تھیکے شامت مانے کرے سستی ہاڑے
 غفلت چھوڑ و دلنوں موڑ و رہنا چار و مانے
 بری ہو یا ذمے پھینکین جو ایمان بیانے
 ایٹھے ہین آزاد تے اٹھے مٹسن و مزج بھائیں
 شو قون نال محبت ہٹے سچا کرن خدا نوں

قَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِنَّمَا خُذُوا مِنْ يَتُوضَّأُ وَيَأْتِي إِلَى الْمَسْجِدِ صَلَّى
 فِيهِ مَعَ الْجَمَاعَةِ غَفَرَ اللَّهُ تَعَالَى لَهُ ذُنُوبَهُ +

نعرہ چمکہ - فرمایا نبی کریم صلی اللہ علیہ وسلم نے ہر مومن جو وضو کرے اور آئے طرف مسجد کی اور نماز پڑھے بیچ اس
 ساتھ جماعت کے بخش دیتا ہے خداوند کریم واسطے اس کے گناہ اس کے +

کر کے وضو نمازاں کارن مسجد طرف جو آج
 فضلوں کل گناہ اس پھلے خستے اللہ باری
 وقت اول چہ پڑھن نمازاں غفلت نہ اٹھاون
 تے جو سستی عبادت رکھن اندر امر الہی
 قسم خداوی او کھے ہوسن اندر روز حشرے
 بیچھا وقت معراج کہا آں سرور عالم بھائی
 بھی فرمایا مومن کافر و چہ ایہ فرق پچھا نو
 اوہ کیا جانن قدر نمازاں بدعت جہان پیاری
 سن احوال نہاندا جہڑے سستیوں ہو کبا سے
 رحمت فضلوں نور ہدایت ہین ل اندر آسے

نال جماعت پڑھے جہڑے پھر پاک نبی فرمائے
 واہ و اشنان نمازیں و اوچو پڑھن نماز پیاری
 حاضر ناظر واحد اکبر خالق تائیں حسابن
 کیا جواب کریں جن من سدرے پاک الہی
 ہو بے ہنر نمازاں کولوں بو سستی و چہ مرنے
 کیوں توں غفلت پاروں سائے ایستی ہر چائی
 جو نماز پڑھے سو من منکر کافر جانوں
 اسمی مسلم نام سداون ہوسی سخت خواری
 درجے اعلیٰ نلسن جہدم پیش ہوئے ہر کبا سے
 وانگ شمع دے کر روشنائی غفلت مار و کجاو

کرن روایت رحمت ربی آسمان تھیں آئے
 چہڑا کیوں حسدوں بخلوں خالی ہو سینہ
 جس کی چون اینہاں تیناں دی بو آؤ آستائیں
 چھوٹی عمر سے اک لڑکے نے غفلت و دروغی
 حال موافق نوکرتاواں سن جا پٹھ پیاے

ہوں ہر قلب اندراوہ مار چھاتی مڑ جاوے
 اس چہ جلد مکان بناوے ستوں یاز نیکینہ
 کارن کفر غلاطت اس چہ داخل ہو وناہیں
 واہ سبحان اللہ کیا اس دل موج کر دی آئی
 غفلت دور ہو و حکمت تیری ہوں نفع نیاے

حکایت کے سپر وعائے

اک عابد و چہ مسجد آیا پڑھن نماز جباری
 کیا دیکھے اگے اک لڑکا وضو کرتے دوسے
 عابد پچھے لڑکے تائیں سچ دینوں ہنوں
 کی تکلیف نماز پڑھن دی تینوں بر خوردارا
 بول سنا یا لڑکے حضرت مینوں کہ نہ نوئی
 رب کہیا میں آدم پتھر بالن دوزخ کرساں
 وچہ قرآن آیا ایسے میں سٹیا چپ ہویا
 رور و پیا پناہ منگیساں مہر نہ آئے مینوں
 عابد کہے توں نہ رولڑکے حکم انہاں توں آیا
 جہڑے دعویٰ کرن خدائی وڈے کیر بکاری
 لڑکے پھیر کپسا سن عابد توں مطلب پایا
 یا حضرت میں لڑکیاں توں جنگل طرف سدناوہا
 میں دیکھاں جاں چلے اندر بالن مائی پاوے
 وڈے تڈہ تڈوں ہن بلدے جاں کئے کپا پڑ
 سن کے بات عابد لڑکے دی رو یا خوف الہوں
 واہ سبحان اللہ کیا لڑکے نور ہدایت پایا
 ایسی پڑ ہو نماز اللہ دی دلنوں حاضر لاکے
 جو کوئی غفلت پاروں بھائی نہ نماز ادا سی

وڈے وقت فجر دیو پیلے نال بخاوی یاری
 عمر چھو تیری سوچ لیری ہتھوں مار پروے
 روون دامد کو رسناویں کی تصدیق تینوں
 میرے اگے دل پنے دارا ز کرین اشکارا
 اے پر بات سنی اک دن سی خوف میریدل ہی
 جس ویلے اوہ منگے پیٹھوں یہ خوراک جو کرساں
 لرزہ خوف پیادل میر زاری کر کر ویا
 مت میں بھی ہو بالن جاواں کہ سنایا تینوں
 شرک بکرو ایساں توں پہ حکم اللہ فرمایا
 انہاں رب بالن کرسی دوزخ ارا کواری
 میرا تھے ہو رلی مطلب توں نے ہو بتایا
 مائی صاحبہ دی وچہ خدمت گھٹا بھے لیاواں
 پہلاں نگیاں توں ہن کھے پھرو دیاں اگ لکھے
 اس جواب اکون حضرت آپ مینوں فرمایے
 زاری کر کے مسجد اندر منگے فضل الہوں
 عابد تائیں وحدانیت والاسبقی پڑھایا
 حاضر ناظر جانوں اس نون دلوں زنگار اٹھا کے
 عذر قبول نہ ہو سی اندرویل وکمایا جاسی

قسم خداوی قسم خداوی بھیک شرح فرماو
 عامان مستدیان سے کی من نامیست جہان
 العلماء و رثۃ الانبیاء حضرت فرمایا
 او ہو مسجد او ہو شہ او ہو کتاب راہی
 لایق او بوزیں نبیا نوا گونوں کے حق ہو یوان
 اسے پر اسزبانے ملاں نفس پرست ہیں آئے
 بدعت شرک سکھا دن سپی طمان تریائی
 جیکوئی حق سکھاے مسئلہ لوکان جاسکھا دن
 ایہ نہ جانن کھراں بدھے ایہ سناوں سکھاے
 حضرت آکھیا الحق فرما کوڑا حق سناونا
 معلوم ہوئی آپیش عدالت جہوں بکاسا میں
 میں کچو کر سناواں نبیان عتیان ہنگاراں

ستی کر سی جو اس اندر سخت مذاہاں پاس
 معلوم ہو سی میں اندر جہاں پھر ملکانے ڈہوے
 علما و انوفی رثۃ نبیان و لایسے ہتھ آیا
 ورثہ پورا نبیا نوا لایسے ہتھ انہاں بھامی
 بدعت شرک کفر دیاں سماں پٹ سمند پاوان
 دین نبی آدمی خبر نہ ہرگز الٹ فساد چاے
 کر کے الٹ قرآن حدیثوں نفس پرستی چامی
 ایہ وہابی نظری آئے جاہل برا متاوان
 روشن دینا حق سنایاں حلوا کھیر نہ آئے
 ایسے کارکن سپی طمان ہتھے حق چھپاوان
 حق چھپاوان سستی پاروں طس میں ہر اہیں
 جیوں کروین نبی کو اندر شور پایا انترازاں

در بیان احوال غلامی

بدعت حسد کفر دیاں سماں گھر ملو نبیاں یاں
 و نامھی سب عوگت اینہاں سنگ چوڑائی
 اچلج برہن تے ماوئے تے حردے کھانے
 قسم اللہ وی بدت بجا دی کر دین طمانے
 ایسے خاطر گھر انہاں سے برکت دے سے ناہیں
 حق نہ سمجھن اصل قرانوں چوڑا نکالنا تو اسے
 ہوور کئی ستے پیر بیالہ بیوی جو تہنوری
 تین ان حرسے کوئی پنڈا اندر خیر انہاں طمان آئے
 گھر پچھے طمان بیوی لوں وہ ساتا کد بھلکے
 ساسے سے پچھوں اک مویا کی ایہ پنڈ نکارا
 دو جی جی بول پار و پچ ستھار سے ہوئے

ہتھوچ پھریاں میں یاں انہاں چھریاں انک تھایاں
 خانقاہ سے چڑھت پھرا سے سبھاوان ہتھ پالی
 بد رسماں گھر پلیدیاں انہاں حردوہ سنگانے
 تے دیکھن تے بو طراں انوں طس وئی جانے
 نازل دے ہر مذاب ہمیشہ پاوان پکے سزاہیں
 راہ شہرت دیو چو بیٹھے کھنکی مارن والے
 پڑھ پڑھ شہرت کھاوان بیکر کہی نبی پوری
 طاوا کھیر و لوں ان کھا کے طمان پھدا جلاے
 اوو جہرا مویا سی ساڈے پنڈ مسماں ہر مر کے
 ایس طرح کہ ساڈا ہوتا اس پنڈو چو گزارا
 اس طمانے لوں تک لگا ایہ ہر میل نمونے

خبر نہیں کس کیل چڑھائی کی ہے رہا بھانا
 سا ڈیول بھی بد ہے یاراں میر مر نہ کوئی
 آکھیا سی منی دی ہی بھلا جیکر بھلاے
 ہو رستوں اکسا بات میاں جی پھر ہوئی نماؤ
 کی ہو یا جے اس نلا نے بھری ماندی بوی
 جت تک پنڈو چہ کم اچھا اچی بانک پکارو
 بہر وار ای تا بھاری ہر دم کرے رہنا
 نازوں تلہین میاں جی ذرا ادا نہ کرنی
 مت غصے اتنے دچم ہوون پونہ ذرہ کرنا
 وکھو وکھی ونگی ٹھڈی آپ نساں ٹھینی
 ستوں میاں کئے ملے پو پتر اکھ جاپو
 ایہ ناز نہ نسی چاندی نت نت ناہن سا تا
 میاں کھے جاہ و زندا جس گھر سا تا آیا
 ویلا ختم جاندا ہے ستھوں سوچ ڈیڈا چاے
 آپے ٹریوں لے چھنے پو پتر اک واری
 جاہل آکھن واہ و امیاں صبا عجیب پڑدا
 روٹی لیرا کھیر کھچی مار کھے ٹر پیندے
 پھیر کھے بوی ملاں لوں اک گل شکل ہوئی
 میں جاواں گی پنڈو چہ بھلاکے جے وا پھر گیا پیرا
 دن چڑھیلے اک ستنی جا وڑی ملوانی
 روح تسانے ننگے پھر میں ٹھے لاج سارے
 منگدے پھرن گھر و گھر عاجز و ون کر زاری
 گھر ویاں سائوں کچھ نہ و تا پاپی ہو کے سارے
 فی تا نہیں روح گالیاں کد نہیں لے نام تسانا
 انہاں کہیا نی چپ کر بھینا ہو رت کتے سا ویا

راضی ہو گیا اس تی دا ویکھریاں ملوانا
 رقم بڑی پر معلوم ناہیں کی مرتھی ب ہوئی
 کی کرے کوئی شکل نہ جلاے مردانہ نظر آوے
 پنڈ چنگانی دوجے تیچ دن بندہ مر جلاے
 اسان بھی کیتی ہوئی ناہیں بگ گھری چولی
 آئے گئے مسافروں پھر یاہر سیتوں مارو
 ہوا کھن اوہ سرکا اوہر من لیناے کہتا
 ایہ نہایت میری ہر دم بہر اوہر دھرمی
 مت روز گاجاے کھس ساوا مسان ٹا یاہر تا
 وچہ خوشا مدہر دم رہتا بات نہ ہو ہوں کہتی
 ویلا ختم جاندا ہے ستھوں پھر ناز ٹر ٹا لپو
 بیتوں گھڑی نہ انوں جاویں ویلا گیا گواتا
 ویکھ آویں کھان بھورا انہاں مہر کھے چھایا
 وچا اندھیرے روح مردیادہ مت ٹھیدا کھاوے
 سورہ ملک لکے پڑھتے ہر اک وار و واری
 رگن سے پھلے اس سافے اچے نہ کھیرا چھڈوا
 ڈر کی دوز و پھیر پالوا انوں گھر لوں ان بندے
 ایہر لیوں نہیں لیرا گھر وچہ سے نہ کوئی
 بھلا چاے لیرا لیوں تہمت بخاے تیرا
 آکھنی میں خواب وکھی لاج سن لے گل سوانی
 نہ لیرا تے نہ سر لپنی عاجز وانا کس بھلاے
 وہو اسانوں نام اللہ و اسیں پرک لا جاری
 نہیں دیکھو کوئی لیرا اسانوں میں ننگو تاسارے
 کالوٹا وند تیرا ہی ہو ننگا ڈٹھا ڈا ہڈا
 ان پو شاک لوں میں ستھوں شام ویلی جاوس

واہ ملوانیے آدم کھانے پھر گپائی وانیرا
 شام ویلے لے کپڑے دہائی وکسی بار حضوروں
 تھک شرمیت داجو ہو کیے پیٹ پھر اکواری
 اکدن وجی پتی والاملاں لے گیاروئی
 جٹی کہن لگی اج وھاڑا بری قیامت آئی
 تو سے لے کر روئی بھاویں ہیں نہ وہیں ملنے
 وھاڑا آئی اج کھٹی ہو کے ٹکڑے نہ کھانا
 کھورو پاپاں نے ساڈا ویہڑا پٹ گویا
 عطار الدبچ کینا ٹریا دل وچہ غصہ بھارا
 نامعقول کتے بلیا مرادساں اکواری
 عطار الدبچ گلی کھلوتا ضیاء اللہ نون تارے
 تقدیر الہی ضیاء اللہ بھی باہر نکل آیا
 تقدیر اینویں ہو سی یار و لکے بھڑن ملانے
 آکھے نوز فاقوں سے گھدی روئی کھلونا
 نامعقولا شیطانا توں کتے نالوں ہلینا
 وٹ چنگر ضیاء اللہ نے روٹیا لوالی باری
 داہڑی پٹکے سب لہڑ بنیاں آکا باکا
 اتے کھول ملائیاں پایا ہیٹھاں کھلے کتے
 لوکاراں چڈائے دولویں پس کروہی بھائی
 گھل گھل کے اوہ گھر نون آئے کتیاں عید سائی
 اس نکر لوچہ برکت ناہیں سنوں مروسیاں
 بدعت شرک و دہاؤن ہتھا کھاؤں کارن بھالی
 جیونکر کہیں نظری آئے اوہو حقوق بنایا
 خیر خواہی ویکارن لکھیا عبرت نامہ بھائی
 جو کوئی بدعت شرک کما کے اس جنت ہی کری

ہو رہ گولا تو لیں کوئی مسند ایہو بہیرا
 ایساں نون مل نون کچھ حصہ ملی نوزوں
 اوہ سر اقیامت دیدن سخت دیکھیا گیاروی
 مگر وگرمی دو جے پھر آکھر کائی سوئی
 اکدوجیے پچھے ملاں پھرے کھرا و بائی
 تو اتھڑا سویرے پٹھی میں کیوں اج دہنگلے
 اٹھ بچہ سٹ ٹکڑا اس نون باہر جاوے ملوانا
 ضیاء اللہ تہ من ٹر گیا عطار اللہ ہن آیا
 آکھے اوہ اس میرے گھر واکے لگداسی سال
 جس گھرانہ رملیا سینوں کڈیاں جان کیا رسی
 روشن ویتا روئی اتوں لگے پین پوائے
 پکڑ عطار اللہ نے سوٹا تالو وچہ نکایا
 اک گلیو چوڑ گئے دولویں نوز و زور دہنگلے
 نالے رکھوے وال لاجو پھرا یوں لے ڈونا
 روئی نون مرغی واکا ہلڑ جا پیا چپ کینا
 وال لادو جے نے چھنا سرچہ مار یا کاری
 روئی اتوں و ماں ملاں مکیو وگت کیا واکا
 پہاؤر و لاپے گیا یار و لوک جگائے ستے
 ایہ جمہرات تہاڈے سر پران کوئی کر رہی آئی
 روشن وینا ڈھی آہی ایہو جیہی لڑائی
 چرب لوالا چھیں لگام ہڈے نہیں ملانے
 ایسے خاطر دل نہاندیوں جاوے نہیں سیاہی
 پھر شرمیت فعل موجب نام اشرا الایا
 بدعت شرک کون تاپ ہو کے چھوڑ وراہ گراہی
 رتب العالم اس و اوپر عدل تراز و دہری

سستی چھوڑو ویلخ جا یوسرچہ یوچہ پاؤ
 پیش عدالت پکڑے جاسو میرے وس نہ کوئی
 مال بنان ب اس بیٹیا میں عنیاں نال لائے
 ہر بندے سے لوں غفلت پاروں کروا مارا زائیں
 دین لوں کرست بھراوان جنت طرفوں موڑے
 جو کچھ امر شریعت ہو وہ مشکل نظر ہی آسے
 آن شیطان آوازوں مائے آکھے پھلستا تہوں
 کی کچھ کم کریگا بھائی بیوں بھی بتلا میں
 تے کفن لباس بھرا دایمرا قبریں کراں لکھانا
 راعب ہوں نہ اسوں لوچہ جو پاؤ وسوساں
 ہے شیطان بندے سے آگے گرا ہی لاپسے
 پھوون دنیا بل آکھے بیوں خام نہ جانیں
 قدرت سستی مولا سر پر جنت راہ فرماون
 نفس بلا سے طرف گناہاں حص بتا ہی آنے
 دنیا آکھے میرے اندر کریں سدا بہاراں
 عضو کہن کر چوری بار امدے راہ ذول جاویں
 ہو بلداون دوزخ طرفے چاہو جتوں جاؤ
 غفلت پاروں روز حشر سے جاسی یوں گایا
 جیوں کروچہ حدیثاں یا پاسوں کچھ پاوں
 انشاء اللہ کھول سناوں جتیاں قساں سے

اسے بھائی چھڈ بدعت شرکاں تو پکڑو در آؤ
 پس میں بے وجہ عبادت سستی صا دہوں
 فرمایا جو سستی لوں چھڈوچہ عبادت آسے
 قسم خداوی وڈا دشمن ہے شیطانوں کی جانیں
 جدی دشمن ویری عادی یوں لکھ نہ موڑے
 غیر شریعت جو کم ہوئے زینتناک کھاؤ
 کرن روایت عام آکھے ہرن فخری بیوں
 قیاح کھاسیں کیا ہنڈا میں رہیں کہڑی جانیں
 میری کھاں موت خوراک ہے میری حسدوں سے کھانا
 واہ سبحان اللہ کیا مومن دین جو اب خناساں
 وچہ حدیث صحیحہ دے آیا ابا بکر فرماؤے
 بے پاسے نفس پکڑے کھیوں حشر پھانیں
 اعضاواں پر گھیرا گھٹن فعل بڑے بتلاون
 شیطانوں آکھے دین چھڈیں میں مشکل حکم دینے
 آکھے خواہش دینا تے کرے عیش ہزاراں
 خوشیاں کرے جو کچھ دل چہ آخر فکر بھلاویں
 سرتے قادر قدرت سستی کہے جنت ول آؤ
 جو کوئی شیطانوں نفس تے خواہش دینا چکھے دینا یا
 میں کچھ حال ابلیسے والا کر مذکور سناواں
 جس نے سستی پاروں مسلم بھائی مارو بجاؤ

در بیان ذکر اول ابلیس لعنت اللہ علیہ

تو قساں اول لا شیطان آئی وچہ شماراں
 تے جو فعل کر بندے کن کے ساتھ سو پیارے
 مرہ اتے مسوط واسم تے دلہانی ہے جانو

حضرت عمر روایت کروا ہو میں جنت باراں
 جو جو نام نشان انہا ندے واضح کر ساں ساں
 زلیتوں اتے دشمن نفوس ساں عواں ہفاق پچھاؤ

اول نام زلیخوں لائے جھنڈا اور چہ بازار
 دو بے نام و تین ایہ لوکان یوں دکھ سو
 تریکے نام اعوان جو رہنما شامان گویا
 چوتھے نام مہانت جو تھے کھوئے لوکانیا
 پنجواں ترہ ڈھول ملنور سارنگی ساز الوالا
 چھواں بے نقو جو سال واسر دار کہا ندا
 ستواں نام مسوٹا بے پیرا بے جھوٹے والا
 اٹھواں اسم چوکیاراں ونگ بوسیاں تھے
 بیویزراں مانواں وہیاں عورت مردان اندر
 ناناں بے دلہان نازیاں دیو پوتے پاؤ
 بیوی بے دلہان جو جس کے لگے مگر ملائے
 خیال کرو جو شادیاں دیو پوتے ڈھول ملنور
 اے بھائیو چھٹ غفلت سستی سجدے اندر

موز خدا کے سنتے ولوں کہے فریب مزاراں
 سخت مصیبت و چہ پھے ماکے بہتے شرک کرکے
 غور تکیر بہت سکھائے ظلم کر کے بھارے
 بھنگ پوست افیون شراباں فطش بیو دادا میں
 تار و جاگرت کریندا بہتے لوک رزا لا
 راہ اندھنیں پھیرا نہاں نون تشریہت پوجاندا
 خبراں کر فریبوں سے اعلیٰ جیناں آئے
 آوندیاں تے جاوندیاں لوان تھے بہت پھو کیندا
 فتنہ پھو کسکے بار کوٹاں پاؤ کھیل قلندر
 غفلت سستی پاروں گھٹیاں وین اب کھوا
 مدافوس شیطاناں چھو پھو حکم راسے
 مرہ مگرنگا و ظالم نہیں رسول بندے
 درنرویل اندر جا لہر سو بے کربازنہ آو

در بیان ذکر ابلیس دوم لعنت اللہ علیہ

ابن عباس روایت کردا کہ دن نبی شہارے
 تھے کتنے ہیں دشمن تیرے دکھو دکھ سنہاں
 عرض کرے یا حضرت میں س لوئے دوست تیرے
 تریجا عننی جو اپنے تائیں بے پرواہ کہاؤ
 جو تھا جو ملاہن عالم طمعوں سے نہ کہندا
 چھواں وکن والا غلہ ستواں لانی چانو
 دسواں جو شراباں پھو کروا جو دل پہلے
 ستوں حقیقت یا حضرت میں دشمن آکھ ستواں
 اولم انت یا محمد توں دشمن و ڈامیرا
 دو با عالم علم جو پھو سکے اس تے عمل کماندا

ابلیس لوزن بچھاوس کئے تڈہ پیارے
 لگا دکھو دکھ سناون نبی محمد تائیں
 اول ظالم حاکم و بے کرے کرے چہڑے
 فرق حلال حرام نہ کردا غیر کماں چہ لاسکے
 پنجواں اڈہ سوداگر کے خیانت گھٹے تو لیندا
 اٹھواں سوو چولیون والا لوان سہل بچھانوں
 یا حضرت ایہ دوست میرا مت تیر یوں کے
 ویا لوسے میں دشمن میرے کرا ظہار بتاواں
 لکھ ہزار ان خلقت بھلی رستے پاواں ہمیرا
 تریجا ماوظا پر ہے قرآن تے اکوں پھیر پھاندا

چوتھے عمل قرآن جو کرے بھی جو کہن اذنان
 چیبوں رجم جو کرن بھی جانوں اہل تواضع
 و دموں بجز رحمت فقلوں نیک محبت کرو
 ہو جو چو کہن بزموں بھی جو پڑہن تہجد جاوے
 مومن کارن دعائیں خیر خواہی پیاروں
 ہو سخی تے خوش خلقی ہی مادت رکھے چہڑا
 موت اڈیکان رکھن جو احسان ہو کر
 یا حضرت ایہ دشمن میرے شیطاں غرض ہائے
 واہ سبحان اللہ غفلت تائیں دور و بجاوے
 بس میان غفلت چھوڑن تان تان نہوی
 انشا اللہ میں لاپہارم ذکر سناواں
 ایس قایل جیانی کارن غفلت سرچاویو
 خیال کرو اوہ تخت سلیمان کتھراچ پیارے
 تے دلے بڑا وے بھائی کتول چو تہا ہی
 تابعداری کرو ہی وی ولوں بجاوے
 کر کے غور قلوباں نذر منصف ہو کر جانوں
 قسم خداوی خیر خواہی دیکارن حق سہا پیا

چوہیں جب محتاج ہیںاں و چہ نہ کر زیاناں
 اٹھویراں میں نبادنت ناویں کہ ان تلال سہار
 بھی جو طلب نازاں لو چہ جب جماعت ہر
 بھی جو کرن نصیحت لو کاس تائیں غلط سناوے
 بھی جو وضو ہمیشہ عادت لین عنت سرکاروں
 صدق لٹین جو رہ تے رکھے دوست تائیں ہر
 غفلت سخی بھول چاوں سر سجد ہو چہ ہر
 جہاں ہدایت مولا کروا جیاں کون بھلاوے
 رحمت فضلوں غنیمت ملیں اندر کیوں جاوے
 جہت شہادت لساں ہی لوں کی غنیمت نہوی
 لکھو رو وینی امر روی اخذت چو پوپاواں
 صدق لٹینوں تاپ ہو کے مولا و گور آیو
 کتھ نہی محمد مشفق پیر سوماے
 تیں میں بھی اول جانا چھوڑ وراہ کراہی
 تاپ ہو و غنیمت پاروں و مزخ وین سلاے
 وایم قائم اس دنیا تے رہی کون بھلاوے
 کیتی مدح مذمت ناہیں جو میں ذکر الایا

در بیان فرقہ اہل لوہ چہ ہمارم

سنو بیان جو فرقہ جو تھا ہمزہ نام رکھا و
 ہمزہ اوہ جو کتھ کتھ غنیمت بہت اٹھاواں
 ایسے غنیمت بچھوں ظاہر غیب کردن لایا
 یا کل لحد اخیہ میٹا رب سچا فراندا
 عیب سید ڈھونڈیں ناہیں کیتا سچ سہار
 جے اوہ غیب واس وچہ ہو یا ہو غنیمت چالی

جو کر آخر وچہ سپاے آپ خدا فرماے
 بدیانی کتے وچہ ویدل اندر چوک چاوں
 ایہ بھی فعل اٹھاوے والا وین جاسی لدارا
 کرے جو غنیمت بھائی لپٹے مریوں کھاندا
 روز حشر نوں یا ندر ہوسن غنیمت کرے ناے
 تاناں پھراوہ ہتیاں ہو جاسی چنا لازم بھائی

تے بہتان زیادہ رکھے قتلوں جرم پیائے
 بھی آسمان زمینوں بھاری ہے کہڑی شخو آئی
 اتنے فرخ کنوں سماتاں کی ہے میں سائیں
 ہے بہتان زمین اسمانوں بھارا سمجھ پیلے
 اتنے فرخ کنوں سماتاں ہے احسان کمانا
 بس میاں غیبت بولیں میں چہ خطرے بھار
 با اسناد اس نخیں سرور عالم نے فرمایا
 ناخن انہاں ترامے والے چھین پھریاں تائیں
 جبرائیل کہیا یہ آسے عیبت کرنے والے
 اسے بندے ہوتا ہے جلدی ہوا دور آویں

علی تائیں کوئی سیال ہو یا دسین راز سونا
 تے آتش نخیں بہت زیادہ سوزش کس چہ بھلا
 میں پھر علی تو اب شتابی و سیاہ میں
 ظالم شاہ و چہ سوزش ہتی آتش کنوں تہا
 واہ سبحان اللہ کیا مقصد سنتوں پار سجانا
 ویل اندر بے عذرے چاسن اپن غیبت تہا
 راج معراج بیوں چہ دوزخ فرمے عجبے سایا
 تاں میں پھیا چہرا نکلا کون یہ لوگ تہا میں
 دنیا اندر گوشت بھایاں مردیاں کھا ولوالے
 تابعداری پکڑنی وی بخشش رحمت پاویں

در بیان فرقہ اہل لویں درجہ ہوسم

سن بھائی بن چواں فرقہ اہل لویں غنیدی
 لہزہ نام خداوند سائیں ہے جس دا فرمایا
 لہزہ معنی منہ پر طعنہ عیب کرن آشکارا
 اس کارن لب عالم تائیں غیرت جوش لبیا
 رب فرماوے عیب تیرینوں غیر کنوں چھپایا
 بھلا ہے کہ دن کو بیبا ند پر وہ تہہ اٹھاواں
 پاروں شرم میں ظالم کر کجہ شرم شتابی
 منہ پر عیب نہ ہا میں ہرگز مول کسے دیتا میں
 جو کوئی پردہ عیب کسے پر پا ورپ فرماندا
 خاصہ حضرت علیؑ ہوا اندر کھیں یا دپیائے
 نہ پٹھ پھپھوں غیبت نہ کچھ منہ پر عیب تہا
 بس میاں تھے لوڑ فلا حاں ہے کجہ تیر تائیں
 خیر خواہی دیکارن تینوں تھوڑا ذکر سنایا

تابعداری جس دیتا میں نہیں سپدنی وی
 اس ذکر مفصل چاہاں تینوں کر دکھلایا
 وچہ مجالس ہتک اس نخیں بہت ہو و دلدارا
 کر مردم آزاری کیونکر امن سلامت جاوے
 توں کیوں پردہ پوش ہنویوں شرم نمولے آیا
 معلم حال ہو و تہہ سارا جے نہ علم کماواں
 ورنہ روز حشر دے اندر ہوسی سخت تہرا بی
 وقف جگہ سمجھاوون لازم پکڑیں نیک او میں
 تو میں برا پر عیب اسوں سے پردہ پایا جاندا
 عیب کسے مومن منہ پر تہہ اس کہن سہلے
 وقف اندر سمجھاوون لایق مومن لفظ پاوان
 تابعداری پکڑنی وی ویل اندر تہہ جا میں
 اندک حالوں مطلب میں جے تیر اول چاہیا

ہن میں نال توفیق ربانی یاری سنگ لہوں | چھوٹا فرقہ نقل لیاواں سورۃ ہمز قد ہوں

در بیان فرقہ اول لوہیہ ششم

بن الذی جمعہ مکالا ترجمہ وہ لوگ جو جمع کرتے ہیں مال کو

چھوٹا فرقہ مال جمع ہو کر وچ زمین باون
جمع کرن ایہ صرص علامت اکھیا بنی غفاری
کر کر ظلم خزانے جوڑن لاندے ایہ پیشہ
ایہ بھی وکیل ونگائے جاسن جس مندی پادوں
پاپ کرے کنوں روایت مال جمع جو کرے
بنی کہیا کھا قسم اندوی مال ہاٹھا نہ تیاہیں
اول ایمان نبوت یلتے اوہ مر جاوے
بنفقہ پتیر ما اعرالہ خرچے مندی جائیں
یا کوئی ریت سلطانا حائرا بھیجے اس پر پھانی
بیر تزیل نفسہ اس نوں کہے ذلیل ٹھہرے
سبخر بازی آئیں بازی راٹھان چار یار وا
نہ کوئی مسجد اوہ بولے نہ سراسے پواسے
پیدا ہوو یا دکہ زامی فکر شدید اس تائیں
او یعیب لیا اس نوں سختی دنیا آوے
یا اوہ ل چلے یا قے یا کوئی چور چوراسی
فینفق مال مال پیارا خرچے وچ ووائیں
قیساہ پس چل جاویگا سارا اس نوں پیارے
سروم حسرت ہوئی اس نوں روکے کھٹنای
صدافسوس خزانے جوڑے کر کر ظلم پیارے
قاروتے واقعہ سارا یاوتسا نوں اجماعی
پس بیان جمع کرنا غالب شوق تسالون

تے پھراسن یوچوں بھائی نہ زکوٰۃ اداون
کر کے جمع خزانے پیارے چھوڑ جاون یکبارگی
تے عقبنی آخر ولے دانہ دلوچہ فکر اندیشہ
رحمت نظر نصیب نہویں ہو سوسن ہزاروں
زکوٰۃ تے صدقہ اسن یوچوں یون فکر نہ ہووے
ستیں جائیں خرچ کرینا الدمالک سائیں
فیرتہ من سیدل مال وارث فقہر پاوے
جس پیاروں اسن خدینوں نفع ہووے کج تائیں
قیانڈہ منہ تھین لوکے کرے جو حال تباہی
یا اوہ موڈی شہوت بدے مال پیارے پٹے
مندی جائیں خرچ کرے کھچو تیا سی مروا
نہ صدقہ مسکیتان پوسے وگت مال کوکے
کر اس بنا رہ مکان فلانا خوب عجیب جائیں
غرق حرق او سرقتی نہی سچا فرماوے
یا مصیبت غلہ وامتہ اس کو اپرا آسی
پاسے اوید فتنہ کو چوزیں دے اس تائیں
فلا یجدہ نہ پادریگا اکھیا بنی سو مانے
ایہ حسرت اس دیتا میں اندر دین چاسی
نہ زکوٰۃ دیون دیاروں دشمن ہوگو سارے
پچھریوں ہوئی جس زیادہ واس پھری رہی
مولا آکھے جنت دیون کج نہیں لوڑا سالوں

ہے اور محمد خداوند چہرہ ازرقی پوچھا وہ پہلا
 رب فرماؤ دو زخیاں مافکراساں کچھ ناہیں
 تے جو جنت و ارث ہوئے مشکن اسان نہ جانار
 مال غزورت پاروں جس نون مر نہ ساڈا پھاو
 نابو دوں اسان بوو کیتا تہہ شرم جیانہ لیاون
 بہت لعیماں و تیاں تبتوں لکھ احسان کما
 حکم کیتا اسان جو کوئی بندہ مال ساڈا پاو
 لیلو کم از مایش کارن حکم کیتا اسان جاری
 اسان و پائے فر تو فرقی بوئے غنی بنائے
 تے تک کرن حالت کنہاں انہاں مایش کر کے
 پھلا جیکر اسین غنی بنائے ساری خلقت تاپیں
 مگراں پھر از مایش غنیباں کیونکر صادر آوے
 بیشک اسین حکمت باجہوں بات بہرہ کر و
 وایم دولت رہی ناہیں جتے مخریسا و
 ہتھ اسادے دیوچہ سنای جس نون چاہیے ویکے
 شکر جو دولت والا کرے ظلم نہ کرن کد میں
 جمع کنندیاں بہت حریصاں علیوں شیطوں
 بعد کہ اللہ مغفلة و رزق کریم اسین فرمائے
 جو کوئی جمع کرنے کر کے وامن ہتھ سٹھ
 بس میاں جے جمع کریں سکیناں یوں ناہیں
 سن کچھ حال اسخیاں والا ذکر سناوان تبتوں
 کرند کور سناوان ہار بویہ تو فیتق میں تان میں

کس کارن مغرور ہو یوں توں پاکی بول ہونو
 ووزخ انہاں خرید یا آپے پھر کر کفر او اسین
 جنت لیا خرید جہاں نے من لیا حکم رہاناں
 پیش عدالت جس دن آوے ویل گایا جاو
 اوئے جمع خزانہ کر کے وچہ غزورت آون
 بھیج کلام مجید تسالوں رستے حق بتائے
 ساڈا حصہ چالیاں میں وچہ ساوں لہر پوچھا و
 کس نون پیار ساڈا ہو و دولت کس نون پیاری
 کس مسکین غریب بچائے رکھے گھر میں پر اسے
 غنیاں وے و بھیج غریباں پھر اسان زبائے
 کس کن اندر کر سکدے ہاں چرخ اسان کچھ ناہیں
 جیکر کوئی سوانی غنیاں وے و پر نہ جاوے
 کیوں تسیر بات بہرہ سمجھو ساڈی مال عقلمدے
 کئی وار سناں ہوتے کئی ہوسن فکر و ڈراؤ
 ہک لختے و پچھ جس وکولوں چاہئے و پس لیئے
 وعدہ ساڈا فضلوں انہاں ویاں جنت جائیں
 جے زکوٰۃ دتی تے ہوسو تنگ یا مال نہکھئے
 بخشش رزق عنایت کر پیئے جنت و پوچھا
 اک دن مع خزانے اسق ووزخ اک لپیئے
 ویاں ندر پکایا جا بسین ہرن سخت سزا میں
 تلخ ہو جائی محسند پاکی بول رہے نون
 لکھ کر ورو و سلاماں سرور نون پنجا میں

حکایت شخصے کہو اللہ پور

واعظ اک مواحد بندہ ربا خاص پوچاری | ہدن کہیں سیتی آیا حکم نامہ لے پارمی

لگاؤ عطا محمدی کرنے مہرائے چڑھ کے
 بیچا سے غنی اک بندہ اس مجلس چہ آیا
 پڑھے نماز کواہ نہ دیوے غرض نہ رکھے کوئی
 کرن روایت عورت اس ہی مومن نیک بانی
 اس نے اپنی بیوی تائیں ہوسی لفظ سنایا
 غنیاں سے گھر غنی کدی نہ منگن ہرگز چاہے
 ایہ مسایل نون نون و عطا سناون و
 فٹ رہا رام رگا ون کیونکر مناں بھائی
 جے چاہے تم اک دم اندر سونوں فرشتہ ہوا
 کرن روایت واضح کر کے نہیں سی کسے سنایا
 جاں سستی کلام آئی اثر دے لوں ہویا
 واعظ پاک حدیث نبوی وی واضح کر بھائی
 بیچ سے سالان غنیاں نالوں کے جنت جاو
 سنو حقیقت جدا ایسے کلمہ نبی محمد کیتا
 غنی خدا سے رستے اندر سارا مال نالوں
 کل جواب دیا گنگ اس و احضرت نے فرمایا
 سورج دی اور گرمی پاؤں تپا پستانگ ہمارے
 عرض کرن یا حضرت مسک کل والا فرماؤ
 حضرت اکھیا نگی پیریں ابو یکر دے تائیں
 جلدی نال صدیق پیارا اولوں بھکرا آئے
 تھوڑی نعمت خالق والی آری ایسے سنائی
 ایوں پھر عثمان غنی لوں نبی چا فرماؤ
 اولوں عرض سائے حضرت گنیاں جانہ پار تائیں
 پھر علیہ می واری آئی اکھیا نبی ہمارے
 گور اولو تارہ مہلے کہہ کر اتر آئے

بیان سخاوت و اسرا کیتا مصحف و تیر پھر کے
 جس نے کدی سوالی تائیں تھیں خبر نہ پایا
 ساہل لوں وہ دشمن سمجھے کرے جو آرزوی
 تا بعد دید پوچھ پوری کرے نہ بے مسد بانی
 دو لوں پچھتوں کٹ تیرے شیر کدی جے پایا
 رہی غنی ہو کیوں کر منگے شرم نہ رہوں آئے
 منگن اپنے کھا ون کارن ایہ اینہا نہ چاہے
 اوہ رہا کی پرواہ رکھیندا ہے جسدی کل شہی
 اتنی طاقتو آلا ہو کے پھر کیوں منگن آئے
 ایس سبوں لال سن پوچھ اثر نہیں سی آیا
 سن سٹک ایہ واعظ پاسوں زاری کر کر ویا
 اس غنی لوں اثر کیا ہو رحمت ویر نہ لائی
 ہین غریب جو مومن پیارے جو یں نبی فرماون
 اصحاں نے عرض گزار می دس سالوں بیتا
 پھر کیوں مسکیناں فقیر کچھ جنت اندر جاون
 بلاں ہوراں فقیر اک پتھر و چمچت صحیح سٹایا
 و بلا ظہر ہو پاتے آئے کل صحاب ہمارے
 وعدہ وقت بھی پورا ہو یا دل فرح کر سمجھاؤ
 پتھر اوپر پڑھ کے نعمت کرن کے اسماں سنائیں
 پڑھ کے پتھر اوپر نعمت و کد و کد سٹاے
 پتھر اوپر پیر چلے آئے آئے بھائی
 اوہ بھی نعمت کرن سکے جلدی اتر آئے
 رحمت فضلوں پاک خداوند جو دتیاں اشیا میں
 کرن کر پتھر اوپر نعمت کل سٹا پیارے
 یا حضرت کچھ ہور نہ پوچھی اولوں عرض سٹاے

واکسجان الدکیا فیصل سرور کتیا بھائی
 یعنی معلم ہو یا مسکینان و احوال سوکھالا
 روز حشر نوں نعمت ہے جو کل سنائی جاسی
 مسکینانوں فقوڑی نعمت وئی مالک سائیں
 ہو سی جلد حساب اتنا نڈا فضلون جنت وین
 کرن روایت جاں یہ مسدود اعظ کوون بھائی
 و لوچہ ہر محبت ربدی تھانہ آن رگایا
 واہ بجان اللہ رب جس نوں اپنی خب رگایا
 استغوار پکارے ہر ایا و گناہ کر و و
 اوہ دل خاص منور ہوتا سو ہنہا برکت والا
 سنوں حقیقت مومن ہو کے جہدوں غنی گھر آیا
 بیت خاص خدا دیکارن بات کہاں آئی تھو
 ادبوں عرض ستائے عورت میں بانہی بن تان
 کہن رگاپے چار و ماڑے دیا کوڑ پارا
 چہ نہیں اوہ کون ماڑا واری ساڈی آسی
 یعنی کھٹن تے دب رکھن اس نڈو دولت تائیں
 مان جو زرد دولت پاروں ورنہ وار کہاے
 جہڑا دیوے اس نوں ویے راکھی ہول کیے
 سہنوں ہندی دیون والائے سوندانہ ہندا
 پھیرا نڈیہ کرنا اس والائتی سانوں تائیں
 مومن نیک جو ہے زرد دولت میں غیب و چلے
 کھاون ہن طرفوں دل و چہ کریں مول چھریا
 پڑھ الحمد کہیا سن ہوئی شکر اللہ سو واری
 پاک کلام تیریدی اتوں میں قربانی جاواں
 اگے غم و چہ پیرا ہسی رڈ ہدا جانا

ہر اک تائیں اس مسئلے دی سمجھ بخوبی آئی
 غنیاں تائیں نعمت بہتی پچھکے پاک تعالیٰ
 وس نوں کی شکر یہ کتیا پاک خدا فرما سی
 ایسے کارن پرشش فقوڑی ہو سی انہا تائیں
 غنیاں نوں لنگھن چھو سالان کون جنت لیں
 سنیاں اس غنی نے ہکے قلب پھری و شنائی
 دور ہوئے و سو اس شیطانی اٹھ گھر یوں آیا
 جیساں کون جو اس ددل پر پھیرنگار جھاو
 رحمت فضلوں پاک خداوندیل قلب میں ہو
 بیڑے اس شیطانی آئے غفلت پاون والا
 بیوی نوں سن نال علیھی پہ کے پاس سنایا
 پر توں عذر نہ لیا دیں ہرگز شوق پیادیل تھوں
 کیا مجال جو عذر لیاواں میں چہ تیریاں کہاں
 ویکھاں خلقت ترو دی جاندی و جدا کوچ لغارا
 زرد دولت ہو ورنہ ساڈی اتھ ہی رہ جاسی
 نہ کھاون نہ رہا دل کھن جاندی رہی انہا میں
 چند دنوں اس گھرہ کے پھیرگاروں چلے
 شاید پوراں ہتھ آکے اس و پھنوں عریے
 ساڈیاں ساریاں کہاں اندر رات تے اوہ ہندا
 کیوں جو مالک سر پر ساوا قائم و ایم سا میں
 غنیاں انگوں پنج سو سالان جنت لیں سہلے
 وے رخصت میں جو گھرانہ جلدی وول ع کر یوں
 میں قربان میرا جے خاوند تیرا ہویا پوجاری
 شکرانے و اسجد و باکھ سجایاواں
 ایہ گل سن خوش خبری والی کھڑیا گل کلانڈا

دنیا و سدی تیری ربانج نظر و ج آئی
 میرے خاوند نے ہے تینوں واحد ج بچھاتا
 نال داب کہے خاوندوں میں شرم آہی
 اے مسکینوں دلج لوئی گھر میری بچ پاؤ
 شہر میرے وچہ بھکنا ننگا نہ کوئی ہے سوالی
 چڑھ کوٹھے پر ہو کا و تا خلقت جڑ مل آئی
 اوہ لسن ایہ ہون خوش ہن واہ مولا دیندے
 کہن لگے نیت دا بدلہ بھیج و تار ی باری
 چڑھ کوٹھے آکھن لگے و گو مولا دیا لوکا
 وین چڑھیا گیا و کھین اولوین بھرے خزانے سار
 کوٹھریاں سب کر گئے خالی جان و ن گل چڑھیا
 کیتی رل کے گھرے اندر اک صلاح انہا میں
 شاید ایہ ہے دولت کیسی بھیت اسان آئے
 ایسے خیال بنا کر دل وچ اک عاجز و تیا میں
 باہر آپا ہوئے گھر و چون عوی چھوڑ نہا کے
 کرن روایت عورت تیا میں پھر اسیات ستالی
 اسے وقت لباس تمامی عورت تیا اپنا لاپیا
 عورت کہندی خاوند تیا میں سن آریہ پیا
 اس تیا ندیاں لذتیں خوشیاں جہڑیاں اسان تیاں
 جیسی لذت وچ فیکری تیاں اندر تیاں
 سنوں حقیقت عورت جرم سوال خاوندوں تیا
 بھوراں خرید بازاروں لے لیا بدن و لے
 اکہ دریا کتارے و دناں کلی جا کر پائی
 لے قرآن لگے وچہ پڑھتے چھڈو نیاندی بھاپی
 فوت ہوئی وچہ کلی عورت رہیا عرو اکیلا

اس ظلمات وچوں ہن سایاں میں مان باری
 شکر تیرا مختار تینوں س ہر کم اوپر جاتا
 چڑھ کوٹھے کہہ مسکیناں لٹ لٹو نام آہی
 نام اللہ دے جو ہتھ آئے لٹ کتاب لیجاؤ
 جمع کیتے سو عمر ساری دے کرو خزانے خالی
 آن ہجوم اکھا ہو یا لٹ سوالیاں پائی
 لگے جھاڑ اتھاں پھون خالی مارے جندے
 اولوین پھر لٹائے دولت کرے تہ پیاری
 لٹ لٹو نام اللہ گھر ساوا پھر و توئے ہو کا
 ننگے سر یا لٹائے عاجز بھی مولا ہے پیارے
 کیا و کھین گھر آگے نالوں و ن سوا یا پھریا
 دولت و نڈ اللہ دیکھاں گھر ویسے کسیتا میں
 نہ منظور کرے رب واپس پھرا ساں پھنچا ہے
 شوق محبت پاروں لڈ بشتیا گھر اس تیا میں
 حرص ہو اولوں چھڈ بیٹھے واہ اللہ دے پیارے
 ویہ لباس لٹے توں پورا پنا نام آہی
 کچھ تیاں کچھ مسکیناں تھو ہتھ پھر آیا
 توں بھی کپڑے نام آہی و چھڈاپے سارے
 واہ سبحان اللہ ہن سہا لوں عاریاں تیاں تیاں
 غم و دولت وچہ مر جائدے نیند نصیبان تیاں
 رخت تمامی راہ اللہ اس نے و تیا میں تیا
 خوش ہوئے وچہ راہ مولا کے مال لٹاؤ لٹاؤ
 واہ سبحان اللہ کیا اس دم موج کریدی آئی
 جاں کوئی روز ہو یا تقدیر وں آئی پش جلدی
 آکھے یارب میرا اس واکریں قیامت میلدا

بخش لیں ایہ عورت میری واحد بار خدا یا
 کرا یہ عرض کئے پڑ جائے ہو یا مرد سوا لی
 گئی بوسے کوئی نام اللہ کو میں گھر اس نواواں
 بندہ اک خدا اولیائے جائتھوں سبائیں
 یکے کہی کلی ول آیا کڈھی قبرے چائے
 دیکر کہی امانت واپس مر کلی ول آیا
 ہمدن کھڑا اکیلا رو و اس دریا کنار سے
 آکھے یارب سایاں بیوں حضرت حضرت لائیں
 جن م پاک خداوند کے دست جناب اٹھایا
 چک فرشتے امن سلامت پار کیتا اور پاؤں
 مومن سبائل جائے نالے کر سے دعائیں
 آکھ سلام علیکم اولوں بیٹھا پاس اٹھاپس
 کہ بندے توں کیونکر آیا لنگہ بکھڑے دیا اول
 اولوں بولے جب زیادہ ہو رہے تو ہوش گئی
 شوق تساقے ملے کارن دست جناب کھایا
 راوی کہن مصلیٰ او پر و کھینچا پھل پیلے
 دور تیکر و شنائی دیوسے چشم نہرتی جاوے
 ہر فکلی وچ و کھو وکھی بھی خوشبو ان دن
 خاطر حضور طیف کارن پھول ہنوتوں آیا
 فرمایا لے گئی ساتھوں میں بخش توں جاویں
 پرو سے غیب اندر رہا میرے رکھیا اسد تائیں
 توں جاتینوں نظری آسھی ہو یہ دیکھے کوئی
 اتھوں تینوں ایہ فعل ہلے ہور کتھے ایہ ناپس
 ٹریام و جنگل دی طرفے بات جہاں خضر سنائی
 کھول بوٹائی دیکھے اس پر پڑھے قرآن نانی

عمر ساری چہ اس نے بیوں نہیں سی کہ پنچایا
 آکھے عورت مگر گئی میری میں تھوں ان غالی
 دیکھے غسل و فن کر اس تون بھر تساند جاواں
 عورت تون فنا کے واسے ہر مینوں دیکھائیں
 او سے بھوک وچ و فنا ہی عورت ندی کنار سے
 لگا پڑھن قرآن ربانوں نے توڑا اٹھایا
 ہو بیتاب جدائی پاروں سے ایہ عرض بھار سے
 ورنہ نیک ہو وچے مر نامینوں مارا اٹھاپس
 یکے حکم خداوند پاسوں جلد فرشتہ آسیا
 پھر فرشتہ غائب ہو کے جاندار سپا اتھاؤں
 حضرت و طیف کر کے نظر پئے اس تا میں
 غار ہو و طیفوں حضرت کھین اس میں تیاں
 ایتھے وچ نہ چپے لگے وگدا تیز ہوا وں
 ہاں کیتا عورت میری فوت اٹھاپس ہوی
 امر و ان آن فرشتے مینوں چاکر پار لنگھایا
 سین دیو چوں عورت واسے باہر آون چہکار سے
 نہ اوہ توڑیا معلوم ہو وگنا ذرا کھلا و سے
 کیا طاقت ہو ویکے و یوا ہے خوشی اندر آون
 اس نکل کارن اس موعہ سچ سوال خضر تون پایا
 نظر آو سے اک کو تھا تینوں سو چوں آویں
 میں گھسبان فرشتے اس پر امر اینوں بسائیں
 اس وچ چہ سے اک پر دیوالی حکمت رکھی ہوئی
 پڑھے لیسم اللہ توڑیں اس تون تھپے اوتھاپس
 کیند توڑ والی اک کو کھی اس تون نظری آئی
 پتکھا حوران کرن دوانے لگی دیکھ جیلرئی

میوے واکھ بونا سند پان نانی آیا
 اوہ پھل پاس کرے روشنائی پڑھی خوش الحانوں
 رنگ برنگیاں بھی خوشبو آں سدی چوں آں من
 دیکھ بچپان کہے بسایا سچ ایہ عورت میری
 درجہ تندرہ و تاج ہے بھاوا اس سخاوت پاروں
 پیٹی قبول غامخی دی خالق دی سرکارے
 امر جیابوں تحت فضلوں آیا ملک رہانا
 حکم ہو یا پھر داخل کر روح سایں ہر تیا میں
 امر ہو یا ہے وعدہ ساڈا موت ہو و ہر تیا میں
 سیر کہ بنیاد جنت آیا عورت متھے سہا ہی
 کہن لگی ایہ خاوند میرا غیر نہ بندہ کوئی
 اس لوں ہر جہ عالم متھیوں یوں بار خدایا
 بخشش عالم واعظ بندہ حق سداون والا
 اینھوں تیک سخاوت و بزرگھدی آہی پیرا
 واہ سبحان اللہ کیا سخیاں پایا فضل رہانا
 بس میاں جے بخل کما میں کر کر جمع خزانہ
 کس گل تے نازاں ہو کے نہ زکوٰۃ آواویں
 السخی قریب من اللہ خود مہرور فرماوے
 قریب من الجنة اتے قریب الناس بھلی یا
 بعید من النار یعنی فرماوے سنوں بھراؤ
 قسم خدا دی درجہ سخیاں جے کر ظاہر ہوندا
 جیوں کر سرور نے فرمایاں حق بخل حدیثاں
 البخیل بعید من اللہ و چہ حدیثاں و
 بخیل خدا ہو رہنڈیاں کی لوں جنت و دوزخ بھائی
 بس میاں ہن حاصل جملہ سب باتاں تھراں و

شاخاں سبز زمر و کولوں کرن ہر پر سایہ
 مرویا تدرے دل زندہ ہوون کہیہ جان حق بالوں
 معزز محطر ہوون جنہاں تھیں لوں ہر کر اون
 ایہ درجہ اس حاصل ہو یا واہ واقدرت تیری
 میں بھی ہنگامان سے درجہ منت تیری ہر کار لیا
 حکم کیتا رب ملک الموتے جلدی میں پیارے
 روح کیتا اس قبض سخی وا جیوں لہو لوں بھانا
 داخل کر روح جسم اسدی پود تیاں جنت جانیں
 ورنہ ورج جیاتی جنت و بندے تیر تیا میں
 پڑھی پڑھی عورت اس دی نظر اتا توں لگی
 شکر خدا یا اس دی مینوں اج زیارت ہوئی
 رستے تیرید یو چہیں نے کل گھر بار تباہا
 جنتوں اس نے نفع اٹھایا راہ شریعت والا
 عاجز دیکھ نہ میں اکھین تے نہ دیوں لارے
 قسم خدا دی بخل جو کروے لیس میل لگانا
 پیش عدالت پکڑیا جا میں کر میں کی بہانہ
 ویل اندر پکڑیا جا میں نفع نہ مالوں پاویں
 سخی ہووے قریب اللہ وے اے درجہ پاو
 ہے نزدیک بہشت تے لوکاں ہر مزارع سخیا
 دور رہو گے اگ دوزخ فقیر نے نہ بخل کماؤ
 سب کوئی جو زبردت ہوندی اللہ کارن پیدا
 سن لوں عبرت کارن ساں تھوڑا دوزخ جہنما
 بعید من الجنة بعید من الناس فرماو
 اتے قریب النار کہیا ہے تیرے دوزخ واری
 تا بعد از سرور ہا ہوں بندہ دوزخ جاو

رب فرماوے اس پیاروں شرم اسانوں آسی
رستہ پکڑیں سرور والا دور کریں بیہنیاں
کر کے جمع زمین کو اندر نہ حسرت لے جائیں

تا بعد از نبی داہو کے ویل اندر کیوں جاسی
مال غرورت پاروں دکھ و یوں مسکیناں
زرد و لٹ ہے چارو ہائے دایم رہی ناہیں

عزل

زوال ایک دن اس میں آجائے گا
اسی خاک میں تو سما جائے گا
وہ گھنٹی اجل کی بجائے گا
بدن چھوڑ کر روح چلا جائے گا
جدائی کسی دن تو پاجائے گا

تو مت مال دنیا اوپر کر غور
ہمیشہ یہاں زندہ رہنا نہیں
یہاں جس نے آ ایک دم بھی لیا
نفل فیصلے کی مثل ہے جب
ولا فکر خواب عنایت نہ سو

عزت کر بے زور اندی جو خت اندر جاوے
ویل اندر ٹھکایا جاسی بے عزت کرتا
دیوے دکھ کرے بے عزت لیبی ویل سزائیں
ذق افک انت العزیز الکریم خدا فرمایا
قہر جنم دیو چسٹو درو مذاپ چکھاؤ
بے عزت بے زور اں کیتا فکر حساب نہ لیا یا
کس گل او پر نازاں ہو یوں نہ زکوٰۃ ادائی
اس وی نہ تمہیل کیتی جو آیا حکم اساؤ
ما اشغنی عنی مالیہ کسی ب سجا فرماؤ
ہلاک عنی سلطانیم مومی ہلاک تمہیوں اوہ شہا
اس کارن دور نوح چکھو دایم حال تباہی
دنیا دولت مال جاسی پنجرہ فرماوے
مال اندر ہے عزت دنیا آخرت تمہا اوے
مال صالح عملان کو آخر عزت لے پیانے
دنیا و چھوڑو نہ ہو ویں آخر عزت چاہوں

مسکین تیجاندی کر خدمت پاک بنی ہاوں
جس نے بیزور اں مسکیناں نفس بے عزت کیتا
جو کوئی مال غرورت پاروں بے زور اندیتا
خذ وہ فتنہ الی سواد لبحیم ہے آیا
حکم ہو دیگا روز محشر اس نون پکڑ لیاؤ
پچھو اس نون و تیا و چہ توں عزت از کہا
مال عنایت سی جو ساؤ اکتھے خرچ کیتا
کر کر ظلم خزانہ اکٹھا کیتا بہت زیادہ
ہن کہہ مال پیار تیا میں تینوں نفع مچھاؤ
مال میرا ہن نفع نہ دیوے میںوں مال کالہی
حکم ہووے کتساں عزت دولت دنیا اندر پہا
صدافسوس جو دنیا کارن دایم خرچ آسے
عزیز الدنیا بالمال یہ حضرت عمر فرماؤ
و عزرا کہ حضرت بے مالہ کالہی کتساں
بس میاں او روز محشر و خوف نہ ہوں چاہوں

خیال کریں اوہ واڈے پڑاؤ کتھے پیارے
باتاں کروے یار پیارے غایب ہو سد مانے
توں میں بھی اک روز سد مانا مڑ پھر آنا ناہیں
جب تک و نکھن چشماں بھائی گریز بان بکارا
تب تک پو جا کے ریدی ہر سجد پو چہ پا کے
قسم خدا دی قسم خدا دی مڑ گھر آسیں ناہیں
مال پیارے تیرے اتے وارث قبضہ پاسن
خام حیاتی اتے بندے کیونکر نازیاویں

کتھے گئے اوہ دورت بہر مشفق یار سوار
دیکھ رہے ماراں ج تک بھائی واپس پھر آویں
کریں توں صلح عمل پیارے نہ حسرت لیجائیں
غصو چلن کن سہن پیارے دل سجھے اشکارا
ورنہ حسرت کرنی پوسی ویلا وقت گوا کے
قطعی حکم آویگا جن دم چوڑ جا سیں کن جائیں
تینوں یاد نہ کریں کوئی اپنا حکم چلاسن
قسم خدا دی معلوم ہو سی جن دن بکریا آویں

عزل و عطا

فناہ کے مکان پر قدم تیرا ہے
ہے دہم اجل یاد کرتی تجھے
جے مالی میں کدن سما جانے
تجھے خبر ہے اس نے آجانا ہے
اگر یاد ہے تجھ کو روزِ حشر
اگر یاد ایم یہ دنیا تمہیں
ولا فکر ہے قبر ہے میں جانیکا

تو پھر دوسرے کو ستانا کیا
جے سوچیں یہاں پھر نکانا کیا
تو پھر شان و شوکت بنانا کیا
تو پھر موت کو دوس بھلانا کیا
تو پھر خوف دل سے اٹھانا کیا
تو پھر اس میں دل کارکانا کیا
تو پھر شیش عشرت سہنا کیا

تھل پانی سے اوپر بندہ رب حجاب نکایا
عمر پتاسہ پانی اندر رکھ دیاں ہی کھرباؤ

تا امید سدا اپ بندہ زندگالی تھل یا
ایہ تمیز زمین دابندہ لون وانگوں گل باؤ

مقولہ مصنف

صد افسوس و لاہو غافل کیوں غفلت سراہیں
چار دیوار اچھیریاں کنداں نہ میں اور واندہ
اے افسوس چلے نئی کاہنوں بیان پھ پندہ
اے دل میں دم وعدہ پورا ہو سی پاک الہی

ہو معذور حیاتی اوپر کیوں توں بھر بھلاویں
سف لیل بہت اندھ پیرا ستیے اندازہ
ساہ سہا یا بابل والا بیڑے آرہیاں گنڈاں
ایں سمندر و جاک موتی بس ہو دیگاری

جاندا نظر کے نہ آنے وقت نہ پاسی پھیرا
انشاء اللہ فرقہ ہفتہم اہل بول سناواں

نیک ہو سی تجھت داخل اتے روخ ڈیرا
نقل کراں قرآن حدیثوں شرح کر سمجھاواں

در بیان فرقہ اہل بول درجہ ہفتہم

عَلَّامٌ لِّمَنْ جَمَّه - یعنی گنتی کرنے والے بخیلوں کا ذکر +

سنوں تحقیقت ستواں فرقہ جس لوں بفرما
گنتی کرنی بخل علامت سرور سے عزما یا
ہستیں ادس خرید بیاں روخ اندر جائیں
کرن روایت رکھ دوخ روخ لایا رہا بیٹے
نام بخلوں سے گھوڑا و چھوٹیاں آوے
نہ چھوڑیگی اس لوں حتی ادوز جو پیر لیا سی
دوم روایت اندر آوے رکھ سخی ہک آیا
ہر ہر شاخ عجایب اس دی ہر گھر اندر آوے
واہ سبحان اللہ کیا مومن سخی اللہ لوں بھاوے
جو کوئی بخل کماوے بندہ رب پرواہ نہ کروا
سن تینوں کجا کہ سناواں چھوڑا ڈکریاں

عددہ نام کچھے جو گنتی کروا بخل کماوے
شاید خرچ نہ ہووے اس شخص سے دل قصدا ٹھکایا
مال اس میںوں سبیاں کر کے وین ملک ہمزائیں
شاخاں مشرق مغرب کماں بچ بھلیاں پر نیٹے
جو کوئی بخل کماوے بندہ شاخ اس پھر پھاوے
بہت عذاب بخل ہوویگا روسی تے پتیا سی
وچہ ہشتاں اس تیاں رب قدیر نگایا
جو کوئی کرے سخاوت لہذا حجت ادس پنچاوے
سچے صدقہ دین جو کچھے لوں نہ خیر بوچاوے
ویل اندر پٹکا یا جاسی کچھوں تیا سی مروا
شاید اثر ہووے تدرہ سکر چھوڑیں بخل لیاں

حکایت کے بخل نابینا

کرن روایت سی ہک انہاں حرموں نامی جامدا
پیشہ منگندا اس پھر پاراک شہر گرائیں
جس لوں پگڑے اس لوں آکھے ہاں مسکین بچارا
روٹی شے تے ادھی وچوں روچ بناوے پیسہ
ڈیرا کس بیٹے اس دارا تے پوٹے آوے
جے تقدیروں کوئی مسافر وچ مسیبتی آوے
ہک دن امر مقدر پاروں ہک مسافر آیا

نابینا نہ کھائے جتہک پیسہ کچھے مول نہ پاڈا
عنی ہو یا اس پیشے پاروں حرم کھائے تیاں
نہم اللہ کوئی پیسہ دیوے سوال کرے دن سہارا
یہیے گن گن رات گزے انہاں نظام ایسا
دو دن واری پٹے دولت گن کچھے دباوے
رات گزارن نہ اسن یوے وکے مار کڈاوے
رات گزارن کارن اس وچہ مسجد ڈیرا لایا

پلک ہو یا تے پھپھوں نھارن یا و اہودا ہی
 رل گیا اس مسافر تائیں گل و چہ چہ بڑ گیا
 ایہ کھر بدایک نہ تیرا میں کیوں نکل جاواں
 چور نہیں جو چوڑی کرساں کیوں توں لٹ ستاویں
 اسے پر حافظ باز نہ آئے و اہر دو مائی پائی
 حال دو مائی ویکر آنھے باہر وار کڈھایا
 گل نمازی پڑھ کے کھڑوں چلے گئے جان سار
 چپ چپا تاں گٹھ اندر بیٹھا جا اتھیرے
 پلک ہو یا تے اٹھ کے انھان پے کٹھ پیاری
 مڑ پھر وہ روپے او تھے پاسے ہو کیسویا
 ہوں کھر اک نہ و تا اس نملے گیا پٹ خزانہ
 کرن روایت مال حراماں راہ حراماں جاوے
 جمع بھیل کرے زر چھڑی پاک بنی فرماون
 یا اوہ ڈوہاں کنجریاں و کھر جاوٹ ساری
 یا اوہ آتش بازی و پوچھو ہر کے پھو کی جاوے
 یا اوہ مال عمارت دنیا اوپر لا یا جاوے
 کی باعث رب اس و حافظ ہرگز ہوندا تاہیں
 حکم ہووے تسان سن روچوں مسکینا نہ تیاہیر
 مومن عننی خدا واپار او اس کو لون جاوے
 ساری عمراں اس گناہ لوں کدی بھلاو تاہیں
 دل مومن و اہر دم رکھدا موم چہی فرماہی
 مومن و اول شیشہ ہوندا کافر و اول کالا
 مومن اپنی دولت تائیں نیکی راہ دکھاوے
 پاس بھیل کنجوس جہوں کوئی آن سوال سناوے
 آکھے ہاں ہیں کڈ بھکھا ہووے کسے ول جاویں

پوٹھ گٹھا ندے اندر اس نے نوٹے نگوی لائی
 ہتھ ہتھ اس مسافر اگوں نرم زبانی کہیا
 دو جاہاں میں راہ مسافر کسے نمول ستاویں
 ہٹ جانا پوکھڑے میر ستاں ستایا جاویں
 آکھے مینوں لٹن آیا ایہ مسافر راہی
 غصہ پھیر مسافر تائیں اسیر سببوں آیا
 پھیر مسافر مڑ کے آیا دیکھو اس کو کائے
 حال آنھے والا دیکھے کروا نظر ہو پیرے
 گل و پیہ گن کے اس نر کھیا باہر واری
 سنوں حقیقت اوہ مسافر اس گٹھ طرفے ہویا
 اوہ خزانہ آنھے والا پلوچھ ہو یا ویرا نہ
 دیکھ حدیث نبی وی پڑھے صدیقین تھو آوے
 یا اوہ اک دن بھلے اس لوں یا کڈ چور لیجاوون
 یا اوہ جو بازی اندر یازنا بد کاری
 جو کم بھیر اس دے اندر خرچ کرایا جاوے
 یا کوئی ظالم لیوے اس نفعن یا ویا بھل جاوے
 اس زرتائیں سیکھاں کر کے دین ملک سرائیں
 سھہ ساوا کیوں نہ و تا چکھو اج سزائیں
 ہک گناہ جے ہووے اس نفعن و عمر لنگھاوے
 نیکی یا و نہ رکھے ہرگز کرے نہ شوخ او ایں
 سنگ نالوں دل کافر و دیکے رکھدا ہے ستمائی
 مومن صابر شاکر کافر سبے صبر زالا
 بھکھا دیکھ یتیم سوالی کھانا چلد کھداوے
 دیکھ سوالی تائیں رولی پتھر مہیہ ٹکاوے
 کھر اہو یا و چہ و ہرٹے میرے کتے نہ بہکاویں

صدافسوسن بچیں یوانے اتنی حرص لگاؤن
 اَلْهَكْمُ التَّكَاثُرُ بِرُومٍ وَعَدَهُ بِمَا هُوَ
 بنی محمد نالوں میں لیں ہو گئی دولت پیاری
 سنوں حقیقت زرا اس نئے اندھیت والی
 وچہ شمار کریندیاں جس لہجے نے گھس گھس
 دن چڑھیا دروازہ کھلا اس نون نظری آیا
 اگے ٹویا پھولیا ہو یا سٹی پی او تھاییں
 اللہ اکبر بانگے نے جد آواز پرکاری
 مردے وانگرا کر گیا موہدا پٹھ او تانہاں
 چک لیاندا پاہر اس نے دیکھ ریدیا بھانا
 پچھن بیٹھ نمازی اس لیں ہوشیروں کجائی
 کہن لگا وہ ان مسافرٹ گیا لے مینوں
 عاجز اوپر ظلم کران توں تلدی نہیں کو کامی
 ایسا کوئی محب اللہ واجبے ہن ہو کو بندہ
 جانوں مارو بخاندائینوں دولت مول نہ کھڑوا
 واٹھکنے چھو اندر پیہ سٹرا اس تائیں
 ایسیاں باتاں کر کر اپنے دلدا بٹوٹن لنگلے
 زر دولت دی فرقت اندر صبر اس لہجے آج
 مار گئی اوہ حرص آنھے نون جان لبانیرائی
 عارف آکھن جیوں ردولت جب حریف لگاؤن
 ایسی جب خداوند طرفے جے کوئی بندہ لاوے
 جیوں کوئی حرص لگاوے زاید توں غنا پر پیسی
 لالچ دنیا کارن بندہ لکھ گناہ کماوے
 جس ویلے کوئی واعظ آکے کروا ذکر الہی
 راگ تماشے اندر جد کوئی وکر آن وجاے

ہند دولت توں کٹھے کرے کرے قبر سوان
 حتی زرتسم المقابر عتیک قبر انون بلجاؤ
 قسم خداوی انھے وانگوں چھوڑ جاسی بیکاری
 کافر کر گئی جاندی واری دنی نہ دکھالی
 انھے پاسوں رُکے دولت چا پٹی ہو بازارے
 چور پیادوں اس دے اس گٹھ و نیوں دھایا
 ڈگ پیامش کھا اٹھھا ہوش عقل کچہ ناہیں
 کیا دیکھے بیہوش ناہنیا اندر حال خواری
 منہ ڈٹھا اس مٹی اندر کھسیا ہو یا ہٹھا ہاں
 فرش اتے پالماں پایا اٹھاں ورتخ جانانا
 ہولی ہولی اس ناہینے اتنی بات سنائی
 ٹویا میرا خالی ہو یا اکھاں میں ہن کینوں
 ہن میری پر اس دے او پرواہ نہ چلدی کائی
 اتنی دولت دیدے مینوں جمع کرا کے چندہ
 جاں وہ چھو میرے اندر ہواری جے اروا
 جیوں ماتھی منہ گناوتا ثابت آوے ناہیں
 ہو بیتاب جھڑے غم اندرین چلن پرنتالے
 قبرے پاؤن والا ہو یا نہ پوے نہ کھلے
 کس کم آئی اس لیں یار و کوری حرص لگالی
 دکھ سکھ اندر گھٹ نہ کرو چوراں کنوں بچاؤنا
 شر شیطا نوں کی حفاظت کیوں نہ جنت جاے
 کہنے وانگ بنا گھرا پنا پھس کے وچہ مرسی
 رب نبی دیاں کماولوں بہرا ہوندا جاے
 وانگ کیوڑیٹھے اکھیں کہندا نیندر آئی
 یہی اکھ بچاری اس دے جلدی اڑ جاوے

سنوں حقیقت اس نھے نے منگنے تک بدنا
 عاجز ہو کے منگن چڑھیا ہر شہر گراہیں
 زردی شلخ جگر و چہ ہوندی مشکل میندا کوئی
 خوش ہو دیوں راہ اندوچہ واہ مولاد ہند سے
 گندے اندیو پوں ہوندا لفع کسے نہ کوئی
 کرن روایت کتنا عرصہ ایسے حال آیا
 جس پند اندر چورسی اس دی چوری کرنے والا
 سی اوہ مومن صلاح بندہ رید اولوں بیجاری
 انھاں بنر وار پھیندا گھر اس دیوں آیا
 بنر وار پھچان لیا سی آکھے اوہ بندہ
 کہن لگا چل ہی او پرانھے ریک مارے
 چلا گیتے پھچوں سننے اس دی گندہ نکالی
 آنھے والے سو وچوں وہ ہک پکڑے دیا
 پوٹیاں وچ پھچاں روپیہ ماری اس چاہنگر
 باقی ہو رنڑوں سے میرے وے چہڑو پیارے
 اسنے ٹوڑ گلوں لاہ انھاں مارا تھرے اکاری
 قہر شکنجہ اسنے میرے گلے وچہ پھڑایا
 جیکر اک پل گلوں نہ لہندا مفت ہو یا سیاں او
 رحم پیام دول اسنے وچہ اٹھ گھر دیوں دیا
 حاج وایاں اتے اسنے لیک سیاہی لانی
 کہن لگایہ دیکھ روپیہ میں کہندا ماں تینوں
 حاج واک صرافاں بیکے ڈھیریاں گن گن لگو
 دیکھ حیران ہوئی سب خلقت چپ گئے کسارے
 انھاں کہے تہاں گل کھڑی او پر پھڑی جہانی
 لکھ داری جو چیز کسیدی پوٹیاں دیو چہ آنھے

آکھے جمع ہو کر زیر مین سارا تے اوہ
 جس لیں سوال کرے اس تائیں خالی چھوڑناہیں
 جگر پاڑے تے زردیوے راہ مولاد سوئی
 دیکھ عاجز لوں منہ جو وٹن ہن اوہ اندھے گندے
 گند پلیدی وچلی اس دی اتلی سارے چھوئی
 امر مقدر پاروں ہکتے ان اس پند اندر آیا
 سی اوہ بنر وار اٹھائیں انھاں لسن والا
 رکھ چھڑی سی اوہ انت انھیں والی ساری
 ویہ کچھ نام خداوے بیوں نم سوال سنایا
 جہڑا سی وچہ مسجد سو ندا اندر لاکے جندا
 اٹھے آن دیواں کچھ تہیوں ہٹ پران کھارے
 ہک روپیہ لے اس دیوں ٹریا طرف سوالی
 جا کے اس تہی پر اس نے سائیل لیں پکڑایا
 ہا گلو کر دی گل اس دیوں لکیا پھو وانگر
 ہن توں چور میرا اٹھ ٹر چل نال میرے سر کارے
 آکھے یار واس نے میری دہوں سٹی ہن ساری
 ہوش لگی بھل میری یار واس لوں تہن آیا
 پھڑ جتی اس نھے والی سٹی کل اد تار و
 کچھ اپناتے اس واسارا چک روپیہ لیا یا
 اپنی بھی کچھ دولت گھر دی اس دیو چہ رلالی
 اپنالوے پھچان تہ اس واسا بیطرف وگا سو
 اپنے رکھ لے اس نھے اس کد باہر مارے
 عجب نہیں جو شے اپنی وی لے رکھ تھانی
 فرما و پھراس دیا میں کیونکر و سر جاوے

نہ بچیں خدا نون پندارہ ورتے نہ کھائے
 جدوں دہیاں اپنیاں پرانگل سار کمانی
 نمروارتا میں مرانھے کل دولت پگڑائی
 ہن ایہ دولت رکھ اتھا میں نال میں لیجاواں
 میں ہاں نوکر وچہ سرکالے نمروار سناھے
 ہک آلاستے کبھی جنڈرا سونپ و تا اس تا میں
 بجی ہک حجرے دیوچہ آنھے جانج ڈیرا لایا
 امرمقدر پاروں اک دن آگئی اجل بیماری
 نمروار شتابی آکے مار آواز بولا یا
 دیہ رستے رب واحد والے بھلا تیرا ہو جاوے
 آکھے نام خدا دے کولوں کفن منوں بجایر
 سامی دیوچہ میت میری جدوں کھائی جاوے
 مر مر کے میں کٹھی کیتی چھوڑ نہیں میں جانی
 دیکھو خیال کروادہ انھاں من رگا اس تھا میر
 قصہ کو تہ مر گیا انھاں قبریں جاو باسیا
 جاں ہو یادوں دو جا اس نون خیال دیوچہ آیا
 ہو ورتے کڈھ شتابی لہ نام و نڈایے
 پٹ سٹی اس قبر شتابی جاں لٹ لٹھائی
 کٹھا لیدے وانگر ڈھل کے دولت ڈرگئی سینے
 ہولا چار اخیر چارے ہتھ کفن وچہ پایا
 پھر کے زوروں اوس بیچاے پیا اس دیا میں
 تراف بیچارہ باہر آیا عیش دے اندر جھڑیا
 جد تک زندہ رہیا بے چارہ ہتھ رکھیا وچہ پانی
 مال بچلاں دوزخ ہو نڈا جو میں نبی فرماون
 عدوہ معنی کنتی کر کے جو کوئی بخل کماہی

اینویں ماں حرام کمانی اوکت اس وی جاوے
 پوٹیاں نے تڈھ حرف حرف دی تی صفا کوہی
 کہن لگا ہن ہک امانت بن جاہ میرا بھائی
 سچا پڑہ نظری آیوں میں تمیوں بتلاواں
 ایہ تیرا جو بھارا امانت چا یا مول نہ چاوے
 آپے رکھیں آپے کڈہیں غرض اسان کچھ ناہیں
 پنڈوں منگ لیا فے روئی باز بے نہ آیا
 آن پیا بگھاڑا لدا ہو پٹی موت تیار ہی
 لے او پار امانت اپنی توں مرے پر آیا
 انگوں انھاں جانج اس نون بھول جو اہنٹاھے
 ایس امانت میری اندر ہتھ نہ ہرگز لائیں
 ایہ امانت سینے میرے تڈوں لگانا جاوے
 نام خدا دے ایہ نصیحت میرے نہ بھلائی
 ہتھوں مول چھوڑے دیکھے سر پر اللہ سا میں
 سینے اس دے اوہ روپیہ اسی طرح لکھایا
 کہن لگا اوہ آنھے والا مال حرام گوامیا
 اینویں اس نون مٹی اندر کوں حرام گوائے
 کیا دیکھے سینے اس ویٹے دولت نظر نہ آئی
 قبر الہی نازل ہو یا اوپر اوس ناہینے
 ادھا کھبیا سینے اندر ہک روپیہ پایا
 بھڑک پئی اک دوزخ وچوں سڑ گیا ہتھ تڈ میں
 جس دم سینے جانج وچوں اک لگی ہتھ سڑیا
 باہر نکالے تے سڑ جاوے اینویں عمر و ماتی
 حق مسکیناں دین نہ اس تھیں ویل وگاے جاوے
 رب فرماوے اس ویٹا میں ویل پوچایا جاسی

خرچوتے کچھ کھاؤ مومن و نڈو مال رہا نا
 دیکھو جناور یا بچہ وسیلے روزی فکر نہ کافی
 فخری تازہ ویوے دانہ کنکر وڑا تھا ہیں
 واہ احسان بھلاون و آواہ تیری وڑیلان
 و لکھیں اکھیں سے جانے تو کچھ کھا کھا
 آبن بندہ نہ ہو گمزدہ نہ بچہ گھٹری بھاری
 نیک پیاروں میں نشانی پنا پو و خسار نہیں
 تابعداری سرور پا بچوں ہوسے سخت خواری

اکٹھی کیتی ہومی اکدن چھوڑا تھا میں جانا
 فخری شام درختاں سے کرے ذکر الہی
 تینوں چرب لواسے دیندا یاد کریں جانا ہیں
 کس فکران چہ عمر گزاریں ہوش اچھے نہ آتی
 پاور رکھیں ہے اکدن تینوں ہفر لیر اپناں
 نیک پیار میں کر پیاسے تکے نیک پیاری
 ہر مومن حق کریں عا میں سایاں فضل کہا میں
 ربدی قسم رقیق نہ ہومی ایہ زرد و لست پیاری

عزل و نصیحت

دیکھ لے اے مافلا غفلت سے بھی بیدار ہو
 اب نظر آتی تھیں انکی نشانی گور کی
 لعنت سدا کجوس پرا فوس سے کیا کیا
 نفع کی کوشش میں التا خسارہ پڑ گیا
 عاجز فقیر پیتم کو کچھ نہ دیا اس ماتھے سے
 آج وہ خالی ماتھے سے چلے رہے پیارے بھی
 افسوس ایسی زندگی او پر پیاسے خاک ڈال
 اسے دلا کچھ فکر کر ہو مستح سنت نبوی

فخر کرنے و اڑے فخری لیر سے کر گئے
 بچ کر کے مال زر کو دپ زمین چہ مر گئے
 اس ماتھے سے کچھ دیا غلامیں کیرے پڑ گئے
 مال و زرا اوروں کی خاطر جمع کر کے ہر گئے
 مال و دولت بہر شدا طمع خاطر کر گئے
 کھا و اہ پتیا خرچیا ساتھ قاروں ل گئے
 ظلموں کھا کے ناروں بیٹ اپنا پھر گئے
 دیکھتے تیرے کروڑاں چھوڑ تینوں جان گئے

اسے بندے ہتھ پکڑ بنی و اچھے بندہ جنت جانا
 رب فرما ندا جس بندے نے میناں میر تیار
 بیفرمان بنی سرور سے حنفی نام سداون
 ماتاں رانی پوجن بیودی رسم نہ چھڈن پھر
 ابو حنیفہ ہے ان ہونڈے سو سے مذہب اسے
 مثل تیر یو چہ شرک ثبوتی جیکر صادر ہومی
 اسے بند انصاف کریں کچھ کر کے غور کچھ پانی

میںاں حکم ہی سرور میں میناں حکم رہا نا
 تابعداری سرور والی چھوڑے ہر کرنا ہیں
 بدعت کفر برا پر رکھن سرکوں شرم نہ کھاون
 گنگا پیر پیالہ پوجن حنفی بندے چہڑے
 کر کے و نکالین اپناں پیر نیلے منہ کالے
 قسم خداوی امت حضرت و چہ نہ منسی ہومی
 اللہ نا ہیں واحد غالب مالک اکبر جا میں

حاجت کارن غیر الوالے نہ دروازہ جاویں
 سنت ابن جماعت سداون کاراں عجب بٹھاون
 ذرا بلند آئین کہے کوئی یا الحمد پڑھاوے
 اہل حدیث بُرا کی دسن مینوں بھی بتلاؤ
 دسن چال ابراراں والی واضح کر سچھاؤ
 معلم ہو یا کوڑا دعویٰ حنفی مذہب والا
 دسوا ابو حنیفہ کتھے داہڑی سی منوائی
 کتھے کنجریاں پچوایاں سنے سرور نگیلے
 کس ویلے سی مدد غیراں ابو حنیفہ چاہی
 کتھے شراب پیتی سی اس نے یا کتھے فرمایا
 کتھے اکھیاویں الا و زناں تساڈیا تھائیں
 کتھے کہیا زکاة نہ دیو و نوو پہلج پیارے
 پیراند تا میراں پچا شاکاں نام رکھاؤ
 عقلی مذہب نہ ساڈا ہرگز ہے ازالی بھائی
 بس میاں ہن معلم ہوئے گندے تسان عقیدے
 کفروں شرکوں تائب ہو کر پکڑو نیک ادائیں
 قسم خداوی قسم خداوی ٹھیک خدا فرماوے
 اے بندے نہ دا ایم رہن تیریاں سوخ ادائیں
 ہو عاجز و رمولا والے سرتوں کھ پیارے
 چار روزہ ایہ زلیت فانی پر نہ شکر کماویں
 سن تیبوں کچھ بے فرمان بنی و احال سناوا

بدعت شرک کفر کماویں و زنج تھیں بیج جاویں
 جو کوئی سنت امر بتاے اس نوں مارن اون
 بھاویں لکھ حدیث سناوے ہر کوئی برامناوے
 کی کچھ کفر یا شرک سناون واضح کر سچھاؤ
 کفروں شرکوں بہت ڈرا و زناہ توحید سکھاؤ
 حنفی ہوئے جدید تیسرے بدعت شرکاں چالا
 شادیاں کتیاں سن پر آتشازی کتھ چلوامی
 مرد ہو کو سزا دیہونہ پکڑو سکے چیلے
 باہجہ خدا تعظیمی سجدہ سی کیتا کس جالی
 و نچلی تری لغوزے کتھے ہن جائز بتلایا
 چہلم سائے وقت معین قل ہو ختم بتائیں
 غیر اللہ جو نذر نیازاں دیہو ثبوت اشارے
 کتھے اعظم نام رکھے یا کچھ سزا دکھاؤ
 یسا دیہو ثبوت اعظم تھیں جے دعویٰ سچائی
 بیقرانیوں تائب ہو کر پکڑو قدم نبی دے
 ایٹھے کوئی نہ بچن والا بسن اتھ سزائیں
 ورد و ظالیف غیر تو کرسی کدی بخشش پاوے
 کر کچھ فکر رکھاریں تو یہ ظلموں ست ہٹائیں
 قولی فعلی سنت پکڑیں ہوسن فصل سہارے
 ضدہ پکڑیں ضدیاں کولوں بکر کنارہ جاویں
 توں بھی عبرت پکڑیں شکے میں بھی حجت پاوے

حکایت پکے جنازہ گنہگار

راوی ذکر سنایا مینوں میں نہیں لوں بنائی
 اگے جمع ہزاراں آدم نظر آئے و چومیرے

سنوں حقیقت جو پیل وایت سننے اندرائی
 کہن دکائیں ٹریا جاندا اک دن سفر میرے

سی اوہ جاگہ قراں والی جس پر جمع لوگائی
 اگے قبری ہوئی سی اک میت دی تازہ
 میں بچھیا یہ گل کی آہی کر تفسیر سناؤ
 اینہاں کھیا دیکھ اگا ہاں ہو اس قبر نوں بھائی
 کیا دیکھاں میں سامی اندر میت اک پرانی
 اک چھو پڑھ سینے اس دے بیٹھا نظری آیا
 دوہرا ہو گیا کرنگ میت دا ہو مگر یاہر آئے
 تے بد بو اچھی آدے رب دکھاے تاہیں
 کالا بچھو اک پل اندر ویتہ ویتہ ڈنگے چلاوے
 بدن او پر اس ماسن ہرگز شکل بڑی بد آہی
 ہوند اپیا عذاب الہی کون چھڈاؤن والا
 بہ عالم سن آیا اونٹھے اسن یہ بات سنانی
 کھلے آن قرآن اتھا میں لکھے پڑھن تھامی
 پوری لکھ آیات قرآنی پڑھکے جمع کرائی
 ایسی برکت والا پاروا پہ قسراں الہی
 اوہ بچھو پانی دا ڈہکا ہو گیا اوپر سینے
 او ہوسی پاس او پر اسے طرح دیا یا
 ظلم کرن دا پیشہ چھوڑ و پڑ ہو نما ضروری
 بدعت شرک نے حدر یا تھیں تیا بہ ہو وسار
 رزق دیسے دن رات تسالوں ٹھکن چو نہ آوے
 جیکر رزق رزق زمینوں باہر نہ تھساں لیاوے
 شاید تھساں او دھار دتا کجھ ہوسی الہیا میں
 پس کرس دشن دینا ہنوں بچھیں ہن جن میں
 اسے بندے نہ غافل ہوویں سخن ذرہ کماویں
 انشا اللہ دور جے ہن کل محمدیاں لوں

سلام علیکم انھاں تیس میں بھی آکھیا بھائی
 اللہ اکبر اللہ اکبر نالے کرن آوازہ
 کی کجھ دیکھیا تھساں تھائیں واضح کر سمجھاؤ
 میں بھی جلکے اوس قبر وچ اپنی نظر وگائی
 ہوئگ آوازہ اس تھیں آوے دیکھی عجب کہانی
 میرے دیکھیاں اس اس لوں غصوں ٹنگ چلا یا
 جاں س پٹ لیا ڈنگ سارا پھیر لیاں جاوے
 رب جانے کی بیفرمانی کیتی مرد کناہیں
 ڈنگ چلاؤن لوچھ اس نوں وارنوں آوے
 ڈردا کول سجائے کوئی ہٹ کے کھلی لوگائی
 وانگ شیطان لیا کر جھناں تھیوں ہی متہ کالا
 آکھے پڑھو کلام الہی ہو واپس رہائی
 گھیرا چار چو فرے پایا تے میت وچہ سامی
 بخششی حق میت دے اونہاں فرہ دیر نہ لانی
 اس دے پاروں اس میت دی ہو گئی دور تباہی
 وگ وگ پھیل گیا اوہ سارا آدم وانگ سینے
 حال بد اندا ہو چھیا سننے اندر آہیا
 حکم احکام خدا دے منوں بھٹو نہ ہرگز دوری
 پنج ویلے سر سجیدے رکھو خالق دی سرکار کے
 پھر کیوں بندہ غافل ہو کے اپنا رب بھلاوے
 تاں کی کرسو چارہ بھائی شرم بے نہ آوے
 نال حکومت سنگھ اس بھتیں غافل ہووے ناہیں
 بھاویں لکھ سنا مثالاں اثر بدان کجھ ناہیں
 امر نبی داسر سچاں پر نال ادب بجاویں
 پھر لو قدم نبی دے جیکر جنت لوڑ تھانوں

بخشش اللہ تعالیٰ اور گنہ گاری اور تیرے پر آپاں | نبی محمد سرور عالم پاروں بخشش خطایاں

مناجات پر گاہ و پاروں

پار پ سایاں وقت نزعہ کمال اپان سے جاویں
جان کنڈن سے قبر عذابوں رکھ پناہ خدا یا
بخشش با میں بہت خطا میں کراں سوال نماں
جو کوئی پڑھے میرے حق اندر سے فضل خیا لوں
تیں دریا جہوں جانہ سایاں گم بہ کوئی جاوے
حکم بھی تیرا ملک بھی تیرا میں بھی بندہ تیرا
پار پ رحمت و فضلوں بیوں جلدی ہوڑ ہماراں

قبر حشر و چورحت فضلوں نال رسول بلاویں
روز حشر بھی بل سے اوپر چلے فضل کما یا
قسم تیری میں چھوڑ تیرا اور غیراں طرف نجاناں
میں سر بھار گناہ سے تو شے چکے دو دھیا لوں
چہناں میں بھیکس جانہ کوئی در و دروہکے کھاوے
تیرا کیتا ہو سی سایاں ختم ایمان نبی سیرا
کرس بد میں وقت نزعہ سے کلمہ ورد پکاراں

يَحْسِبُ اَنْ مَالَهُ اَخْلَدَهُ كَلَّا لَيُنْبِتَنَّ فِي الْاَخْطَمِ وَمَا اَدْرَاكَ مَا الْاَخْطَمُ
اور وہ ظن کرتا ہے کہ جو مال اس کا ہے وہ اس کو زندہ کر دے اور اس کو چھپی

اور وہ ظن کرتا ہے جو مال اس کا ہے وہ اس کو زندہ کر دے اور اس کو چھپی
رپ فرلے کلا ہرگز ایہ گل ہو سی ناہیں
کیا جانے لوں خطہ کیوں سے ہیبت اس کی کہاؤ
سنے خطہ بچنے تو شے جو کہ اس میں چہ پاؤں
کر و خیال خداوند عالم کی کجہ امر بتاؤے
مال پر گناہ سمجھو بھائی اور ک ہو سی فانی
سُن تینوں میں مطلب سارا اگر تفسیر سناواں
بیچ سے سالان سے اتوں کر رک آواز سنو
اوہ خطہ سے جس سے اندر مشرک ڈالے جاسن
سال ہزار پکارن ہر دن دنیا بھیج اس میں
کچھ سوال قبول نہ ہو سی دنیا پھیر نہ آسو
اسے بند سے اج تائب ہو جا وقت گذر جاوے
بس میاں ایہ مال پیار رہی و ایم نہاں

یعنی مال پر پاروں لوں سختیوں اس چھپی
ٹھیک اوہ و وزخ ڈالیا ہا سی ہرگز بھسی ناہیں
خطہ آتش سخت ایسی پلوچہ ساڑو گاؤے
خطہ نام ہے و وزخ آدم پتھر جتھ جلاؤن
نفع زیان جو سمجھے مالوں و وزخ سٹیا جاوے
کلا و ایم رہی ناہیں ایڈ تیری ارزانی
خطہ و وزخ والا مال و اخ کر سمجھاواں
اس کی ہیبت و بہت پاروں پتھر پانی تھپو
کھانہ وہین از قوم تے آب جیم عشاق پیاسن
حکم ہووے اتھ عمر زیادہ سی کہتی تسان تا میں
توبہ دا در بند ہو یگار و سوئے پچھتا سو
اتے خطہ سخت سنیادہ رب اسان کھاوے
کر کے جمع زمین و پتھر ظلموں نہ خست لیجہ میں

سن احوال اونہاں دستہاں خانی اس نوح جان
 خراج کرن و چہ راہ مولائے کچہ درخ نہ لیا ون
 تنگی پہنچے صبر کیا ون شکسہ کر دئے تاپن
 جتنے رب فرمائے اُتھے مال محبت لا ون

اعراضا پر راضی ہو گئے واسدرب پچھتا
 تابعدار مرید محمدی کیوں نہ جنت جا ون
 نفسانیت کارن نہ اوہ کرھے مال ازائیں
 بیجا خرچ نہ کرن کہ ایسے ظن نہ کوڑ جا ون

ذکرِ خاوت حضرت عثمان غنی رضی اللہ تعالیٰ عنہ

کرن روایت امروں اکدن اک سوالی آیا
 لڑکی میری بلخ ہوئی گھر وچ طانت تاپن
 سن سکے حال سوالی والا حضرت نے فرمایا
 اٹھ گیا جلد بلال ادابوں مڑ پھر واپس آیا
 تاں مڑ حضرت نے فرمایا اس سوالی تاپن
 آکھیں ہور عالم بیوں تیری طرف کھلا یا
 واہ سبحان اللہ جس فضلون کچھیا تھی ہمارا
 ستوں حقیقت اذن نبی توں لیکر سایاں ہا یا
 کیا دیکھے عثمان غنی نے آکھیا خادم تاپن
 جلدی خادم اٹھ ادابوں پانی تریٹ لیا یا
 چھنے اندر واپس پانی سجھا پون پاروں
 کیوں توں پانی زاید و میں ہو غصے فرمایا
 ولو پوچھے اس کی دینا تا حق سوال الاول
 نکل شہروں ہو یاد واء شام اتوں ہو آئی
 کر کے پھیر و لیل بے چارہ اُسے در پر آسیا
 کہا دیکھے عثمان غنی نے آکھیا لو نہ تیا میں
 پوٹے نال شتابی لو نہ می تھی ٹھیک بنا و
 پوٹا پا وچہ دیوے کیوں توں شایع تیں گوا یا
 در پر کھڑا سوالی عاجز دیکھے حال تاملی

پاک بنی دوی خدمت اندر آن سوال سنایا
 ویسوں نام خدا کچھ بیوں فرض داواں سائیں
 ہے کچھ بیت عزائے اندر جلد بلال وڈرایا
 عرض سنائے بیت عزائے خالی نظری آیا
 جا عثمان غنی دیتا میں اپنا حال سنائیں
 بیت المال عزائے خالی ہے رح نظری آیا
 لگی نظروں اس پر ہو سچت مرض ہمارا
 حرصوں حب ہوئی دل اندر و عثمانے آیا
 پیاس لگی ہے میر تیا میں پانی جلد لپسائیں
 پنی کر پانی حضرت چھنا پھر واپس پکڑایا
 ویٹیا او پر زینے خادم کہنے غنی تکراروں
 سن حال چپ کیتا سائیں واپس جلد می آیا
 اس بخش بہتر حال خاموشی واپس گھر لو جا وں
 کرے ویلاں لہ پہ مینوں کھیا تھی الہی
 اگے نالوں ہور زیادہ حال اس نے پامیا
 دیو اختم ہونے پر آسیا تھی جلد سنائیں
 دیکھے عثمان بیچارھی تاپن ہو غصے فرمائے
 شیلے نال نہ تھی کٹھی کیوں صرف کما یا
 آکھے دل وچہ بار خدا یا تیری شان کرامی

ظاہر کی سینوے بند ہ باطن کچھ وسیا و
قصہ کوتاہ حال جملہ ہو مایوس بے چارہ
رات گزایے چارہ عاجز فحری ہو پاروانہ
ہتھ وچہ پھڑی مہار مبارک ستلوکھ قطاروں
ہر جاہرتے زرد دولت ساریاں تتران چائی
دیکھ سوالی وکل اندر حرم و بارہ آئے
عارف آکھن سائل انگوں حرم لیوچہ پاویں
بیچ ویلے چہ مسجد پیلے مولائے دریائے
سنوں حقیقت سائل جن دم ادب سوال ستایا
نال محبت شفقت پاروں بولے نرم زبانی
پگر مہار سوالی تائیں بقدرین سوکائے
ست سو شتر قطار تہا ہی تہاں مہار پھڑائی
اذن دیو کیا لے جاواں میں ساریاں تہاں تائیں
سائل شتر موزر دولت لے کر ہو پاروانہ
زرد دولت راہ مولادیکر ہو پا خوشی سوایا
توہیں واحد پاک شریکوں مالک میرا آیا
بھی محمد سرور عالم طیب میرے تائیں
اوہ عثمان یگانہ ربدی حمد کریند اجاوسے
ہو کر کھڑا سوالی عاجز دیکھے اس حیت تائیں
میں جسے قربان تیر تپوں عرض سناواں تنوں
زاید پانی و بیٹیا خادم خشکی تہاں اٹھائی
ادے پیروں غصے ہوئے خادم نوٹھی تائیں
وجہ سخاوت دی یا حضرت وضع کر کھاویں
سنوں حقیقت سائل تائیں راز دکھاوے لگے
بولے نرم زبانی خالق نے فرمایا ساتوں

خلقت تیری رنگ برنگی انت شمار نہ آوسے
باہراٹھ سدھا پاوے توں سنیں حقیقت پارا
کیا ویکھے ہے ٹریا آوند اوہ عثمان یگانہ
چہرہ چند بدر جیوں چکے سو سنا فضل غفاروں
خادم بہت حفاظت کارن چلن گرد سپاہی
ہو تیرے اسلام علیکم ادبوں عرض سٹکے
آس تھوڑیں محبتوں واکوں در غیراں جاویں
تازہ شوق امید بیاوے سائل انگ پچائے
عرض کیتی یا حضرت مینوں نبی رسول کھلایا
جسے بھیجا تینوں اس توں جان کران زبانی
پڑھ بسم اللہ پگر سوالی کیتی عرض و بلکے
موزر دولت نال غلاماں ذرہ دیر نہ لائی
خوش ہو بولے جسے تہہ حاجت ساریاں لوں لچائیں
تہاں سپا واپس ہو کر خالی اوہ عثمان یگانہ
انت واحد لا شریک بولے واز سٹایا
تینوں حمد کریاں مینوں جسے خراہ دکھلایا
لکھ احسان میرے پر کیتے لے میر رب سائیں
شان رسولان حدت لفظ ظاہر کریند اجاوسے
ہو حیران کیسے یا حضرت عرض میری سن تائیں
ہاں متعجب ہو یا تائیں سمجھاویں یہ مینوں
تیل انگشت رکا گولی دے ساقوں جھڑک ستائی
ست سو شتر موزر دولت تہاں تہاں میر تائیں
فرمایا کل حال گذشتہ بتلاواں تہہ تائیں
لفظ واحد نیست والا فضلوں د سن لگے
شوخی شان غرورت کرنی نہیں وائسا توں

زر دولت نے نازاں ہو کر نہ اصراف کماؤ
 اصراف کمائے گھانا کھلیے پیش عدالت بھائی
 خرچ کیتا جو راہ مولانا سے خشیا تیرے تائیں
 جو اصراف کما یا لو نڈی ضالیج تیل گویا
 اس واسوال ہو سی کیوں نصیب اتساں قدر بنانا
 سن کر سابل جواب الا ادے بات ایہائی
 بولیا پھر عثمان معلم قدر ہو وے تہہ تائیں
 پھر اس پر اسماں بناوین مینا سوچوں آئے
 پھر بناوین بیچ درختاں اس توں بن بناوین
 پھر توں اپنی صندت پاروں پیدا کرین تلانوں
 مرگ کو بلو وچہ پاکے اوہتاں کدیں تیل پیارے
 گولی میری قادر والا قدر نہ مول چھاتا
 ایس کارن میں اوہتاں تائیں غصے نال لاپا
 شاید ناشکری و پیاروں میں پر غضب آجاو
 ذرہ سخن آوارہ کہے کویں جو افق مانے
 جو کوئی شوخی شان دکھاوے فخر غور ت پاڑوں
 ذکر یا نبی خدا وے تے جد گرم عدالت ہوئی
 زر دولت ہے فانی اس پر کیوں نگر فخر کچھوے
 امر رضا پر راضی رہتا و اعد رب لوں کہنا
 ظن نہ کرنا مال پیار ساتھ رکھے تہہ تائیں
 رب فرماوے جو کوئی اس حمایت فیرون چاہوے
 کرن ہوا بیت یوسف جس دم سیر جنگلنوں دہایا
 غیرت امر ہو یا اسماں باجوں مدد کار بنایا
 خیال کرو عہد نبیاں و پر یک سخن و پیاروں
 زر دولت دی اس حمایت جو یو چہ کرسی

شکر الایو کھا کر نعمت سر سجدے وچہ پاؤ
 راہ مولانا جو خرچ کرے حرج نہ اس نوں راہی
 اس واسوال نہ ہو سی بلکہ ملن نیک جزا میں
 یا خادم نے زاید پانی ضالیج ویت و سخا یا
 خالق پیدا کرنے واسے نوں نہ کوین بچھاتا
 کیا اصراف کما یا اس وچہ یا بمقدری چائی
 پہلے زیں بناوین اپنی باہجہ خداوند سائیں
 تیل بناوین خالق باہجوں پتہ تینوں لگجاوے
 اہل جو باہجہ توفیق خدا وے صاف نہیں بناوین
 پھر کسین کر موسم پورا خوب پکا انہاں نوں
 قدر معلم تینوں ہو وے راز چا دن کھل سائے
 پانی ضالیج ویت گویا خادم قدر نہ جاتا
 نعمت میرے خالق دی و کیوں تسان قدر نہ پایا
 غیر رحمت رب میری ذرہ ویر نہ لائے
 ہو مقہور نکالیا جاوے آون غضب ربانے
 وانگاپس رکا لپیا چا وے دور ہو گو درباروں
 بنیاں نالوں کہو افضل جس نوں رحمت ہوئی
 اپن چیت جدا یاں آون ساختی یا ذرہ تھوے
 ہر حالت وچہ صابر شا کر شوخی سخن نہ کہنا
 سکھ دکھ وچہ حمایت کرسی ایہ محل ہو سی تاہر
 پلوچہ غیرت خوار کر کے حطہ وچہ پوچا وے
 بجا بیان نال حمایت دل وچہ پکا قصد جمایا
 امر جلالت اپہاں کولوں کھوہ دیوچہ سٹایا
 غیرت و اور وارہ کھلے امر جلالت پاروں
 غالب امر مقدر اسے کولوں خوار کرسی

پیاری کرن پوز دولت نے زکوٰۃ اداون
 واہ سبحان اللہ کیا حضرت سائل نے سمجھا یا
 بتان کی جانے رازق بنوں زوق پنجا و لوالا
 بھلا چکرا وہ رزق نہ کر واپس اسچھ پیار
 بس میاں نہ واحدیت چھوڑیں لوں جانوں
 ورنہ مال پیار اترا جسے ڈالیا جاسی
 سن احوال بھڑے رب تائیں رزق جانن نہیں
 سمجھن مال ہمیشہ رہی ظلم کرن تمہارا

خط و لوجہ داخل ہوسن مرد کچھوں تاون
 نقطہ واعدائیت والا ظاہر کر دکھلایا
 سبق پڑھا کر شیطوں ہر واکر واپچر منہ کالا
 مال دولت ایس کم تیرے ہوندا سچھ سہارا
 واحد مالک قادر افضل جانی اکبر شانوں
 ہرگز نہیں تبتوں سن جس کج لقع ہنچہ آسی
 مال غرورت پاروں ظالم پکڑن ظلم ادا میں
 اس حمایت دولت پاروں جانن کرمانے

قدر حضرت دانیال علیہ السلام و مصام پادشاہ

عشر الا سلامے اندر واپنے فرمایا
 ہک دن دانیال پینچیر پیر جنگل فون پایا
 اوس نے مانے اس دتیا میں حکم و تاسی سائیں
 جیونکر اسرائیل زمانے حکم و تار بباری
 تے ہک رکاح و وسکیان بھیناں جا پور ہوسار
 ہن رب امر کیتا اس مت نبی محمد تائیں
 تے با پچہ مسیت نماز بھی جائز منع تسان کوئی
 رب تو اتا مالک جیونکر چاہو امر سناو
 تَعُوذُ بِاللّٰهِ مِنْ عَذَابٍ مُّتَّفَعٍ وَجَدَّ شَالِیَا
 نبی محمد سرور عالم حکم ایہو فرماوے
 کیس جتنی نہیں میر وچوں جس ایہ فصل کمایا
 سنوں حقیقت دانیال جد ہو چیران کھلویا
 چلدے چلدے سنے کجہ سنیاں آئے از تائیں
 اسے پرسد پکارن والا کوئی نظر نہ آئی
 کیا دیکھے بے سوہنا گھراو ہوا اس بلاو

حال جو میں مصمام والا میں تائیں لوں نیایا
 رستہ بھل گیا اس تائیں قرعہ اس نے پایا
 جس جگہ تکلیف ہو و کچھ قرعہ ڈال از تائیں
 یا پچہ مسیت نماز نہ ہوسی من لو امر جباری
 اوس نے ملے امر جنابوں تہیسی سمجھ پیلے
 دو بھیناں وچہ ہک رکاح و کر پور کر تائیں
 ایہ قرعہ ڈالن والی نہیں اجازت ہوسی
 جییاں کون جو وچہ مر کسے عذر سوال لالو
 پھراں پناہ خدا میں علموں نفع نہ جتوں آ
 امت میر یون جمع قرعہ ڈالے جبر نجوم تیاوے
 بہت ہوسی رسوائی جس دن پیش عدالت آیا
 ڈال قرعہ اک رستہ لیتا اس طرف ول ہویا
 اے دانیال توں ٹھہرا تھا میں عجیب ہویا اتائیں
 ٹر چلیا اس گے انگوں لوں سخن سنایا
 وریا اس گھرا اندر عمدہ تخت شہانہ پاس

موتی لعل جو اہر ہیرے اس چہ خوب جڑائے
 چڑھ کے تخت اوپر کیا دیکھے فرس سو تیر لکھائی
 اوپر جوان مویا اک دیکھے سو نہی صورتوں والا
 تجھے منہ انگوٹھی سونے سر پر تاج شہانہ
 تختوں پھر آوازہ ہو یا حیرت دیوچہ آیا
 ڈنھی جاں تلوار کیا کچھ لکھیا نظری آئے
 تے عنق جو بیٹا عاوا وہ بیٹا ارم دا جان ایہانی
 اک ہزار تے ست سو سالان عمر ہوئی ہیری
 بارہ ہزار کواری لڑکی میں وچ نکاح لیا یا
 نتر ہزار سی لشکر میرا ہر شکر وچ اک سرداری
 کر کے سخت لڑایاں باقی شاہ میں مار گوائے
 اسے پر صحبت نال سفیہاں ہر دم میری آہی
 حماقت اتے ہور جاہلیت تھیں چاہا اظلم چلایا
 کر کے ظلم خزانے جوڑے انت حساب نہ آئے
 تے مال کل ملک ملکوں میں آئے بھائی
 پاروں ظلم رعیت میری چھوڑ وطن نوں دہائی
 سارے شکر فوجاں تے سردار تمامی پیائے
 راہک چھوڑ زراعت سارے جانے ہیری پارے
 پاس خزانے مال بہتیرا ایسے بھکے ستائے
 نہ کوئی باغ زراعت و سے پھل حسین کھاواں
 سونا چاندی لعل جو اہر کھاوا مول چا وے
 ظلم غورت پاروں میں پر غضب الہی آئے
 چاہاں ٹھہ جوار وے دانے مینوں کوئی دیوسے
 میں مرنا یاد کر لے لو کو دنیا فانی جانوں
 نلن تہ کر یوزر ووت ایہ اوکھے وقت سجائی

دانیال چڑھ اس و اوپر ہور تعجب پائے
 عجب مشک آون خوشبو یاں علیاں نت نہ کائی
 گہنے زیور حلے سوہنے خوب بہاں اچالا
 مکر بند تے تیخ عجیب سنتوں یار یگانہ
 دانیال توں پڑھ اس نواج او پر تیخ لکھایا
 ایہ تیخ ایہی اسم سام جو بیٹا عروج عنق آئے
 فوت ہو یا اوہ سخت اوپر جاں آ گیا حکم الہی
 شاہی دنیا فانی والی کیتی میں تہ بہتری
 چالی ہزار عمارت کر کے شہر میں خوب پویا
 ہر سرداری نال سپاہی بارہاں ہزار خداری
 کلن میں دی شاہی موگئی کر دا جو رہ چاہے
 اہل علم دی صحبت کولوں ہر دم دوری چاہی
 عادت پکڑی بے انصافی ظلم غرت پایا
 کنجیاں بھار خزانیاں میریاں چار سو چھر چا وے
 رازق رب نہ ہرگز جا ادعوئی جھوٹھ دہائی
 میری بے انصافی پاروں جان دی رہی کائی
 چھوڑ مینوں کل اتور اتی ظلموں معے کناکے
 بند زراعت ہو گئی ظلموں سنتوں یار سہارے
 گھوڑا پھیر رہیا چونہ طرفیں پر کچھ نظر نہ آئے
 بھکھا مہر دائرے کر دا ورو حال دیہاواں
 باہجوں رفق خداوندولے حمیاں کوں بھکھا وے
 بھکدے راہوں میں میری جان بہانہ دی جا وے
 ہزار فقیر لوکے اوہ ایسے نہ بیسہر ہو وے
 معزور تہ ہو وے میرے وانگر رازق رب بھکھا وے
 کلاہر گزایا نہ بلکہ حطمہ وچ پوچھا وے

زرد دولت پر ناز جو کرسی دور ہو سی منہ کالا
خود مختاری سو نوپوں ہوں ہر سجد یو چہ پاؤ
ظن حیات کرے جو مالوں حطیے ڈالیا جاوے

قسم خداوی ہے ریناز قافل نعمان والا
ایہ وسواس شیطانی پارو دل یو چہ نہ لیاوے
ذات مقدس اکبر عالی ٹھیک حکم فرماوے

عزل در عبرت

ہمیشہ نہ نریہ وفادار ہے
یہی سخت قاتل کی تلوار ہے
نہ تیری نہ میری کبھی پار ہے
قیامت ناک جو گرفتار ہے
قریبوں کی پتی یہ مکار ہے
یہی اس کی ہر وقت کی کار ہے
سہیشہ گرم اس کا بازار ہے
کبھی دیکھو تو ہاتھ میں خار ہے
یہ کوڑا پسار بھی سستار ہے

تومت دل لگا اس پر اعزیز
فتاہ کرو یو سے گی تجھے ایک روز
ہزاروں کایاں لیا اس نے چین
وہ قاروں کا تم نے سنا ہو گا حال
ذرعور کر دیکھ اندھانہ ہو
کبھی پاس تیرے کبھی میرے آ
ہے دل تھیل کا ہر وقت اسے تیرے پار
کبھی گل فستہ دکھا دیوے گی
تو کر ڈکرا اس پاک لاریپ کا

زردی جب منافق تائیں جنت نہ لے چلے
پھر بھی دل اس غنی نہ ہو و کج ہو پلے پرا
عجب ہو و کج چھوڑے ناپس گندہ بخل عقیدہ
کر مقہور نکالیا جاسی حطیے پلسی ہوئی
شامت اسوی حطیے اندر برس عذاب ٹھاوے
سایل حاجت مند مانا ساڈا نام لیاوے
جو کج گھر و چہ حاضر ہو و جلدی سنوں نیکے
مت دوزخ و چہ بھجن والا آوے حکم حضور
کر کے غنی تینوں پھر پہلاں پ کچھوں انماوے
دیویں جو توفیق شنبانی نہ پچھ ذات پرائی
جنت ضرورت نال محبت کھولان را ز اشارے

سب میاں چھڈ غیر عقیدہ حکم رسول سناوے
جس نے ملے محمد مرور رہی پیر سو مارا
تے جس نے ملے قانونی نامہ ایہ قرآن جمیدا
زردی جب زیادہ جس توں مرور تالوں ہوئی
زردے فخروں جو کوئی سایل تائیں جھڑک سناوے
وَأَسْأَلُ الْمَلَائِكَةَ فَلَا تَسْمَعُ رِبِّ سِوَا ذَاوے
مومن سخی سوالی توں جد ساڈا نام سنیدے
چاڈر نال نہ سایل تائیں بولیں شان غوروں
عاجز کر کے سایل تائیں در تیرے پر لیاوے
جھکڑا نا کر نال سوالی جو در آوے بھائی
سن توں کہ جگایاں بیچیں غیر تناک پیارے

حکایت برائے قاضی نور الدین سیّد

ادا کرے جو نازل ہو یا حکم احکام کر بھی
 عمر گزار می وچ و نطیعے یہو اس و ا حال
 ننگا بدن تے حال از روہ اک ٹیڈ ٹنگنولی
 آن سوال کیتا اور قاضی نام اللہ یہ لیرا
 اوس کہیا میں سید ہو تدا مور جواب سنایا
 پھر آکھے دس کرسی نامہ تاں لیرا ہتھ آوے
 تاں اولاد حسین و چوں مڑ جانان گاہیں تلیوں
 کہے سوالی سوال کیتا میں یہ کہے تے میں
 جیکر چ پھیں توں میںوں ایہو تے ٹیڈ میری
 اس و نیام دیویں میں میرا یہ تے ٹیڈ پھرائی
 پور چھین پھر ساوہ کیشوں آکھے حصیت تیار
 واجب ہے اس خاک تاں خاک وانگوں موچا
 نال غضب دے سید کو لوں ٹیڈ شتابی کہوی
 ٹیڈ گئی ہو ریزہ ریزہ ایسی چڑھی تھاری
 رونداتے چھلاندا عاجز باہر طرفے آیا
 نام تیرید اس سوال قاضی لوں کہ کپڑا پاپا
 اوہ بھی اس ہند سے تیرے تھیں کر خاک لالی
 توں جانے توں جانے سایاں کے خواہش تیرے
 دس کے تھیں روینا بات جو قاضی والی
 اوپر فرس تلیچے سنا قدرت ویکہ اہی
 اتنی خلقت اس تے دیکھی جس انت نہ آیا
 ہتھانڈیو چہ کاغذ پکڑے جان پئی وچہ ڈولے
 یو لیا اک نہ معلم تینوں کون ایسا توں آیا

سی اک قاضی عتی نہایت نیکو کار قدیمی
 بڑا شریعت دا پابندی حکم عدالت والا
 ور اس دے امروں اک دن آیا اک سوالی
 ٹیڈ اندر آیا پالیندا ایڈک مرد ادھرا
 کی ہے ذات تیری دس میںوں قاضی فرمایا
 کون سید میں میںوں اولاد حسین تبارے
 جیکر میں توں خالص سید سند و کھاوین میںوں
 یاد نہ کرسی نامہ تے کی دس اس دیا میں
 نرم سوال سنلے عاجز ذات پھیں کی میری
 ایہو ذات ایہو ہے کرسی سچ پھینچے بھائی
 سوچ بندے متکبرین کے کی لینا ہے پیار
 نہ ذاتیں اولاد میں بخشش جو توں اس توں بھائے
 وچہ تکر آیا قاضی سمجھے بات نہ کوئی
 پھر کے ٹیڈ شتابی قاضی تاڑین پراری
 پھر اس قاضی سائل تاں غضبوں نار اڈایا
 جا جنگل وچہ سجدے ڈگا آکھے بار خدا یا
 نام تیرید آٹا ٹیڈ وچہ کئی گھرانہ اسہی
 تینوں سب کچھ معلم سایاں جو کچھ حاجت میری
 اتنی عرض خدا دل کر کے چاند اسہی سوالی
 سنوں حقیقت قاضی تاں میں ٹیڈ ماغوں آری
 کیا دیکھے اک جنگل چوڑا اس توں نظری آیا
 لیکن نال وچہ کوی ہرگز مول نہوے
 پچھے قاضی کون کپڑی نام کی حاکم آیا

عدل ہو یا اج بیٹھا ہو یا آپ خدا تملے
 دوزخ قہروں پکڑ لو الا نظر اسانوں آٹھے
 عملاں ساڈیاں یوچہ کچھ کنجا لیتے ہستی نہیں
 ٹھونگے مار نمازاں پر مھیاں بسا کارت لیا
 ویکھو دیکھی درکھ پھوڑ رو رہ سن جو آئے
 دعوی رکھد سماں سین لوچہ آن کو اداوی
 عملاں سیتی اج دن سالوں نہیں امید رہائی
 خالص عمل نہ نظری آئے تیکر کیر اوہریے
 اج میزان عدالت اوپر جو رکھے رہ سائیں
 اس پیشی وچہ پیش نہ جائے نا کچھ ہوو گات
 نہ اج بھین نہ بھائی مان پوید و کار نہ کوئی
 قدرت تار بیدی قاضی ایہ مشا ہدہ پایا
 حکم ہو یا قاضی توں میر پیش شتاب لیا
 حاضر آن کچھری کیتا قاضی مردے چارہ
 رہ کیرا دس دینا توں کیرا عمل لیا پایا
 میں نیلے اوپر تبتوں باغ بہار دکھائے
 قاضی کہند یار رہ سائیاں تیرا مرچیا پایا
 شرع مخالف چہرے آئے دڑے مار گوائے
 تیریاں حکماں یوچہ سائیاں ساری عمر مائی
 عمل نامہ وچہ ویکھی رکنے اس دی نیکو کاری
 اے پر رہ فرمایا سند دکھاویں اپنی مینوں
 قائمی آکھے یار خدا یا کھڑی سند لیاواں
 رہ فرماوے اس سائیں دی سند تبتوں سچا ویر
 نہیں تاں حطمے دوزخ اندر وایم رہنا پوسی
 سند نہ صادر ہوئی جس دم اس قاضی توں بھائی

تلمے اج اعمال میزانے ہے ایہ حشر کمال
 آتش دیکھ اوہدی چند ساڈی نکل جو دوزخ
 کوئی امید کچھ نہی ناہیں باہر فضل ب سائیں
 اوہ بھی وچہ جناب الہی نہیں قبولے پیاں
 اوہ بھی سلمے فاتے اندر وچہ شماراں پائے
 ایہ مال نہ چنگا سی اوہ چوری ثبوت سائی
 قسم خداوی پیش عدالت عذر نہ چلے کائی
 مت کووز توچہ حکم نہو و سند حالیں میرے
 اکساوہ رائی واو کو گھٹ ہر گھجلی ناہیں
 و دم وچہ متغیر ہوندی دیکھ ساڈی حالت
 جہاں خاطر پاپ گمائے وات نہ بچھد کوئی
 دو چا غیبوں عملاں والا نامہ ہتھ وچہ آیا
 تو لو عمل میزان اوپر اس فرہ ویر نہ لاؤ
 روشن دینا عملاں والا رکا ہون ستارہ
 اج حساب کتاب لیون دا وقت اسدا آیا
 دس شتاب توں کھڑے میر خالص حکم بجائے
 روزہ حج زکوٰۃ نمازاں میں نہ عذر لیا پایا
 شرع رسول اندر بچھ کا فر تیرے حکم سنائی
 یا ہر حکم تیرے بھین رہا دھریا حکم نہ رائی
 ٹھیک شرع پر قائم ہو کے ساری عمر گزارے
 عملاں صالح والی تائیں جنت ویساں تبتوں
 سند نہ کائی پاس میرے تبتوں علم سچا ویر
 لہر سند بھی عمل اپنے دی میر پس لیا ویر
 یا بچوں سند نہ جنت چا سین خلاسی ہو سی
 سند حقیقت غیرت ہاروں ہو سی کو پس تباہی

سخت جہنم ڈونگے اندر ایسے وقت گاؤ
 میل غضب ہے اس پر وہاں نامت کوئی رحم کیا
 کہیڑا عیب جو جس کی خاطر عمل نہ رہ گیا کوئی
 چہڑ کیا مار یا غضبوں تیرے ہو گئے عمل انہیں
 خبر دیوین کچھ ذات سوالی ح ذاتان کچھ بیوں
 یا تہہ جاتی ہوگ نہوسی میری قہر جباری
 اک لگاکے دلوچہ وہاں میں پھل نیا نکھاواں
 فخر غرورت والی جس تھیں پونہ ہرگز آوے
 پیش عدالت وقت ترازو روڑ کے کر لائیں
 قسم خدا دی اوکھا ہو سین اندر روز جزا میں
 کندہ کھین شکم و چہڑا تینوں رب پلایا
 بولی رووان والی پہلی جہیاں حاصل ہوئی
 چار دناں زندگانی کارن کیوں تہ ایدیاں طایاں
 ٹروئی واری اسو تیا تھیں جھاڑ جاویر لٹ چارکے
 آخر واری مال خزانہ ایتھے چھو سداویں
 کدی قبر تیری پر جا کے فاتحہ دست اٹھاواں
 قاضی والی دس حقیقت اگے روشن دینا
 روو چکیاں اے ایسے ہرگز پیش نہ جائے
 گروے کل فرشتے لوزی دیوں فضل ہلائے
 جہت حمایت دل اپنے دے اندر قصد کھایا
 ہک پیل بل وال ہرور لوں پھروڑخ لیجاؤ
 وچہ جہنم الماکر کے اسی تینوں سٹ آئے
 ایتھے غم وچہ پتھر ڈہندے من گرب رضائیں
 جاندی واری یار میریدی زیارت ایس کر اور
 آتش جہنم شعلے مارے بدی قہر قہاری

فرمایا رب مدکاں تائیں اس لوں پکڑاٹھاؤ
 الماکر کے مارو اس لوں ووزخ قہروں کھاوے
 قاضی عرض کرے رب سایاں کی تقصیر ہوئی
 حکم ہو یا توں زرد لستے فخر و سائل تائیں
 اس ویلے میں نال سوالی دیکھ رہیا سداں تینوں
 نام میریے منگن والی بھنی ٹنڈی پارسی
 اتنی نیکی کر کے آکھیں جنت دیوچہ جاواں
 عملاں وایو عمل چنگیرا خالص بنوں بھاوے
 بس میاں جے فخر غرور و ناز دیوچہ لہا میں
 صدافسوس جو کس کارن توں جھڑکیں سائل تائیں
 آب منی دے اک قطرے تھیں تینوں رب بنایا
 رستے بول آہوں پھر باہر ننگا عقل نہ کوئی
 روند پھیراٹھا لوں ترسیں کی خوشیاں تہ پایا
 کس شیخی پر رب بھلا یواے نافل ہتھیارکے
 وینا کٹھی کرنے کارن اتنے زور لگاویں
 قابض مال تیریدے کھپوں تینوں یاد نہ لیاواں
 اکھیں دیکھیں حالت ساری پھر ہووین نامینا
 جرم پکڑ فرشتے قاضی دوزخ دیوں نامی
 کیا دیکھے طرفے سرور کرسی اُپر سہاے
 خوش رخسار مجھڑی جس دم نظر قاضی لوں آیا
 آکھے نام اللہ و تینوں پاس سول پوچاؤ
 کہن فرشتے حکم نہ سالوں ہو رکتے لیجاے
 رون تیرے پر ترس نہ سالوں تہ سالوں نہاں
 حکم ہو یا ایہ مجرم میرا سوال نہ ایس ہٹاؤ
 تاں پھر پرت بنی اول لیاے اوہ فرشتے ناری

گلوچہ طبق زنجیر پیران چہ حاضر مجرم لیائے
 پھین گئے سرور عالم میں یہ جرم کی آیا
 عرض کرے یا حضرت سار حکم احکام بجائے
 عملاں میریاں دیوچہ نکلی حدوں وہ صفائی
 اک سوالی سید آیا میں سوچے مارے
 نیکی پلے رہی نہ دوزہ پاس تھاں ہن آیا
 کرو شفاعت بھلا جے بخش ہو و فضل حضور
 تو بوار الی اللہ و آوازہ ملک ان ل سنایا
 گویا قتل کر پید آیوں آل نبی دیتا میں
 کیوں توں قدر نہ جاتا ہسی آل نبی و ابھی
 کرسی او پر بیٹھا ہو یا نبی اللہ اکہندا
 تھلے پاویہ دیوچہ تینوں بھج و پیدا کواری
 جد تک اوس سالی پاسوں گناہ بخساویں
 فریادیں ظالم تائیں جلدی دور ہٹاؤ
 وانگ گھائی سے سر پرے و وزخ و چہ گایا
 حالے جرم ثبوتی و لے مد نظر و چہ آئے
 ہو بیدار نہ تھا مڑا نظوں نہ دستار سنبھالی
 اکیس جھٹی اندر عاجز نظر قاضی توں یا
 جاں اس پر تاد تھاڑ پچھے قاضی کٹر موالی
 دیوچہ خوف سوالی صانا بیٹوں مارن آیا
 آشر گھر بیا پھر قاضی اوس سوالی تائیں
 تیرے مارن کارن میں پر آیا غضب ربانا
 راضی ہو کر میرے او پر بخش متوقف تھامی
 عرض ہزار ان نال بیازاں قاضی گھریں لہا یا
 فریادے ایزہ و دستک میں بخشئی ندرت تائیں

سر سرگز آتش کھلان روئے تے کر لائے
 نال زنجیر آتش کر پیوں کہڑا پاپ کہا یا
 میرے عدلوں کا فرڈر سو بیت ایمان لیلے
 اک قصور میرے نیکی ساری سار گواہی
 ایس گناہوں کو لے وانگر عمل گئے ستر سار
 ہے رب نے اج طرف جہنم میںوں بچہ چلایا
 بگڑی شکل بھلا جے میری ہوتی پچا و نوروں
 اسے ظالم توں آل نبی لوں کیوں سی مکھ پنچا یا
 اچے امید شفاعت رکھیں بیکرا یڈا یڈا میں
 ہن کچہ عذر قبول ہو سی بہت ہو سی سوالی
 تیرا عدل خداوند جیکر متھ میرے و چہ دیندا
 جس و چہ و صند و کار اندھیر آتش نہراں ساری
 نڈتک و وزخ تھیں چہ جنت ہرگز مول نجادیں
 آل میری داویری آیا و وزخ جلدیو چاؤ
 تر ہیکیا چاک آئی اس تائیں لرزہ بدن اٹھایا
 نہ پھر حشر نہ و وزخ جنت نہ سنگل درسیائے
 پھرے سو دا بیان وانگ ہونڈیندا سید مر سوالی
 اسلام علیکم کچھوں س نال ادب سنایا
 دیکھ اس نوں سٹ جھولی تھارت نول سنبھالی
 اگے سید بچھے قاضی او ڈریاں دار نہ آیا
 بہت توں پیمان کر کر کہندا میریاں بخش خطائیں
 میریاں بخش خطائیں یار اکراں سوال تھانا
 ورنہ میری زرہ دولت و چہ حشر نہ منی جامی
 مستد اپنے او پر سابل نال ادب بھمایا
 نام خدا وے راضی ہو کے توں بھی بخش خطائیں

تے کل محل پیائے سائے ہو جو ورثہ میرا
بخشیا حق سوالی خوش ہو باہر طرف سد پایا
جرم دل اندر حمت ربدی آرن مکان نیکے
نہ اوہ ظن کرن ایہ سا ڈال ہاں ہمیشہ ہسی
لذت توڑن دنیا والی ذرہ حریف غیبوں
مخز غورت زر دولت تھیں ساک چہرکے بجائی
اوس قبیلے ہاشمیاں دا بہت ادب اٹھاویں
تے استاوتے اکرم افضل ایہ قرآن سو مارا
رحم احسان کریں ہر اتے درجے بہت جہاں
سن تینوں کجہ رحم کنڈیاں والا ذکر سناواں

سد کارن بخشیا تینوں بخش گناہ توں میرا
سد بیخنامہ و سٹے واسے ہتھ پھر پایا
عیش آرائیش دنیا والی اس لٹن مواعججا و
سٹریل کے ایہ قانی ہو کر اکرن حطمے سیسی
و دم وحدت دے دریاؤن بھر بھر پکا پیون
ورنہ حشر و پہاڑے اندر بہت ہوسی رسوائی
ماں پیواتے بیت المدینہ عت بہت بجادیں
ادب اینچھاں دا فرض تیرے سمجھیں تا بعد ارا
وچہ قرآن خدا فرماے ویساں بہت نیماں
تین دل سن کے نرمی پکڑے ہیں بھی رحمت پاواں

در بیان یکے عورت فاجرہ کہ در رسم کردن بخشا و شد

بخاری مسلم ابو ہریرہ یون با استناد لیا یا
سی اک عورت فاجرہ بنتی عبید کما و لولی
اک دن ارون جنگل طرفے عورت اوہ سد پائی
کیا دیکھے اک کتا حالت وچہ بیوشی آئے
غش وچہ کتا دیکھے عورت نون جم دیوچہ آیا
ایہ کجہ اسباب نہ جھنیں پانی کڈہ پیا و
ڈا ہڈا ترس آیا دل اس کڈیا تجویز بنا وے
جیون جیون بیوے شکر الائے کتا و روٹجانا
فضلوں امر ہو یا جیوں سگتے اس نے رحم کیا یا
بس میاں جو رحم کماے رحمت کیتا جاوے
تے جیکر اس قاضی وانگریز و راندیتا میں
کسے سوال نبی نون کیتا سالوں بھی فرما و
جو عدت اہاں کیتی جاوے یسی اجر پانا ہیں

ہو متوجہ سرور عالم نے ہک دن فرمایا
ہک احسانوں بخشیا اس نون ات مبارکمالی
چاہ ہک سی وچہ جنگل سد پاسوں گذری سائی
ترٹھے ہو جھین تاناں مڑ مڑ کھوہ ول آوے
عقل و ڈرا کر معلم کیتا ہے ایہ بہت ترمایا
ہو جیران کھڑی اوہ عورت پر کجہ پیش چا و
بند و پٹہ موزے تائیں پانی کڈ پلاوے
فضلوں جنت عورت تائیں آگیا حکم ربانا
رحم کیتا اسان فضلوں اس پر کل نقصان کونچا یا
پیش عدالت رحمت فضلوں دورہ کیتا جاوے
چہر کیں ماریں چہر کیا جاسیں اندر روز جہر
چار پایاں دا کی حق حضرت واضح کر سمجھا و
فرمایا حق سمجھے چارہ فرض تساڈے تائیں

نے فرمایا خدمت والا لہری جبر ضروری
 سبحان اللہ کیا درجے پاؤں رحم کماؤ لوگ
 فانی زہر پر نازا ٹھا کر نہ مقہور ہو جاؤ
 کلاہر کڑا سا کھڑے نبھسی رب سچا فرماؤ
 اسے بند سے اس فانی کارن حیدرہ دلو چہ لیاویں
 بنی کیہا وچہ حیت ہرگز حسد نہ ہو ہی بھائی
 معنی حسد جو نعمت دیوئے یکسید تیا پیش
 جیکر ملے نہ اس نون پھرا وہ حیلے ہو رہاؤ
 یعنی نعمت دیکھ کسیدی سر واپے ہمیشہ
 بنی کیہا جو حاسد بن ادا و عذاب ٹھاؤ
 جیوں اگ لکڑی تاپیں ساڑے حسد نیکی تو کہاؤ
 وچہ فتوح الغیب میرا آئے واضح کر سجھایا
 امر رضا پر راضی رہندے لوگ جو مولانا
 اسے حاسد جس نعمت پر توں یہ حسد ٹھاویں
 جیکر تیں قسمت وچہ ہوندی تاپیں تیرے آجانا
 جے تیری وچہ قسمت تاپیں فتنہ ہو ہی پیارے
 جیسے اوپر حسد کماؤے اس پر زوال آؤ
 رب فرماؤے حاسد پر رہے ہمیش تباری
 کیتیاں شکر زیادہ ہوندی نعمت سچ پیارے
 قسم خداوی حاسد تاپیں لٹ عذاب آجاؤ
 یس بیان حسد کماویں جیکر جان پیاری
 حال موافق حاسد والی اگ مثال لیاواں
 یار بی بی پیارے اتنے لکھ صلوات پوچھاپیں

رچکڑا لیدی خدمت و احق ملے ضروری
 لہر قدر نہ جان بیٹے احمق لوک رزلے
 زندہ رکھسی ہاں نہیں یہ دلو چہ ظن لاؤ
 ڈایا جاسی حطے اندر پلو چہ ساڑ گواؤ
 حسد بڑا سب عیبیاں کو لوں حسد کنوں بچ جاویں
 شان اوچیرا دیکھ دوچیدا ہو سی خوشی شوای
 حاسد آکھے ہو وکتے مل جاوے میں تاپیں
 جیونکر ہو تو اس ڈکولوں یہ نعمت کھن جاؤ
 دل توں جوش نکالے ظالم چاے کرے ہمیشہ
 ہک دتیا وچہ سر ملو ار سندا و جا آخر پائے
 زہد عبادت عمر ساری می پلو چہ و در کراوے
 رہی داہم دو رخ اندر جس نے حسد کما یا
 راضی ہوون رضا پر تاپیں حاسد لوک زالے
 تیری ایوچہ قسمت تاپیں کیوں توں رنگاویں
 باہجہ تیرے اوہ غیر کسے دل ہرگز مولغ جانوی
 پھر ہوویں کیوں طالب فتنے والا سمجھ پیارے
 اٹھا حسد کماون والا آپے پھن جاوے
 جس پر حسد کر و اس ہلدی نعمت و ن سوای
 تے حاسد منضوب ہو جاندا کھیا تھی سہارا
 تے جس پر اوہ حسد کرے ب نعت اس ڈھاوے
 ورنہ بالین ہو جاوینگا حطے و ایک باری
 نقل ثبوت کتابوں لیاواں رحمت بخش پاواں
 حد نہ کلاے آواں حمت فضلوں ساتھ ملاویں

حکایت کے حاسد

کرمذ کو رسنا دار تپوں سن توں یار سہارا

امام غزالی کرے روایت کیتیا وچہ پیارے

سہ ماہ سعادت ایک کتاب کا نام ہے جو امام غزالی کی تصنیف ہے۔ ۱۲۰ مندرجہ ذیل

سی اک مرد غریب بچارہ پن کسب کھاوے
 برے بندیدی خود بر پائی اسد جو کب بہتری
 ہر بر غنی تو نگروے ورا یہو کرے آوازہ
 سن کے سدا شہنشاہ اسدی لویہ فکر کریندا
 سد کہے سن فقیر اللہ توں کتھوں گل پائی
 ٹھیک کہہاتوں حاسد بندہ آپ ہلاک ہو جاوے
 اس نے عرض کیتی اے شاہار پ سچے فرمایا
 کرن روایت رفتہ رفتہ فقر کچھری جاوے
 واہ سبحان اللہ اس قادر کیا اسباب بنایا
 درجہ اعلیٰ شفقت پاروں تا بخش جباری
 اگلے کل وزیر تاملی ہوئے زیر بیچاے
 کرن صلاح حال منگدا پھر واپس کیں نانا
 زور لگاؤ شاہ ویسا سوں ہو غضوب سد او
 ایہو حاسد وی بر پائی دیکھتے ہر طرف
 دیکھ دو جیدی نعمت حاسد ہر طرف سو گائی
 پر اوہ ذات ربانی ایسی ہر اک تائیں پلے
 سینو حال زیر و ڈیے نے بیٹھ صلاح لکائی
 شاہ دینال محبت اس نے وہ اسان توں لائی
 روز بروز ترقی اسدی شاہ و دہائی چلے
 رات دنے و اسارا سائنتوں ہر با جاندا تائیں
 رمل خوب محبت ظالم کیا اسدی سنگ پائی
 آپ نیوان نے اس توں چانال ادب بٹھاوے
 جان کوئی روز ہو یا اس جاتا و انگوں باور جائے
 سنوں حقیقت ہم مقدر کیا کچھ کھیل کھایا
 خدمت شاہ دی حاضر ہو کر غیبت کو سالی

ہر اک دے ورا و پر جا کے ایہ آواز لاکو
 بھلے تائیں بھلیا می بہتر جان نصحت میری
 اک دن شاہنشاہ دے گھر و نظر پایا و روزہ
 دل نے بات پسند لیانہ می سد فقیر کچھیندا
 بہت پسند سدا ایہ تیری قلب میری لویہ پائی
 برے بندیدی خود بر پائی اس توں مار کو اسے
 التا مار زوال جاوے اس حیرت حد کمایا
 بول سدا شاہ راضی کر کے مر واپس موکے
 شاہ نے کر منظور پیاروں چا وزیر بنایا
 حکم ہو یا جیل میںے پر آوے کر سواری
 بر کچھ پیش نہ جاوے فخر و حاسدین گئے سارے
 افسر ہو گیا ساوے اوپر دیکھو ریدہ بھاتا
 جڈ تک ہو مقہور نہ جاوے سالوں صبر نہ آوے
 تے حیرت قبائل و دہائے جہان کون ہٹاے
 ایہ چاری می ہسی ہنوں استوں کیوں تھو آئی
 دوست دشمن بری می اوہ لگی برات نہ ٹالے
 غیر پاروں اس توں مار ان خوب بنا کے بھاہی
 کٹھے رل کے کھانا کھاوے دیکھو غضب لہی
 کل عاجز ارج افسر کیتا ساوے جان ہلاوے
 جڈ تک مار ویران نہ کرے ہیلر سالوں تائیں
 بھیت و لالے اللہ جانے اس توں نکل گائی
 رنگ برنگی محفہ نذراں اس توں گھر میں ہنچاوے
 خبر تر قاتل جان میری ویری پھرن دہیلے
 جس نے مارن والا اس توں مہسی قصدا بھایا
 وارو والی کوٹھی اس نے آتش بال لکائی

عرض کرے اے شاہا ہیں اک بات عجب سن آینا
کل امر اور زبانی اس کہیں بات چڑھائی
کہیں رگہ اس شاہ و گمنام تھیں بڑی سنی آئے
جے میں جو ٹھہ کہاں سے شاہا بیوں قتل کراؤ
وچہ کچھری جس دم آئے از ماؤ اس تائیں
جیکر پلہ منہ پر لینا تینوں دیکھ سہاے
ایتھوں تیر تائیں شاہا خود معلوم ہو جاوے
سن کے شاہ و تیا میں ڈاڈا چڑھیا غضب فہرا
جس توچہ کچھری میری کہتی ہے بد نامی
اس فقیر وزیر تائیں جا اتوں حاسد کہندا
دل کردا ہن اک جا رہے دور ہوو کل دوری
تیری ایس محبت پاروں کھانے عجب پکاواں
کر منظور کیا اس تائیں جلد طعام پکاویں
حاسد جا کے گھر وچہ بیٹھا و لوچہ خوشی مٹا کے
فجر ہوئی تاں سد بلا یا کھا و ن ٹریا کھانا
کٹ پیاز رکھے اس کے کہند کھالے بھائی
رات نے اس خوش ہو کھایے چینی خوب پیازی
و لوچہ قیاس کرے سن جیکر چینی نہ بہن کھاواں
اوڑک شرم کو شرمی کچھے اتوں کھا کیا کڈھے
دل وچہ آکھے یارب سایاں یہ کی انہاں پکا یا
منہ اکھیں تھیں پانی چلے ایڈ کوڑن آئی
سی منہ چوب لوائیاں والا کھانے پگئے کڈھے
قصہ کو نہ رخصت ہو کر طرب کچھری و صہا یا
حکم کہیا شاہ و فتر لیکر حاضر ہوں شتابانی
رکھ پلہ منہ اپنے اوپر پھیرا گاں دل ہو یا

اعلیٰ جہرتے چہڑا تاں وزیر بھایا
بینوں بھلی سن نال حقارت اینویں بات سنانی
ایڈی سخت کراہت آئے بیٹھا پاس رخ جاوے
سچا جو ٹھاٹھا ظاہر ہوو دیکھ لوو آز ماؤ
کھا کے نفرت تیر کولوں کجسی منہ و تیا میں
معلم ہو سی سچا جو ٹھاٹھا کھان راز نیاے
چھوک پواتی ٹر گیا ظالم حاسد صبر نہ آئے
فرماوے کل آز ماواں گا ویکھاں کہہڑا مروا
او ہو بھلکے جاسی میری سولی او پر سامی
اے بھائی ایہ فرقت تیری پاک تلبت سہندا
ایسیراں حسیاقت میری کر منظور ضروری
او پر فرش علیچے تینوں نال اداب بٹھاواں
اول صبح کچھریوں پہلاں دنی جلد کھلاویں
دل وچہ آکھے ہن بااں کاجال فریب لگاگے
او پر فرش علیچے بیٹھا دیکھ اللہ و اچھانا
کھانا ہضم ہو وندی خاطر چینی عجب تہائی
ہضم طعام تے فتن کشامی رہے طبیعت راضی
و لیل ہو و اں اس جاگہ اندر کھڑے رلیاواں
لگے بوچھڑن جو لے جل گئے منہ سے کڈھے
اس کھانے تھیں یہ منہ میرا شام تہ سے منہ آئی
مرج لگی وچہ تا لو اس سے بہت بے چینی آئی
تہ پوری نہ نرم فالو وہ نہ حلوا یاں منڈھے
کیا دیکھے شاہ وچہ کچھری عمل کرن تیں آیا
پیش شہنشاہ حاضر ہو یا لگی پیرا حزابی
مرتب ہو آئے شہنشاہ نون نال اداب کھلویا

طن پیا دل شاہ نے اندر ٹھیک ٹھیک ہی گل ساری
 سی عادت و چہ اس نے اس شاہ سندی بھائی
 تے جس حکم مرزا ہوا وہ سے ہتھیں لکھداناہیں
 اس دن غضبوں شاہ دیتا میں ہوش نہ رہی کاتی
 قتل نامہ لکھ غضب اندر پھر مرزا اسد ہتھ پیندا
 کی لکھیا و چہ نامہ شاہ نے جس ہتھہ خطر واتہ
 واہ سبحان اللہ یہ دیکھو کیسا لکھیں و کھا و
 پر سے غیب اندر ہے حکمت پناہ دی بھائی
 باقی دم چہا ندے ہوون جیکوی لرن لگے
 تے جس دن یوں مرالہوں تیر چھٹے تقدیروں
 سنوں حقیقت خطوں لیکے جاں تریا پیارہ
 ولو چہ رکھے عرض قتل انعام اسنوں ہتھ آیا
 ہے ہو وے تے ایہ انعامی خط بیوں بلجاکے
 ول سے اندر قیاس و ڈر کے رستہ مل کھلویا
 پاس واروغے اس نے جا کے اوہ لفافہ دہریا
 حکم واروغے کیتا اس نون جلدی پکر بلجیا و
 کہن وزیر لگا جس ویلے اڈیاں ہوش تہا میں
 نہیں تے تیں شہنشاہ اگے پیش کرو میں تہا میں
 قائل آگے چھڈن والا حکم نہ آیا بیوں
 لکھد شاہ تیر یوں جس ہتھہ ایہ لفافہ آے
 لے تو اردو دے ہو یا جاں جلا و پیارے
 ظلموں مارن ہو کسید میں سامان بنایا
 ایسیاں باتاں کر کے حاسد رور و نیر چلا یا
 بس مہیاں سے آخیر میلا حسد نہ مول کیا پیر
 سنوں حقیقت و چہ کچھری صحیح سلامت آیا

طرف جلا و لگا خط لکھن اندر غضب قہاری
 جس انعام دیوے اس ہتھیں اپنی لکھد سانی
 واہ سبحان اللہ کیا مروں ہو گیا اللہ تداہیں
 قہروں لکھ کے طرف جلا وے جلدی ہر لگلی
 کہند اے جا پاس واروغے لال لکھیں کدہ پیندا
 اُسے نون کر قتل شتایی قائل سخت جوانا
 کس حکمت ہتھیں قائل کو لون جان وزیر بچا و
 کبھی غیب خزانیاں والی کئے اس بھڑای
 بھاویں و چہ چہ دے سے تے تی و انہ لگے
 اٹھے پیش نجا کے بھاویں و حال کھے تیروں
 او ہو عاسد راہ و چہ مایا قتل کراون ہارا
 اللٹا خط انعام والا لکھ شاہ نے ہتھ پھر ایا
 میرے ویکھدیاں ایہ یاروں کیوں انعام لجا و
 سو سو مکر پہا لے کر کے خط اس کن لوں کھویا
 توڑی ہر جلا و داروغے خط شتایی پڑھیا
 جدا کرو سرتن اس سے ہتھیں ڈرہ ویرہ لا و
 میں نہیں مجرم اوہ ہے مجرم چھڈ میرے تہا میں
 سچا چہوٹھا ظاہر ہو وے بار و نہیں ازہ میں
 چھوڑندی اک لخطہ بیوں تہا ہارت تینوں
 اس بیویا ہر ہونہ قتل کرایا جا وے
 لول آن وازہ در دوں کیتا حاسد و حجارے
 اپنا کیتا آپے پایا اس نون بس بچا تریا
 غضبوں ماری تیج سپاہی سپین جلا کرایا
 حاسد شو و معضوب ہو جا و کم طلب سا پایا ویر
 اوہ وزیر پہا پہلا شاہ تعجب آیتا

پہنچدا یاوشاہ اس تائیں حال سناوین بیوں
 الفوں بے تائیں ہو گزری سب تہات سنائی
 تے جس طرح او لے افاوق تازہ پاس سدا یا
 سن شاہ آکھے ٹھیک کہہا توں بون ہی تیری
 اگے نالوں درجہ اس وانشاہ نے ہو روو یا
 واہ سبحان اللہ رب دیکھو سچ عدالت والا
 پاک منزہ دیوچہ کماں دخل کسیدا تائیں
 جیسا عمل کرے کوئی بندہ ویسا بدلہ پائے
 جو انعام خدا تہہ دیوے اس پر شکر بجاویں
 طمع نہ حاسد پورا ہووے حرم اندر مر جاوے
 عرض کر وکل مومن بھائیو دست جناب اٹھا کے
 اے حاسد زرد دولت تیری دیام رہی تائیں
 رب فرمایا شکر جو کرسی نعمت اس وناواں
 پیر حقانی قطب ربانی محی الدین سو نار
 حشر سوال ہو سی ہر تائیں ہر نعمت اہلانی
 مت کوئی جانے مال پیار اسیے یور تہہ میرا
 زردا شکر کو قوت ہو دیوں صدقہ خیر پیارے
 شکر زبان جو ذکر خدا دار کھے وروز بانی
 سنے قرآن حدیث نصیحت لغووں ہے کناکے
 بغیراں کے باہجہ خداوے سر نون ہجکائیں
 اکیہاں شکر جو صنعت قادر دیکھن شکر الاون
 مندے قصے پڑھن تے دیکھن چیز حرام پیارے
 شکر سہاں دانیکی کرنی بدیوں پھرنی دہری
 بد کم سہاں نال جے کیتا ہو سی سخت تواری
 جس دن پیش عدالت آویں رہو میں بارہا

قاتل یڈو لیری کر کے چوڑو تاکیوں تہوں
 جس جس طرح وزیر دو جس نے راہ دیوچہ بنائی
 جیونکر حسد کمانے دا اس تہاں تے پھل پائیا
 نیکی نیک بندینوں کافی ٹھیک سدا سی تیری
 عزت شان ملی اس تائیں قدر بزرگی پایا
 حقو حق بیٹھے کروا ذات تبارک والا
 ہر باتاں دا آپے حاقظ ہر اک دا اوہ سائیں
 عیب پوشیدہ ناہیں رہی مت کوئی فخر لیاو
 تہہ دو جید دیوچہ دیکھیں ساڑا مولخ لیاویں
 آخر اینویں ہر دو ابلدا وونخ اندر جاوے
 بھلا خداوند حسدوں سالوں کھے وور بچا کے
 کیوں توں شکر بجاویں ناہیں دیوچہ کیا رضائیں
 ناشکری جو پکڑے اس نون غضبوں مار و بجاووں
 نعمت سکروں قید کر دے ایہ فرماون نار
 فرمایا جیوں وچہ سیدکے آخر پاک الہی
 رب فرماکے سوال کراں میں قدر کی جاتا میرا
 شکر خدا واپڑھن نمازاں ورنے رکھن ساکے
 کناں شکر جو بخش سن تھیں بہت رکھے نگہبانی
 سر و شکر جو سجدے اندر رکھیں وچہ سر کائے
 سجدہ کر لکھیں بیغیراں وونخ جاگہ نہ پلاہیں
 دیکھ قرآن حدیث پڑھن تے وٹے ورجے پاوٹا
 وونخ لاٹاں اندر پوسن آکھیا ہی سہا کائے
 پیراں شکر جو ٹر کے جانا طرف نماز ضروری
 اینویں پیراں تان می ل جے ٹریوں کواری
 مولا حطے وچہ وگا سی ناشکری کو پاروں

ہو واحد غالب سمجھیں بارکاتِ غفاری
اپنی صورت دیکھ پیارے شکر شتابی کرنا
انار کے حلقے سن نال خواری مری
سن چاہیے پیارے چکر شوق تیریدل آیا
قسم خداوی اوکھا ہو میں پیش خدا جداویں

ول اشکر جو واحد نیست پر ہو میں قراری
کو ہوا کانا دیکھنا ہا سہ مول نہ کرنا
قسم خداوی نعمت او پر چہرہ اشکر نہ کرسی
کیا اک ذکر عجیبہ منوں یاواتھا میں آیا
نعمت لکھ دتی رب نینوں بھر بھی شکر نہ لیا تو

حکایت عجیبہ کے زین شکر گندہ

خیر خواہی و بیکارن تینوں توپ سنایا چلے
انشاء دورچے پاس جنت و چہ سہارے
تہاں بھی شاگر صابر رہندہ کرن نہ رو گروانی
ڈہور و رخت تے ماتارانی گگا پیر پو چہید
بھاویں و مصیبت پنچے شرک مول کماکے
کیہڑا شکوہ شرک کماکے مومن کون کھنیرا
عذر سوال قبول نہوسی حلقے ملی ڈہوی
ایتھے کوئی نہ چھے او تھے کیہڑا عذریا میں
امر رضا پر راضی رہندے سر سجد پو چہ و ہرکے

حکایت صالح اندر جو نکر راوی ذکر لیاوے
وچہ پیکے ربدے کیے شکر کما و تہا کے
بھاویں سو تکلیف آون او پر جان نمانی
مشک تھیں تکلیف جو آوے سو مو شرک کریندے
مومن و بدل و حدت ربدی قون ٹھاٹھ نیاوے
ازناوے رب وے تکلیف مومن مشرک کیہڑا
بس میان جہنم تیرے وچہ شرک توئی ہوئی
اس دن ناشکری دیاروں فرخ و ہر پاجا پیر
واہ سبحان اللہ کیا مومن شکر ہمیشہ کرے

قَالَ عَيْبِيُّ وَهِيَ آرِي صَدِيقًا مِنْ أَصْدِقَائِكَ فَأَمَرَ اللَّهُ تَعَالَى
أَنْ يَنْهَبَ الْكَفَّارَةَ كُنْ أَفَانِ فِيمَا صَدِيقًا فَمَجَّاهُ عَيْبِيُّ فَرَأَى عَجُوزًا أَيْسَرًا
لَهَا يَدَانِ وَلَا رِجْلَانِ وَلَا عَيْنَانِ وَتَرَى حِمْتَ عَلَيْهَا الْمَلَّ وَالذَّنَّ بِأَبِ
وَالزَّنَابِيرَ وَتَقُولُ الْحَمْدُ لِلَّهِ عَلَى نِعْمَائِهِ وَحَسَانِهِ فَتَجِبُ عَيْبِيُّ فِدْمَنِهَا
وَقَالَ عَجُوزٌ لَيْسَ لَكَ يَدَانِ وَلَا رِجْلَانِ وَلَا عَيْنَانِ وَتَغْيِرُتِ أَعْضَاءَكَ
جَمِيعًا فَعَلَا أَيْ نَعْمَةً تَشْكُرِينَ رَبِّيَا - قَالَتْ يَا رَحْمَةُ اللَّهِ اعْطَانِي قَلْبًا
يَعْقُلُهُ يَا وَاحِدًا نَبِيًّا تَرَى لِسَانًا يَدُكُورَةً بِالْفَرْحِ أَنْبَاءُ حِكَايَاتِ الصَّالِحِينَ
نَرْوَجُكُمْ + عرض کی عیبی علیہ السلام نے کی بیوت سے میرے رب دکھلا مجھے کوئی دوست اپنے دوستوں
میں سے پس حکم کیا اللہ تبارک نے کہ جاؤ طرف طرف شکل فلان کی پس تحقیق بیچ اس کے ایک دوست ہے

پس آیا اس جگہ عیسیٰ علیہ السلام پس دیکھا اس نے ایک بڑھیا کو نہیں ہے اس کے ہاتھ اور نہ پاؤں اور نہ
 آنکھیں یعنی ایک مفلح کی طرح اور ابوہریرہ میں پر کپڑوں کے اور کھپوں اور زبور کے اور کہتی تھی شکر ہے اللہ کا
 اسکی نعمتوں اور احسانوں پر۔ پس تعجب کیا عیسیٰ علیہ السلام نے پس نزدیک ہوا اسکے اور کہا اے بڑھیا نہیں
 ہیں تیرے ہاتھ اور نہ پاؤں اور نہ آنکھیں اور متعجب ہو گئے تمام اعضاء تیرے پس کس نعمت پر تو خداوند کریم کا
 شکر کرتی ہے اس نے کہا یعنی بڑھیا نہ کورنے اے روح اللہ مجھ کو اللہ صاحب نے دل عطا کیا ہے کہ اس کی
 واحدیت کو جانتا ہے اور زبان ہی ہے کہ اسکو اکیلا یاد کرتی ہے یعنی شکر ہو کہ دل اور زبان کو ابھی تک کیرے نہیں پہنچے

دوست اک جیساں چوں میں مینوں کا ہاری
 دکھلا دیں جو جنت اندر یا ہوجھ حسابوں جاوں
 جنگل طرف قدامے جاوین از کھن تدو سارے
 جاو پھیں جے خواہش تینوں حال پیارے والا
 روشن دینا دیں جو نیکو دیکھیا سر ریا نا
 نہ اکھیں اک مٹنے وانگوں حال آوارہ ہومی
 دیکھ حال ارحم الراحمین و اجرت اندر آیا
 شکر احسان نچھاں والا ادا نہ کیتا جاوے
 اے بڑھی ہتھ پیر تیرے اکھیں نظر نہ آئے
 کس نعمت پر شکر کریں توں پنے رب گرامی
 کپڑیاں بکھیاں نوران تھیں کھے رب غفار
 منے امر جو مولا والے تے توحید سجانے
 نال پیار جان احمد کہہ سہی توں لذت بیری
 کیونہ شکر کران میں اس و احمد نچھو
 ایہ زبان نہانی کیونہ حمد ان شکر الائے
 بولے حمد تھیں ہتھیک دست تدو خدا یا
 بجاویں سو تکلیفان چھوچن حمد الا ولوائے
 لکھ نچھاں و تیاں تینوں نت حساب نہ آئے
 پتہ لکیر کھا پیش عدالت جس دن کپڑیاں آویں

حضرت عیسیٰ وچہ مرکا اے اک ان عرض کڈاری
 کہڑے دوست تیرے سیاہاں کیونکر عمل کیاون
 امر ہو یلجے دیکھیا چاہیں میرے پار پیارے
 اٹھے ہے اک دوست پیر شکر بجاون والا
 امروں عیسیٰ جنگل طرف ہو یا جلد روانہ
 کیا دیکھے اک عورت بڑھی پر تھ پیر نہ کوئی
 ابوہریرہ اس پر کپڑیاں بکھیاں تے زبور ان پاپا
 شکر اللہ و شکر اللہ بولان و از سناوے
 سن کے کرے تعجب عیسیٰ تیرے ہو فرماوے
 تے اعضاء متعجب ہو گئے تیرے کل تھامی
 بولی وروں یا نبی اللہ ایہ و عضو پیارے
 ہک قلب جو واحدیت تائیں ختم تیکھ جانے
 و وحی ایہ زبان جو واحد و احد یاد کرندی
 یا نبی اللہ ایہ و عضو عطا کیتے جس مینوں
 میں قربان پیارے توں جس احسان کماے
 سن اظہار رسول خدا و اہمیرت و پوجہ آیا
 و اہ سبحان اللہ کیا عارف شکر کما و لوئے
 اے بندے تیرے رب نے کھدا احسان کماے
 نہ توں قدر پھلنے رہدا نہ توں شکر اوویں

ایتھے کوئی نہ بچھن والا ایتھے رونا پوسی
پتھر وصل کے پانی تھیوں جنم حال سنیو

ناشکری و پیاروں میں نجرم ثبوتی ہوسی
قسم خدا دی ہوں حشر داو ہشتناک سیو

عزل

نہ بچھتہ نہ کوئی انجام نہ انجام رہیگا
بدفون میں نہ نہ کوئی دام رہیگا
آخر میں لہد پاک کا اک نام رہیگا
وہ ہر سوا نیر سے پہا کر تمام رہیگا
ہر پس میں اس خوف کے تمام رہیگا
کافر کے عمل تلنے کا یہ کام رہیگا
تیرا بھی عمل تلنا نہ باہر تو تمام رہیگا

ناگاہ جڑوں صو رکی واز ترے کی
اک بھوک میں رجا و یگا نقش فلک کا
از جانی سب جن جمع او پرین میں کے
دن حشر کف دست وہ میدان ہو جای
کل عمل ترا زو چہ تلنے لگیں گے
خمسین الف سال کا وہ روز ہو جای
اے دل بھلا دین تو کبھی وزیر جزا کو

در بیان مہول حشر

دس رنگ تینوں دردوں ہچھے مر جاواں
دوست دانہ حال بچھسی دست حشر جاواں
ایہر کوئی نہ حامی ہسی بجا وین خویش پایے
چا چا پابا نہ چھڑا سی ہوسی حال وارہ
قسم خدا وی یار نہ ہسی جس دم پکڑ یا جاویں
اس دن دیکھے مر جو اگے بچھیا اس کہا گیا
یوم یقین کڈا لایسان ماستعی اے یا وگمائی
قوت پڑھن عمل ہر کوئی قدر موافق پاسے
نیک یا بد جو عمل کماے وکھو وکھ لکھائے
کہناں عم اندوہ وودھ چامی کہناں تل نہ شانہ
عمر ساری دی چوٹی ووی ساری اس چو پانی
بیٹوں کراوب لحاظ نہ کیتا جویں خدا فرمایا

کی کچھ حال حشر دا پیارے تینوں کھوں سناواں
لا یسئل حیم حیم مارب سچا فرماوے
یَبصِرُ وَنَهْمٌ وَبِئْسَ مَا لَیْسَ لَیْسَ
نہ فرزندہ بھیناں بھائی نہ ماں باپ پیارا
ایہ زردولت جب جرم یو چہ کل احکام بھلاوے
یَوْمَ یَنْظُرُ الْمَرْءُ مَا قَدَّمَتْ يَدَاہُ مَوْلَاہُ فَرَاہَا
جو کچھ بچھیا ناں بھجانے دیکھے لو بیکھا بھائی
اس دن نامے لیسن عملاں رب سچا فرماوے
حکم ہو ویکار پڑھو صحیفے جو کچھ عمل کماے
جاتھ لیسن نامے عملاں دل ہوسن پروانہ
کافر کہن ہے کی ایہ چوڑی بات نکائی
چونکر کفر نفاق کما یا جویں نہ شکر ادا پایا

قدر قرآن نبی سرور و ابویں بچھاتا ناپہن
 ذرہ ذرہ رتی رتی سکھیا نظری آسی
 سوائے پر سوچ قہروں گرمی مغز جلا سے
 طبق زمین و اعضاء و لے یاد تہ ہوتی کئی
 عرق سپینہ گھارا ند اچسی وانگر نہراں
 بیج سوسلے رستے تائیں بود و خدی مائے

زروری خوب زیادہ کر جو کچھ یاں کفر ادائیں
 دو بے طرفے دوزخ قہروں کجے سخت ڈراسی
 قسم خداوی عیش عرومی ہکرم و پچھل جاوے
 نفسی نفسی یا بچہ پکائے کرے آواز نہ کوئی
 سر پر دوزخ و چوں شعلے پوسن وانگوں لہراں
 وانگ تراسے زیریں ہو و تپ آکھیا تہی سہارے

قال لله تعالیٰ - یوذاً اجرم لویفتدی من عذاب یومئذین بئذیہ و
 و صلیحیہ و اخیہ و فصیلتہ الئی لویو و یو و من فی الارض جہیعاً
 شریحیہ + نثر چیمہ + دوست رکھینا گنہگار جو بد لادلو سے عذاب اس دن دے تھیں مال پیراں
 اپنی اکتے عورت اپنی بھائی پنے دے تے قبیل اپنا جو جاگ ویندسی اس نونے جو کوئی دچہ زمین دے سارا
 پھر چھوڑا لے ایہ فدیہ اس نون کلا حقا ہرگز نہیں چھوڑے گا یعنی وہ گنہگاران لے دینے انہاں ہرگز نہیں خلاصی پاویگا

کہسی مجرم رور و سایاں فشنل کریں زانی
 بدلہ پگڑا اولاد میری نون جو تھیں مر صی آئی
 یا پھڑکل قبائل میرا مینوں رکھ کتاے
 تے ہک میرا نام بچاویں تیرا نام غفاری
 لے فدیہ من دوزخ کولوں مینوں یہ چھٹکارا
 جیونکر عمل کیتے وچہ دنیا مینوں سن لاج سزائیں
 جیونکر عمل ہوون گے صدا و فیصل توپں کریوں
 اوکھا ہو سیں دوزخ تھوڑے جن دن پگڑیا آویں
 سچے لاج و پلا جلد قبولیں وت لیسیں واری
 تخصی مرد بھراواں کولوں دوزخ تھوڑے آوے
 پائیں لکسی زیریں ثمانی کرکے واز جاں ہوئی
 ماڈھی وانگر جوش لیمائے گرمی مغز جلاوے
 پانی دیہو پانی دیہو نام اللہ کرلا و ن
 مومن سپن حوض کوثر تھیں سرور عالم پاسوں

دیکھ جو الاسختیاں و الاکتبسی جان نمانی
 کنوں عذاب اس محل حشر دے مینوں کچھ نہ مائی
 تے جو عورت میری سایاں یا جو بھائی پیارے
 جو کچہ وچہ زمین جہیگا پگڑیں اسے رب باری
 بھینیاں بھائی یا قبیلہ پگڑیں کل غفارا
 کلا حقا حکم ہوسی ایہ ہرگز ہوسی ناپہن
 نہ نظام میں ہو ری کارن ہو ری نون پگڑیاں
 صد افسوس اسے خاکی بندے کیون عمل کیا ویر
 تا بعد ری سرور یا بچوں ہوسی سخت توارسی
 یوم یفیر المرء من اخیہ رب صاحب وراو
 یعنی ہول ہوویگا اتنا جس و انت نہ کوئی
 ہر کوئی منہ دے پرنے ڈگے چہرت دیو پوچہ آوے
 العطش ہے العطش ہے پیاس پیاس الاون
 پانی کل پکائے خلقت جگر کباب پیاسوں

و اد سبحان اللہ اوہ مشکل و پیلے پیاسی پیر حقانی
 ٹولہ حوض او پر اک آئے حضرت خود فرماون
 آکھن ایہ ٹولہ بدعاتاں کہتیاں پچھے تیرے
 بس میاں جے عمل تیرے وچہ بدعت صابر ہوئی
 زرد دوت تے نازاٹھا کے نہ دوزخ نہ پھاویں
 یوم عیسرے کہہا جس نفی آپ خداوند باری

تا بعد اری کارن جہٹے کرن نہ روگروانی
 میں آکھاں یہ میرے آہے جاری ملک شاہون
 بدعتیاں نوں ور کرسیاں کہیا نبی پچھیرے
 مشکل وقت نکالیا پاسبی بسی خوفن و موی
 ڈا ہڈا وقت حشر دا او کھا سایاراں سان کچا پر
 یعنی او کھا ہے دن منگو فضلوں س دی باری

مناجات پدرا گاہ قاضی الحاجات

یار پٹ وقت نرعد فضلوں نال ایمان چاہیں
 یا بچہ توفیق تیریدی سایاں طاقت عمل نہ کائی
 وقت حشر جے دم سایاں آج ان پیش حضور می
 یارب عمل نہ پیلے کائی ہوئے نہ رسوائی
 عورائیں آن ون ٹھیں پیلے ملیں نبی سہارا
 عرض قبولین ذات تیریدی شرم خدا یا تینوں
 دوہیں جہانی رکھ عاقبت کراں سوال نہانا
 ہر حاجت دنیاوی دینی تینوں معلم سایاں
 ماں پو بھیناں بھائی پیارے غولش اقریبی سارے
 اے بندے کر شکر خدا او پر کل نعمات
 مَا أَصَابَ مِنْ مُصِيبَةٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ مَا يَأْتِي
 نہ مصیبت پہنچے مگر ان نال حکم جباری
 ہے الدنیاں ایمان جوئے ہر شے اس فضلوں
 سن اتوال نہاں ہے جہٹے ہوئے ضا پر راضی

وچہ قبر سے ملکاں تائیں سان حج اب سکھائیں
 بھی بچہ توفیق تیریدی نہیں طاقت ترک کران نہ یائی
 رحمت فضلوں ملیں سرور پاویں نظر غفور می
 فضلوں کریں حساب بسیر عملان نازہ کالمی
 دو جوارہ مڑا ساں آن ناعرض قبول غفارا
 مشفق رہیر پیر حقانی فضلوں ملیں بیوں
 چھوڑ تیز دروازہ یارب غیر ان طرف نہ جانا
 فضلوں کریں عطا اساتوں عرضاں کھول سنا پیا
 مومن صلح سنی سارے پاون فضل سہارے
 وچہ تکلیف مصیبت کرتوں شکر خدا کرا ماں
 وچہ فرقان تھان سورۃ دیوچہ رب فرمایا
 جو اس نال ایمان لیاوے پاوے رحمت باری
 ہر سختی نرمی رحمت رحمت ہے تقدیر الہوں
 جیونکر دیجے اعلیٰ پاوے جنت وچہ فیما ہی

ذکر صبر صحابہ رضی اللہ تعالیٰ عنہم

میں صدقے قربان بنی توں کی کی ذکر سناوہا | نال محبت قدمے یقینوں واضح کر سکھاواں

انک اصحاب رسول اللہ و اکیا کچھ عمل کیا ہے
 بعد سلام نماز غ نمازوں کے حبیب سہارا
 اک دن مدت بعد نبی نے فرمایا اس تائیں
 بعد سلام نماز فراغوں جلدی گھرنوں جاویں
 بعد سلام صلوات ادا یوں عرض حضور سناوے
 یا حضرت ہے اکو چادر میں اس کارن جاواں
 او سے چادر نال بیوی پھر پڑے نماز پیاری
 یا حضرت اس کارن میں جب پڑ پڑ گھرواں نہ
 سن کے حضرت نے فرمایا خاص اصحاب تائیں
 جلد نال صدیق پیارا ادبوں ٹھہ کر آوے
 لیکے اوہ اصحاب پیارا گھروئی طرف سد پایا
 بیوی ادبوں عرض گزاری نہ سردار ہمارے
 حال گذشتہ وسیا سارا اس بیوی تائیں
 سن کے حال تاملی بیوی نال داب بنایا
 شکوہ گلہ خدا اگر کے کیوں توں کپڑے لیاند
 باہجہ منگے تہ و سب کچھ و تاہر عضو پر شانوں
 صیر نہ کیتا جو میں و تا شکوہ تسان اٹھایا
 واپس کر آئے کپڑے سے وقت پیارے
 واہ سبحان اللہ کیا و احدت و اس سبق پڑایا
 لیلو غلہ کپڑے حضرت بول آواز پکار سے
 سن کے سخن عجیب اس و اسرور نے فرمایا
 کھول حقیقت کل سنائی بیوی اپنی والی
 خوش ہو کر فرمان سناون نبی رسول پہلے
 واہ سبحان اللہ کیا اشکار صابر بد سے پیارے
 رب راضی انہاں دپرتے اوہ رب پر راضی مینوں

پیچگانہ پڑھ نال جماعت واپس گھرنوں آوے
 فوراً گھردی طرف سدائے اوہ اصحاب پیارا
 مجلس ساڈی تیر تائیں ہے بجا وندی کیوں تائیں
 مسئلہ پیچھے نہیں ہرگز کی ایہ عمل کماویں
 میں قربان تیریتوں کیدوں نہ مجلس ہی بھاوے
 پہلے آپ نماز پڑھاں پھر بیوی جا پڑھاواں
 دو جاہور نہ کپڑا گھروچہ سے ایہ مشکیل بھاری
 متاں ضعیف نہ ہو جائے گھر جان دیاں وقت گانہ
 ہے کوئی کپڑا دیوے عدہ اس پہلے تائیں
 غلہ دیوے نالے کپڑے ہتھ اور چہ پاوے
 چاک عورت اپنی نون انعام اوہ جلد پھر آیا
 کتھوں لیا یوں غلہ اتنا بھی ایہ کپڑے سارے
 فرمائے ایہ سرور عالم دلوائے میں تائیں
 سردراگے شکوہ رید کیوں تہدھ جا سناپا
 کی کہیں چہ پھیلا رہنے کیا تھے عمل کمانے
 بہر نعمت تہدھ واصل و منلوں کیتی باہجہ گمانوں
 راضی رہے رضا پر ناہیں جو نکرسی میں بھایا
 رنجے و تاسپ کچھ سائوں جا کہہ چہ در پائے
 غلہ کپڑے واپس لے کے یاس نبی دے آیا
 لیلو سب کچھ و تائینوں ہے رب پاک ہمارے
 ہن کہندا سائیں ناں ہیں عاجز جب کتھہ و تہم آیا
 خوش ہو کہن نبی کیا سمجھیا ہے اس قدر اوہ عالی
 شاہد رہو ایہ جنت جاسن فضلوں خالق تائے
 الحمد للہ علی کل حال ہر حالت و چہ آکھن سائے
 شربت شوق وصال پیارے جنت اندریون

ساتھ اہل اندر انجینس سایان جان پر بار آواں
 جو تکر صابر شاکر سند سے ذکر نہ کیتا چاندنا
 نال محبت من جا پیا ریکس بھی حمت پادوں

لکھ صلوة سلام نبی و ساتھ انہاں بوج پادوں
 جنہاں نبی وی مجلس کیتی عالیشان انہاں
 صابر ہورا صاحب نبی و امیں کجہ ذکر سنا و

ذکر اصحاب بوطحہ انصاری رضی اللہ تعالیٰ عنہ

جو کہ ن پاس پیچہ ہر یک جہان کید اول یا
 بیویاں آکھیا پانی باہجہ نہ گھر و چہ کجہ سما نا
 ابو طلحہ عرض گزارے حضرت میر نیاں سدنا و
 جو ایہ جہان نبی و اس نعلن عزت نال کہو امیں
 آکھیا مرد پکا اوہ کھانا ایویں لکھ جانا
 پھر کھانا گے دہر کے دیواناں علاج بجھامیں
 پھوٹ سواراں لگی دیواناں علاج بجھائے
 ایہ خالی متہ بلان تاں جہان اوہ کہانا کھالے
 جاں فخر گیتاں نبی کہیا رب کم کتاں خوش آیا
 جو کوی بچیا کتون بخیلی چہ بخاری آیا
 وارث ہو گئے جنت و اوہ لوگ فلا جانو گے
 جیکر لوڑ فلا جاں والی چھوڑیں غیر عشیدے
 کہ شفاعت تیری اس دن خوش رخسار محمدی
 رب فرمائے نہ ایہ بکا اور ک کھانا کھائے
 کی کر میں جہد پیش عداوت امیں منی فرمایا
 قدر ایمان ہو سی تدمعلم جاں مشرک گ سارے
 جس دن ان قہروں پکڑن آیا دوزخ اج سنجالوں
 کرے سلا ماں سب کوی بد ما پر کجہ نافرہ ناہیں
 پھر اک منٹ نہ رخصت ہسی موت جڈن ہرانی
 بول دروہ نبی سرور نون ہوں فضل ہمارے

و چہ تفسیر محمدی راوی ابو ہریروں لیا یا
 تا بیویا نون کچھ گھلپا ہے پاس تباؤ و کھانا
 نبی کہیا یار انون ہے کوئی ایہ جہان لیا و
 پھر نال پنے گھر لیگیا اس نعلن آکھے عورت تائیں
 عورت آکھیا گھر ساٹے بے چہن جو کاکھانا
 جاں کھانا ٹھٹھے تیار تا دیو ابالیں نال سوا میں
 اس کھانا پکا دیو ابالیا لڑکے پال سولے
 پھر کھانا گے عورت مرد بھی بیٹھے نالے
 آپے رہے اوہ بچکے کھانا سب جہان کھوایا
 و من یوق شیخ نقیہ رب فرمایا وحی لیا یا
 فا و لیک ہم المفاحون ہن اوہ لوگ خلاصی و
 بس میاں ہو صابر شاکر پھڑے قدم نبی و
 زروخی حب ہا دیں قلبوں پکڑیں جب محمدی
 ظن بٹھاویں جیکر تینوں ایہ زراں بچاویے
 تا بیداری سرور و چہ جے کجہ نقصان اٹھایا
 قدر نبی و معلم ہو سی اندر حشر و بہاڑے
 اس دن واحد کہ سورب نون اسے مشرک تا اول
 پھر توبہ منظور ہو سی بھاویں باریں انہیں
 ہے ہن وقت کریں حبیب توبہ و ہو اعمال سیاہی
 سرنوں جلد جھکا دیں سجد خالق وی سرکار

قسم خداوی وقت گذشتہ ہر گز ہتھ نہ آوے
 صدقہ خیر و یوں مسکینان لہوں کہ کشادہ
 تمہیں کیلے جلد خیریت نفع ہو و تہ بھائی
 والہ وقت تڑپتی غضب اریہ پاکبائی فرماو
 ذکر سخاوت خیر خواہی و دیگر تہاں سنایا
 نال محبت ہو رسنا وال ذکر جہاں والا
 ایہ زہاں جنہاں جاتا و ایم رہی تاہیں
 مردوری کر کھان پیارے کر کے کار حلالوں
 کرن روایت کار حلالوں جو کوئی گھر چہ کھانا
 رب فرماتے سوال ہو سی تہاں کتھوں مال کھایا
 جو کوئی شیخی نہیاں پاروں بکار حلال نکری
 و بکھیں کیا مولائے عالی شان جنہاں

جلدی ہو و تہاں پیارے مت و پلا چھپا و
 اتنا سدورجے بسن جنت و چہ زیادہ
 مگروں اس امید ٹھاون کہ اس و چہ کچھائی
 اک غضب دی پانی وانگر صدقہ خیر بھجا و
 قسم خداوی لیون کارن میں بغیر قصد ٹھایا
 جیوں کر فضائل صبار شاکر فرمائے حق تہاں
 راہ مولا مسکینان بیکر پھریاں صبر ادا میں
 مولا آکھے جنت دیساں کچہ خوف زوالوں
 جیوں کر خیر کینا راہ مولا اجر سخاوت پاندا
 کار حلالوں یا حراموں تھے کس جاہگ لگایا
 ہلنے عار کرن مردوری کافر ہو کر مرسی
 شان تہاں داکون سناے مردور پیر جنہاں

ذکر سخاوت حضرت علی کرم اللہ وجہہ

ابن عباس عطا مجاہد کرن روایت پوری
 کر کے کا جو اندا تو پیر علی گھر لیا یا
 کھانا تیار ہو یا جس ویلے اک مسکین نملے
 سن آواز سوالی والا کھانا تڑت اٹھایا
 پھر مرد و جی تہاں پیٹھی محنت نال پکائی
 اوہ کھانا تھہ شیم و تا مرد رہند تہاں تہاں
 جاں کھاون لگے اک قیدی آکرے سوال کانا
 او پھی کھانا اس لہوں و تا اللہ کارن سارا
 حسن متا وہ کہن اوہ قیدی آتا قوم کھاروں
 کھانا دین ویل بھلائی اس و پیر قیدی اتا سر
 رب فرمایا فضل علی ڈا ہے سالوں خوش کھایا

بکرن یار نبی سرور اکرن گیا مردوری
 اک تہائی انہاں جو ان تھیں کر طعام پکایا
 آن کیتی آواز بوسے پرویہ لچہ نام رب نے
 نال محبت شفقت پاروں سائل لہوں پکڑایا
 جاں کھاون لگے آکر اک شیم نے سدا سنائی
 پیہ پکا دن اعلیٰ درجہ دیون اللہ سا میں
 نام اللہ کچہ دیہوا سانوں جس مولا اول عابنا
 تیر بھکھے رات گزار سی واہ محبوب سہار
 کھانا کافر دیون جائز مسکینی دی پاروں
 کافر مشرک ہوون بھاو میں چہ معاملہ پائیں
 دیطعون الطعام علی جہا آیت رحمی نیایا

مَسْكِينًا وَيَتِيمًا وَأَسِيرًا رَبِّ صَاحِبِ فِرَاقٍ
 یعنی اوہ جو پیار محبت نال یتیم کھواون
 واہ سبحان اللہ کیا فقروں رُجے پاوہناے
 جو پھیرے تہ نال محبت سر مسکین شیجاں
 تے اتنے رب فضلوں اس کی بخشے جرم کیسے
 قسم خدا دی رووے جس م کوئی یتیم ناناں
 ورووں کوک یتیم غریباں پیچھے عرش الہی
 اوہ کیا قدر یتیم کچھ پانن ظلم کماونو اے
 جد تک و فرخ نظر نہ آوے عبرت پکڑن تاہیں
 پڑھنے سننے والیو یار و کر کے غور چھانوں
 ایس زمانے اندر کیا ہک بات ہوئی مہنوی
 سوار و پے تھیں گھٹ نہ ویوں خوفناکوں کے
 جیوئی آسکین بوسے تے کر کے سوال ناناں
 جیکر اوہ اہلیت ہندا حق سو الیاں سائی
 عمل ریادی خاطر جے لکھ لکھ لکھ مال لٹاویں
 کس نیت فانی پر پیارے عمل ریالوں چاویں
 کڑک تیرے سر اوپر ہر دم موت آلاے بھائی
 حضرت عمر روایت کردار رحمت ہوووس سہاویں
 خواہش حرص گناہا نوالی پہلا دریا جانوں
 تریجا دریا موت ایہی جو عمر نوالا پیارے
 چوتھا دریا قبر ندامتاں والا جانی بھائی
 اے بندے کس شیخی اتے اتے نازا تھاویر
 ویکھ کیا اک رہدا بندہ شعر الاون والا

سپاے وچہ اتنی سورۃ الدہر وں طلب پاو
 تے مسکین اسیر لوں اوہ سخی الدنوں بھاون
 جب مسکین غریباں ند مال لٹا و ہناے
 جتنے وال ہودن راس ک اتیاں ملن نغیاں
 اتنے درجے بلین فضلوں انگوں بدر منیرے
 رزہ پوسے اسمان زمین لیں کینے عرش رباناں
 جو کوئی ظلموں تہاں پنجائے موسیٰ حال تباہی
 پتہ لگیگا پیش ہوے جاں حق لوک رزلے
 قسم خدا دی اوکھے ہوسن اندر روز جزا ہیں
 حقوق تمارے سارے کر کے چھو اسن یاویں
 وودن روار کھن جو سہا پے نام نیار ضروری
 لکھ نام پکا کر پہلے غنیاں لگے دہر دے
 دیکے مار چھپاں تراہن دیکھ رہیدا بھانا
 عنیا ندا کیا ورثہ اس وچ کر کے ویکھ دانائی
 ذرہ اجرنہ ملی تینوں وگت مال گواویں
 چمور مخر کل دنیا نوالا خالی تہہ سداویں
 توں کیوں نازا کھاکے کوڑے پھسیوں چہ تہاویں
 کل ریاجہاناں چوں چار اپن دل لاپن
 ووجاوریالفس ایہی شہواتاں ال سبھانوں
 یعنی کھلے عمراتاں میں بحر الموت سہارے
 حسرت اتے ندامت سندا دریا قبر ایہاویں
 مرٹاؤن تہاں یوں پر توں سچ نہ یادیں
 کیسے عبرت ناک الا و اجرد یوں حق تمناے

وقال لئن

اماتری کیفا یلنا الحدیث

و نحن نلعب فی سیر اعلان

لا تتركن الى الدنيا ونعمتها
واعتمل لنفسك قبل لمسات فلان

فان اوطانها ليست باوطان
تغزرك كثرة اصحاب اخوان

ترجمہ - آیا نہیں سمجھتا کہ طرح پر اتنی کراتی ہیں، ہر کوئی دوسری چیزیں یعنی زمین اور رات اور ہم کھیلتے ہیں
باطن اور ظاہر میں تو میں نے طرف دنیا کی اور اسکی نعمتوں کی کیونکہ دنیاوی وطن کچھ وطن رہنا ہے قابل نہیں
اور تو عمل کر اپنے نفس کے لئے قبل آنے موت کے پس کہیں ہو کہ نہ دیجائے ملک و یار و اعروہ و ستوں کا بہت ہونا +

بھیا اور بھینس و نرات جو بد بیان کرن اسیا دیتا ہے
دنیا عیش بھار بھی اسوی کریں پسند نہ کافی
تے موتوں کے کرے اپنے کارن نیک کیا یاں
بہت اولاد تے بھیناں بھائی یا جو مال پیارا
تے ظاہر باطن با سے کھینداں پھر یاں اسرار امیر
وطن نہ جائیں اور کت نیا ہوں اجاڑاں بھائی
نہ تھو دکھاؤ پہتیاں ہنیاں یاراں بھایاں
نہ گمراہ کرے تھو تاہیں سمجھیں اسے دلدارا

قال لله تعالى - يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تُلْهِكُمْ أَمْوَالُكُمْ وَلَا أَوْلَادُكُمْ
عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ فَأُولَئِكَ هُمُ الْخَيْرُونَ - ۳۳

ترجمہ - اسے لوگو جو ایمان لائے ہو نہ غافل کریں تمہیں مال تمہارے اور نہ اولاد تمہاری یاد اللہ سے
اور جو کوئی کرے یہ کام پس وہ لوگ ہیں گھانا کھانے والے

رب فرماوے نہ ہلاکت کرے تمہارا دیتا ہیں
نہ غافل کر خالق دلوں و روزخ طرف لیجاوے
جاں شاد پیتم تاہیں اب ہتنامال دلا یا
بھی قاروں خزاںیاں والا سے گیا سر پر بھائی
بھی نرو و فرعون جنہاں جہ و ن ہتئی و لت پائی
تے صمصامے والا قصہ بچھے لکھ و کھایا
دولت با بچوں ظلم تکبر ہوندا نہ پیارے
لکھ ہزاراں غرق گئے ہو ظلم غورت پاروں
نہ اولاد محبت زاید حد و کر پو اتا صہیں
اس میدان جو کوئی بیرون ل دیو چہ یاسی
بس میان حب و نیاس کریں مقدم ناہیں
و نیا نام جو بین اندر کچھ سستی غفلت پاوے

مال تے اولاد تہا آدمی مومن دیو چہ لیا ہیں
پھر و پناہ خداوند کو لوں ایسا مال نہ آوے
مال کیتا گمراہ ہے اس نفع ناپ خدا کہلایا
تھلے جاندار و زقیامت تیک ہوی بسوا ہی
ہو مغرور ستیابی کیتا دعوی کوڑ خدا ہی
دولت پر غرور جو ہو و انت حساب نہ آیا
زیادہ دولت فتنہ ہوندا اکھیا ہی سہارے
پہلے مومن جد ملیا ز پھر گئے رب غفاراں
اس بھتی آساں میان مومن نہ غفلت سرچا ہیں
امر مقدر اوسے کو لوں بل و چہ خوار کراسی
امر مقدم فرض مقدم رکھیں مالک سا ہیں
الدنیا جیفہ و طالبہا کلاب بنی صاحب فرنا و

یعنی دنیا ہے مردار تے طالب اس کے کتے
 وَصَلَتْ رَيْدَةُ خَيْرٌ مِّمَّا يَجْتَمِعُونَ ہے آیت آئی
 یعنی رحمت رب تیر پیری بہتر اس تھیں جانی
 رحمت رب قرآن نبوت بعض جنت فرماون
 فرمایا قرآن نبوت جے نہ ظاہر دہر دے
 چھتاں پوڑیاں چاندیوں کردی گھرانہ تیا سیر
 زخرفا سونا بھی دیندے انہاں اچھا اندازے
 یعنی جو دتا دی لذت زینت راحت ساری
 جس بہت مشقت محنت کر کے کیتا جمع تروانہ
 یا اسناد و سہل تھیں بغوی کہے نبی فرمے
 ناں اک قطرہ پانی کافر نوں بکدی نہ دیندا
 ترکا اک مردار جو باہر دیکھائی حقانی
 اس تھیں وہ ذلیل یہ دنیا پاس خدا سے بھائی
 جو کوئی غافل ذکر خدا تھیں تھیندا دنیا پارو
 نلے رہے سا تھی نت اس دامن دے فعل سکھاندا
 قسم خدا می ابو سعیدوں بغوی صاحب لیا و
 اس تھیں جدا نہ کیتا جاسی تو دس روز فرماون
 صد افسوس یہ دولت پیاری گراہ کر گئی تینوں
 واہ سبحان اللہ کیا حال اسرائیلیاں والا
 جیونکر شکروں پیروں بدی رحمت ٹھاٹھ مرنیدی

قدر اسلام پھانن ناہیں جہڑے عقل و کتے
 سورۃ زخرف وچ سپارے چھپی رب فرمائی
 کرے مال جو جمع زمین چہ کنوں سں پھانی
 افضل رحمت مال و لادوں چٹھے فیض تیاون
 تا جہڑے کافر مال خدا میں انہاں کارن کر دے
 چاندی دگر وازے چاندیوں تختا ٹھاندا لاسیں
 مگر اس کچھ نہیں دتن دنیا نہ انہاں حشر توانے
 کوئی تھوڑی کوئی بہتی دے اور کچھ پور ساری
 بہت ہوس پشیمانی اس فن جن جن ہو یا ڈا
 جے پر مچھرا تول بھی دنیا پاس خدا سے آئے
 بستور و تھیں با اسناد و معاملہ اندر کہندا
 ایہ کہیا تو اذلس تاسٹیا مالک اتھ پھچانی
 تاہیں طالب کتیاں گئے ایہ مردار و گائی
 اک شیطان ہوڈا پھرا ہی اسرا امر چہ پارو
 تے اوہ طن کرے ہی اس نوں سہارا نہ دکھاندا
 قرون تھے جار کافر شیطو گد سنگ گڈیا جاو
 دوویں بھائی رمل مورخ جاہن سزا میں پاوون
 کس کارن مخزوری پکڑی پاکی بول بیٹوں
 کر تخریر سناواں تینوں سن جایا رکمالا
 ناشکرید پیاروں جیونکر سخت خواری ہیندی

حکایت کوڑھ اور گنجے اور اندھے کی

جو اک دن پاک سول اللہ نے قصہ عجیب سنایا
 اک کوہڑا تے دو جانچا ترہ بجا اندھا بھائی
 پس حکمت پاروں انہاں طرف تیرا میل کھلاو

امام بخاری وچ صحیح دے ابو ہریرہ یوں لیا یا
 کہن لگے ترے بندے آہے قوم وچوں اسیرنی
 مرضی ہوئی خداوند والی انہاں نوں آزماو

پہلے پاس کو ہر پیدے جبرائیل فرشتہ آیا
 بیٹھا حالت تنگی اندر عرضاں پیا پکا سے
 دنیا تیری یار میرے سے وچہ بہاراں
 ایہ کلی وچہ قسمت میری لکھی ہوئی تہہ سیاں
 دوس دیواں ہیں کسرتیاں غویں دوسیا ہویا
 اس جیون بخشیت چنگیری یار بنجیہ جیالوں
 چھڑے پیر دیون متھ میرے نہ بیٹی نہ پھرا
 جاواں جتھ سینوں رکان زردوں دور ہٹاؤن
 ایس عذابوں سیاں سینوں قبر عذاب چنگیرا
 میں بیمار شفا ہتھ تیرے بھیج فضل و ادارو
 قسم تیری نہ شیر درندہ و دروہینوں کھاوے
 بار خدا یا جسم میرا یہ کیرے ہو گیا سارا
 دوزخو ایماں بد یواں اس چمڑے وچو آون
 جے اک فضل کرم واقطرہ میں پر بھیجا جاوے
 رحمت تیری و کرب سیاں لکھ دریا چلیندے
 ایسیاں عرضاں کر کر و جھگل وچہ آزاری
 جبرائیل تمامی عرضاں سکر اوں الاوے
 ادبوں عرض گزارے عاجز کون توں دی میرا
 ہے محبوب تو جسم میری دارنگ سوہنا ہو جاوے
 سن کر فضلوں جسم اس کے پر ہتھ جبریل لگایا
 سوہنی شکل عجیب اس دی فضلوں نکل آئی
 واہ سبحان لدر پ عالم کیسا رحم کماوے
 کن روایت اینوں جس دم قرون الحسن ہا سے
 پنجاہ ہزار و رہیدادہ دن سخت قہار یوالا
 تابعدار شی و تیاں فضلوں ب فرما سی

بہت آرزو مانا ناجز حال آوارہ پایا
 واہ سبحان اللہ رنگ تیرے کون کوئی دم ملے
 میرا دانہ پانی سینوں لیا یا وچہ او جاڑاں
 سخت اجاڑاں لوچہ راتاں قسمت ہوگ لکھیاں
 واہ تیرے رنگ رنگا تو لے میں ہو یا میں ہو یا
 عاجز ایس آریدی ان ج چھٹے جان عذابوں
 آس گئی ٹٹ و تیاواں کوئی نہ بندا میرا
 سخت سزایاں میں میرا یاں بھڑے نام بلاؤن
 میں بن اوتھے ہو نہ دیکھے حالت ہو سی میرا
 بیچ جاواں تے شکر بجاواں میں بن کئی تو اہر و
 عاجز میں دریا جوں یار بس کتھے عرض سنوے
 پیپ لہورل شور و گیند بخش یوں غفارا
 میں بخشیاں ج مردار چنگیرے جو دفناے جاؤن
 فضلوں رحمت کبھی ہووے یہ بندہ بیچ جاوے
 لہراں دن تے کجاوے بھاٹھاں نام و گیندے
 یو ہر خدا یا ایس بند میری چاندی آری ہماری
 کھڑی پھان وچوں محبوب جو تینوں بھاوے
 مسکناں آزاریاں تائیں حالت پیو میں جہڑا
 ایہو چا ہواں نفرت نہ کوی میرے کولوں کھاوے
 کو ہر گیا اداؤں جو دوس سرور نے فرمایا
 واکتہ مہتاب مارے چمکائے رحمت دیرتہ لائی
 مشرق مغرب دی جس و درمی پن پھیل کرے
 تابعداراں متقیباں لوں ملین بنی سہلے
 مومن فضلوں معلوم ہو سی پستی عصر و چالا
 لیوا انعام جاوے چا وچہ جنت رحمت دیرتہ لائی

سنوں حقیقت جن دم اس میں ہو گئی شکل سہاوی
یعنی مال جو دنیا اندر کھڑا تھو پیارا
ادبوں عرض سنا کے حضرت وہ ایک اچی منوں
تاں ک ڈاچی امروں گہن جلد فرشتہ لیا یا
کیا دیکھے اکستے اندر گنجامردی پیارہ
نہ کوئی وال سہر پر اس شور و گے بو بار سے
سختی و دم و چہ زیادہ سیماں مار جانے
آکھے بار خدا یا منوں لگی کیا بیساری
رہو و انگ کیا پھر طاقت رہی نہ بھورا
نی کیا جبریل سن پھیا کی حاجت تہہ تائیں
امروں جلدی مال فرشتے سراسر تھ لایا
بھی فرمایا ہو جو حاجت اوہ بھی کھستائیں
اس داود دھ پیو اس تھر ہون دم یاد کرسیاں
لے اک گائیں دیکر اس نون پھرا گا نون لایا
حال آزر دار سے اندر پھر و اچھبہ کھاندا
جو تکایاں قسمت اندر امروں عداومریاں
ایہ بھی ہے بھیت رہا نا پندیاں پھر نہ کوئی
امروں جس تہہ پھر بھانی کچھ سختی آجائے
تہہ وقت و عید مصیبت واپورا ہو جاندا
اوہو پھیر و بلغ اسیدا عقلوں دیوے یاری
سین میان کرتو بہ جلدی جسے چاہوں چھکارا
جدوں میں باد ناسیہ والی گذر چکی اقراوں
کہ فرشتہ کیمبری تیرے دل چہ چھانی
ادبوں عرض کرے دو اکھیں شکاراں چھایاں
جبرائیل مبارک اپنا دست اکھیں پر لایا

تاں پھر جبرائیل نے آکھیا کہہ کی چیز پیاری
جس تائیں لچا ہے تیرا دسین بر خور دارا
ہے دل اندر خواہش اہدی عرض سناواں تنوں
تھ ہمار پھر اکرا میں ہی پھرا گا نون لایا
گنج اس سے تھیں شور و گیند پاؤ شور ککارا
کلر وزیریں دو انگوں سر مارے چھکائے
جو کوئی بندہ پاسوں گذرے نفرت بہت اٹھائے
وہ شفا تیرے دراتے عرضاں کے آزاری
اے سیاں کوئی بھیج موکل جائے رو اچھو
بول جو اب ہشتاب سنا کے مرا چھا کر جائیں
برکت تھ مبارک عالی سر ثابت ہو آیا
گنجایو لے کریں مروت و جائیں اک گائیں
کہے فرشتہ اوہ بھی تینوں انشا اللہ دیاں
اگے اندھا رستے اندر بیٹھا نظری آیا
ہر ہر جا پر ٹھو کر کھاکے درو سزائیں پاندا
میرا ندیناں نہ ٹلسن ہر دیاں لکھیاں ہمیاں
جو و چراحت سختی رہدی بات پونشید ہوئی
اپنا تے سیکار اس نون دروں و در سہاؤے
ہو روز نامہ راستہ والا اس پر رب اللہ اندا
طلح مدو دیون بعد اس نون چاندی ہے جاری
امر مقدر اوپر صا پر شا کر زہ و لدارا
تہہ فرشتہ نازل ہو یا امر مقدر پاروں
کھول سناویں جہیری تینوں حاجت ہوئی بھانی
فغلوں بل جان جے اکھیں چھپاں اس عداوں
سجان اللہ نور اکھیں سے جلوہ یار و کھایا

نابینے لوں باغ بہاراں بلوچہ نظری آبا
 بلوچہ چھاٹھ کرمدی فضلوں ظاہر مریج دکھائی
 راوی کہن صراطوں ہومن انہوں کنز بھائی
 سخت انہیری آتش غصہوں ملک آواز سنا
 سنوں حقیقت اس و تیا میں پھر جبریل بکار
 کہن لگا اک بکری بیوں شفقت مال عطیہ میں
 ناکے کرے دعا فرشتہ رب برکت اس پائے
 روشن دنیا جن کی طرف نظر کرمدی آوے
 تنگوں فرحت دیکر امروں ہو گیا ملک روانہ
 اینھوں تیک ہو یا اس و اٹا کو ہر پاس پارے
 اینویں پاس گئے و چون ہو گیا فضلوں بھائی
 پھر ہا ہور زمانہ فضلوں بھل گئے حال مانے
 رنج بیماریاں سختیاں والا نام نہ رہ گیا کامی
 اللہ واحد نے مرچا ہیا اٹھے لوں از ماوے
 آیا امروں از ماون لوں جبرائیل پیارا
 کرن روایت روز مثلے اینویں پ فرمایا
 یعنی چونکر کوڑھے گئے اٹھے نہیں خزانہ
 اینویں سب از ماوے ہا سن ہو دنیا پر آئے
 یعنی موتی نور ایما لوں ہر تہرے د تیا میں
 دوزخ جنت ہر لوں اس دن دکھلایا حقیقتاً
 سب نہیں اول سرور عالم بول ملی فرمایا
 روحاں پھر ملی دا وعدہ اٹھے پاک پکایا
 یعنی اسپیں گواہ اس کارن دوزخ و تیا میں
 حکم کیتا رب اس موتی لوں دا سیاہ نہ لاہو
 جس نے عمل کملے ہما کے دنیا و چہ سہار

فضلوں نظر عنایت ہوئی حمت جبریاں لایاں
 شفقت پاروں نابینے لوں بخش و تی بنیای
 جیونکر اندھے لوں ک لطف و چہ ملی و شامی
 ہومن تابور ارٹھی گئے بلوچ پار ہو جا سن
 ہور جو حاجت قلب تیرے و چہ ظاہر لوں پایے
 کہن بکری جلد فرشتے و تی اس و تیا میں
 رحمت فضلوں با العالم برکت اس و چہ پاس
 عسریں سیر کریند امولار حمت و پرہ لادے
 ڈاچی بکری گائیں فضلوں بچھنے یگانہ
 گلا بھارا شتران والا کیتا رب غفارے
 اٹھے دا بھی اجر بھارا کیتا پاک اٹھی
 تے معنی سوہا کروڑے کیتے فضل ربانے
 و چہ شغل آرام آسائیں خوب ہوئی زیبائی
 عمل تہنا ندیوں شکرہ شکر می کیونکر صا و آئے
 روشن دنیا عملان والا لگا ہون تیارا
 روشن نور ایما لوں نعمت دے کر پھر آریا
 دیکر سب از ماون لگا سن لوں یار یگانہ
 حشر سوال نعیموں ہوئی ہر لوں پ فرلے
 دیکر حکم سنایا دنیا اندر ایس و د تیا میں
 الست بریکم ہاں میں پالن والا رب کمالا
 سب نہیں اول قبروں اٹھی روز حشر جد آریا
 پھر اس میں لفظ غیبی تا ملکاں بول سنایا
 ٹھیک کیتا اقرار و جانے لوں مالک پ ساہو
 ورتہ اس دن و رخ و چہ داخل ہو سو شرم پیا ہو
 کراوار لیا ندا موتی مسن قلد چبارے

وعدہ پر کار کے خالق اور پر محض رکائی
 اے بندے اس وعدے میں کہو تیرا جان بھلا یا
 بس میان تھی آپے وعدہ کر آ یوں در با سے
 پھر احسان خدا فرمایا بھیجے نبی پیاسے
 ہو کے دیون عالم لو کو غفلت مار نہ جائے
 غفلت خوابوں ہوش سمجھو لو پھر لو قوم نیند
 ورنہ وقت از بایش والا ہے نرویک بچھا لو
 روشن دنیا یہ دل شیشہ باطن پر لکھایا
 کرن روایت جد کوی بندہ اک گناہ کما و
 نہ اوہ لہند اچھ تک بندہ اس نون ہو و تاپ
 لاکھاں پیر استغفاروں پار سلامت جان
 جیکر کفر ضلالت والے دل غصہ در پیاسے
 قسم خداوی تاپ ہو یاں کوی خمارن آسے
 کیوں تسان مست غرور پیار پتیار ب فرامے
 ساٹے اسکے نال محبت سر سجدے و چہ پاؤ
 مجلس کہندی حدت بیشک وعدہ حق جتایا
 سنوں حقیقت حال آرزوہ چو نکر کو ہڑاسانی
 آگر عجز نیاز سنا کے کو ہر گھڑے در با سے
 راہ پہاڑاں سفر مصیبت منزل دور حیا یوں
 ہے اشکال میرے پر چاہا باہوں و یاری
 امیر غنی تو نگر نیکو کار تینوں میں پاسیا
 کراں سوال اس نام خدا جس عزت بخشی تینوں
 تاں جو سفر مصیبت پاروں میں پاؤں چھپکارا
 بول جو اب سنا کے لو کا ندے حق میں ہر ترے
 جیکر ہر اک سائل تائیں اک کس دیون بھلائی

بس حشر نون کافی فیصل ہو سی استون بھلائی
 کی کر میں جد پیش عدالت رب اظہار کرایا
 خود اقرار ہی جنت و نرغ عملان نال سہلے
 بھلیاں تائیں یاو کراون وعدہ و عید جو سارے
 نوڑ عذر الزام جمان سمجھتساں آسے
 کفروں شرکوں تاپیسا ہو کے چھوڑ نہ عیب
 کھرا کھوٹا اس قصے وانگوں معلوم ہو سی جانوں
 بے اسوسوں اس آوی پر کیوں نہ کار جاپا
 دل شیشے پر نقطہ کالا سیاہی و اجم جاوے
 صقلی گردل شیشے و استغفار تپائیں
 کفروں شرکوں جو ہوتا یب تپا نہ در آسن
 رونان اٹھے پوسی اٹھے روے کم ہو جانے
 سرکش داسر جد کرن یوں ہر کوی زور لگاؤ
 کوں آو اپ سلام نہ سالوں کیتا شرم نہ آوے
 صبر کماؤ شکر ادا و تان تھی حمت پاؤ
 ہن چلے اوہ قصہ سارا امر ایلیا لوال ستایا
 تیوں کر جبرائیل نماں بن کر آیا رہی
 میں مسکین غریب نماں کر احسان پیاسے
 ہاں میں یا شدت پاروں بھٹ گئے پیر عذابوں
 کون جو میری عرض سے اج باہوں واحد یاری
 معلوم ہو یا توں حکمت والا واہ و احسن بہایا
 شتر ان مال عطا جس کیتا اک شتر وہ بیہ بیوں
 نام حمید مجید خدا اک شتر عطا میں یارا
 تپیں وانگوں کئی رہن سواں ہر شتر تپو فرے
 کیکر کل لیجاون سائل رہی پاس نہ کافی

زاید شتر نہ پاس میرے جو دیوانہ تیر تیا میں
 لاکھ رہا تا تیر پھر اس نون موعہ جو اب سنا و
 جس کو پاس کھا وون کو لغت پھر لو کالی
 پس اس مالک فضلوں میں پر کیتی نظر سواری
 پھر اس فضلوں مال عنایت کیتا تیر تیا میں
 تاں پھر چہرے تیاں جذبے نال لالے
 ہے ایہ وادے والا اور مال متاع جو میرا
 سن کے حال اغرت والا جبرائیل بتا ہے
 او یوں کوہر آرزوہ تخصیصے کہر ہو پارو
 او یوں صورت شکل گنجیدی بن کر عاجز آیا
 سون چون نہ عرض سے کوئی باجوں پاک الہی
 جس بابرکت مولا پیارے غنی کیتا ہے تینوں
 گنجا بھی مر مثل کوہریدی صاف جاب سنا و
 تاں پھر چہرے تیاں کہا میں جاناں تیر تیا میں
 وچہ فقیری غم و لکیری حال زہیری پایا
 گنجا اگوں جھڑک سنا و ہمت چاہاں نکالے
 توں میں کون کتھوں واقف کہہ رہن لکل آیا
 کہے فرشتہ با باجی توں یوں لیا چوٹھ زبانی
 بولے عا پھر ہو پارو نہ کروا حمد تیا میں
 بنی کہیا جبریل نا بینا و نوں بن کے آسے
 سفر مصیبت گرمی پاروں پاؤں گئے میرے
 ج کوئی واقف حال نہ پیر باجوں تیا میں
 کارن نام مبارک قادر مدد کریں پیارے
 جس نے تینوں اٹھے مالوں جہاں غنی بنایا
 میں بھی اس پاروں بکری کریں عنایت بھائی

صاف جواب شباب سنایا ملک پلے تیا میں
 والہم یوں و ہو کو ہر اول میرے دو آسے
 ہیسیں بہت دلیل آرزوہ چھپیا وچہ رسوائی
 غم و لکیری ویکھ بیماری چھوڑ گئی یکباری
 آج اس نام اک شتر نہ دیوں پھر پان نخل امیں
 ہٹ جا نہ پکو اس اٹھائیں غصوں جھڑک سنا و
 ماں ہی عادی غنی قیدی ڈوا ساں کہنیرا
 جے توں جھوٹ یکبارہ تینوں او یوں حال بنا و
 سنوں حقیقت پاس گئے دے پچیا ملک لگانے
 کہن رگا مسکین مسافر سفر پہاڑ ستایا
 پر توں میں نظری آویں نیک غنی آجھائی
 اس کو اسم مبارک پاروں یہ اک گائیں مینوں
 بہتے حق میں کس توں دیواں زاید تیاں لالے
 میں توں و ہو گنجا جنوں بلدیاں سخت مزہر
 و فضلوں بخش شفائیں بے مالو مال بنایا
 وادے پڑو لے توں ماں سی غنی آئے چل سارے
 جس نے ایڈ معزز تیاں لفظیے ادب سنایا
 حالت پہلی وچہ اٹھائے قدرت عجب ربانی
 اگے اندھا حال شہمانے ملیا اس دیتا میں
 آندھے تیاں حال اپنا نال نیاز سنا و
 بھی کجہ شفقت کارن کیتا سوال گے آتیرے
 پر توں نیک معزز آویں نظر میر یوں لیا میں
 کریں عنایت بکری تیاں پر ہوں فضل نیارے
 عزت فخر و تیاں درگا ہوں واہ وامنصب پایا
 افشا اللہ ووتا ویسی تینوں حیرا الہی

سنوں حقیقت جس قسم اس نے حال لیا سن سارا
 بیشک ساں میں نھا عاجز تیر یوانگ پیار کے
 دیوان تھ اجازت پارا جو تیرا دل چاہندا
 ایسے ماں مانت ورثہ خاص خداوند والا
 راضی ہو کے ملک رہا نامہ اس لوں فرماوے
 کہے فرشتہ تینوں دیوانوں پر زیادہ
 تیراں شخصانہ می از بایش مینوں بھیجا پاری
 دولت مال حکومت رونق پلوچہ ہوئی دیرانہ
 جیسی پہلی حالت آہی اولوں ہو چھاپے
 بس سیاں جو بخل کما کر شکر نہ کجہ اداسی
 سب کجہ چیز خداوی طرفوں سمجھیں پارہا سے
 باہجہ امر تیرے دیکھیں کریں نظیراں
 پستی تے محتاجی خواری عنی اوچیرا بننا
 عزت دولت بس فرخ چاہے پلچ پوچہ پنچا دے
 دیکھ پیارسی سختی اندر راضی رہ پیر ہنا
 نہیں تاریخ ات مقدس اکبر مجرم تھ نہاسی
 کہناں تنگی سے از ما سے کرے طیرا ناہیر
 کہناں صورت شکل عجایب حسن عطا فرماوے
 آناں روز روز زیادہ بخشے قادر سا میں
 کہناں علم عنایت کر کے پھر مولا از ما سے
 حاصل جملہ سر کم اندر باطن حکمت آئی
 پیر پیراں شیخ عبد القادر محی الدین پیارا
 ہر بندید القس پلے دو حالت پیر آیا
 جس دن پھر سختیاں والا پیش بندید آوے
 صیرر مہار پیر کردا تاہیں وچہ جہالت رہندا

فرماوے توں سچ کہہا ہے اے میرے دلدارا
 کر گئی بینا ٹھاٹھ کر دی ہو گئے فضل مہارے
 لے جا مال سا دیو پوچوں جو تینوں کے بھاندا
 میں لکھ شکر کراں جو چاہیں لیجا یار کمالا
 مال پیارا اپنا پارا رکھ مڑ بات سناوے
 رحمت فضل ہو سکے تیل ویر جو تینوں کے نیک راوہ
 دونہ پر شامت بخاوں مگنی غصہ و سخت قہاری
 بخاوں غضب بانا دھایا سمجھیں یار یگانہ
 کوڑھا کوڑھا گنجا گنجا بخل کیسے ستیا سے
 رب العالم خواہ کر اگر حطی وچہ پونجاسی
 راحت سختی نرمی تنگی باہجہ امر نہ پیارے
 ہر ذریوچہ لکھ لکھ حکمت بھر یا سنگت تیراں
 نہ توں قادر اک حرکت پر پھر کیوں دعویٰ کرنا
 جمبا کون جو پیش مقدر ذرہ عذر پیاوے
 صابر شا کر ہر حالت وچہ لفظ بے ادب کہنا
 نفس تیرے پر امر جباروں جرم جہا جاسی
 کہناں فرحت و از ما سے کیسیاں بھڑاں او میں
 اس وچہ بھی از بایش ہندی کیونکر شکر بھیجے
 علم سخاوت عادت پکڑن یا کجہ بخل ادائیں
 کیا کجہ قدر شناسی کیا کجہ عمل صدو دلایا
 ہر اسباباں وچہ از بایش ب صاحبہ بی بھائی
 فتوح الغیب اندر فرماوے کھول دیکھیں دلدارا
 یا وچہ سختی یا وچہ راحت پیر پیراں فرمایا
 وچہ جہالت جرم شکایت رب پر تہمت لاوے
 قدر خدا دا جانے ناہیں مشرک مشرک کریندا

راحت و راحت بیخرو چلنے غیر شکر یک لیا و
 حاجت منگے بیخروں کو لوں بچھو عقل نادانی
 لے صبری ناشکری کارن پاؤ سخت مزاج
 شکر نہ کر دالٹا اس تھیں شہوت مزاج
 مال پیارا مالک والا خرچے مندی جائیں
 عادت بخل مصمم گڑھے جو نکر کار لیناں
 خواہش گڑھے جہڑیاں سنی قسمت اندر نہیں
 ہو رہے تھے بچھپا و تاکے نہ خاطر و ہر دا
 خواہش سولا والی تھے کہ نہ شکر سچا ہے
 بھی ذات محتاجی پھر وادیکہ رہید اہمانا
 گئے تھے اس گوہر یواں گوں اچیر سمجھن نہیں
 آخر ختم عدالت ہوئی سر سجد یو چو دہریے
 ناشکری جس عادت و ایم حطے جاگے پاس
 جو نکر خیر محقق اندر فرماوے حق تولا

اور ضالوں ٹالن کارن سو تہ پیر بناوے
 قرآن پوچھے ناتارانی دیوی پیر بھوانی
 اس پاروں پہ غیرت کر کے بچھے ہو رہا ہیں
 و وحی حالت راحت عالی حسن بچھو کھاوے
 کہے تکر فخر زیادہ پکڑے ظلم ادائیں
 حرص ظلم دی شامت پاروں کھدیو میکنا
 پاروں حرص زیادہ اس تھیں طلب کرے اشیاں
 بھی مقنوم اپنے دے اندر روگر وانی کردا
 قدر نہ بچھپی نعت سدا خاطر و پیر لیا ہے
 تال پھر نازل اس و او پیر ہوتا قہر بانا
 و دم اس ناشکری پاروں نازل تھیں بلا ہیں
 پس میاں و چو تنگی فرحت شکر ہمیشہ کرے
 شکر کما و لو الارب تھیں اعلیٰ درجہ پاوے
 سن کچھ ہو رسناواں تینوں فرما شکر ہی والا

قصہ اصحاب الجنت یعنی باغ فردان و النکا

بہت عجیب سدا سدا تاؤں فردان نامی
 وچہ قرآن آیا یہ قصہ سورۃ قلم کو اہی
 حدیث خیر فقیراں تائیں یون اس و اچالا
 ڈگے باہر فرشتوں جو کچھ فقر لیجاون سارا
 بھی جو میوہ بچھے کہیں تھیں لیوں فقر نمانے
 اس و یو چون سواں حصہ الد نام اٹھاوے
 بھی پھر دیوے دسویں وئی جو میں خدا نون کھانا
 آپ کھاوے سن بڑنالیے ربدیتام اڈا و
 جنت اندر واصل ہو یا نیک سجاوت والا

سی اک بین ولایت اندر نامی باغ گرامی
 پاس شہر صغافے آجا ندیاں راہ و پوجانی
 مالک سی اس نیک نمازی علم طبیعت والا
 میوہ کیے کھیتی کئے جس دن اوہ سہارا
 بھی جو گناہن ہو راڈا دن ویلے کدہن داتے
 تے جو باقی میوہ دانے کھر دیو چو لیجاے
 تے پھر آیتوں سواں حصہ دیوے مردربانا
 بیوے باغ زراعت اندر برکت سید و ماوے
 اک دن امر مقدر پاروں آگیا اجل پیالا

بچھے نرے بیٹے اس ہوئے لگے کرن بھلا جاں
 اک بڑا سی کے ساں من ترے بڑا سی بھائی
 و چلا بھائی عرض سناوے رازق رب بھراؤ
 پچھوں پیدا کروا پہلے شیر تیار کراوے
 اللہ خالق رازق او پر کر و توکل بھائی
 اللہ برکت کرسی پر ایہ بات اوہ من ناہیں
 جو فخری اٹھ سویر میوے سے بھار لیا و
 جے پھر ساہل گھر کوئی آئے ویسے کوسد تیار
 انشا اللہ قساں وقت نہ آکھیا قصد بھایا
 صدافسوس جو شیطوں لو پھنتہ نخل بھایا
 کرن روایت ہر دن شیطوں جی تن سبھی لوارکی
 تے تن سوٹھ ہر دن اندر ہر ہر تون بھائی
 باہجہ توفیق خداوند عالم بچنا مشکل پیار
 غنیا نذیرل بھوک ناشکری کروا جیسے ساری
 وقت لڑائی بھوک مچا و کریں نہ ہرگز ٹالا
 رنج مشقت و چہ عبادت مشکل کروٹھا و
 ایہ تھوڑا دکھ بہت دکھا کر نور ایمان لیجاندا
 جیوں عالم دل جاوون مشکل بہت اثر ہو جاو
 وعدا نصیحت طرے جاوون مشکل نظری آسے
 قبر لوجہ کروغن بیاسے جاں سچیں مر آون
 سخت کروول باہجوں سختی ہووے نہ گزارا
 کرن روایت جو کوئی بندہ تر بھلا و ناہیں
 غرض ہوا شیطوں والا کچھ لگھ و کھایا
 طاقت بکن جو شر شیطانوں باہجہ توفیقوں تاہر
 سنوں حقیقت دو لوہیں بھائی کرا قرار زبانی

باغ زراعت میوے تھوڑے بہت ساں
 ہن اوہ خرچ نہ کیتا جاو مشکل بہت ایہا ہی
 ادنیوں پکڑو راہ سخاوت ہرگز ویر نہ لاو
 ہر اک دا اوہ دا تا فضلوں کوں توفیق بھائی
 جیوں باپ لٹا ندا نا چلو تویں لٹائی
 دو ہاں رسل قساں کر کے کیتیاں کپ صباہیں
 خبر نہ ہو و فخران انے میوے گھر میں بچا و
 اس و چلے نے جہڑ کار کھا کر بھڑیاں صبر اوہیں
 نیت کرا یہ ستے رائیں غضب اطہی آیا
 غا جہ ہو سو صد تے والا جے دل قصد بھایا
 حکمہ کروا ہر نیسے ہر فضل کرے رب باری
 شفقت لطفوں کوں کر د رحمت نظر الہی
 وقت نزع اس فتنے کو لوں نہیں بہ ہمارے
 بھی کچھ کپروں ظلم کراوے تے اوہ ہون اٹھی
 ورنہ کہیں لوک تمامی نہیں توں غیرت والا
 جیوں ونے ماڑ سیال نمازاں سغروں چوڑا و
 کتر شرک وی بہت مشقت کر کے سہل بھاندا
 تے و ہونکل وی سفر مصیبت کرا سان کھا و
 راس تلخ شہ سہل دکھا وے بھا ویرات و ہا وے
 اپنا فکر چٹارن دوروں رور و نیر و ماون
 مست مومن ہو نر می پاروں و درنگا وے سارا
 باہجہ حسابوں نال بنی وے پاک جنت جائیں
 جہت ضرورت قدر مواتی تھوڑا اٹھ سٹایا
 روشن ویناں کل پیراں حافظ ناصر تاہر
 رائیں ستے ولدے اندر نیت قصد زبانی

غیرت ناشکری می پاروں گئی غضب قہاری
 اللہ و احد غالب کبر شان بلند تعالیٰ
 امر جلال تنبلیغ عجیب پلوچہ ساڑا ڈایا
 روشن دینا پیش عدالت کھڑا عذر لیا
 بس میاں ناشکری والا دلو پوچھ لیا
 رب فرماوے غضب ساڈا طرف سازین جاوے
 ورنہ نافرمانی کارن جو کر تیاں اٹھایاں
 یا داسالوں عمل تساڈے دیکھے ہرگز تیرے
 یا داسالوں مہلت سختی دنیا وچہ جیاتی
 کھلے ساڈے عمل تساڈے کر تحریر لیا
 کیوں تیں غفلت اکھ نہ کھو لو ورنہ سختی ساڈا
 عذر تساڈے توڑن کارن بھیجے تھی پیارے
 ہن کچھ پیش عدالت اسون چلی عذر نہ کافی
 سنوں حقیقت اکھوے نوں فخری ان جگایا
 جیکرون چڑھ آیا سایل کین دین ناہیں
 رب فرماوے وولوں ہولی کرے پاتاں
 ورتے پوکیدار بھلائے وچہ عزیز می بیایا
 بیٹ کھوئی محکم کر کے فخری ہوئے روانہ
 فلما راؤ نا جڈو ٹھکونے سڑوانظری آیا
 جن دم دیکھ نشان نامی پھر کر پتہ لگایا
 قصد کیتا محروم کراں گے اسپں فقیر تائیر
 بس میاں تچہ پکڑتی داپکڑ ناشکریوں وری
 اینویں شامت ناشکری می پوندی سمجھ پیارے
 وچلا بھالی کہن لگائیں نہیں سی کہا بھراو
 وعدہ رب چیزت زکوٰۃ ہرگز مال گھٹاے

وائیک جیم سواد کا لیدی باغ ہو یا کیماری
 کر کے ناشکری پھراس دی جاوے کیوں نہ والا
 پوچھ کر شوخ کلاموں تاروں بگڑ زمین ہر سیا
 کر مقہور نکالیا جاوے جے کچھ سخن لالائے
 ورنہ شوخی پاروں جاگ حطیے وچہ پناویں
 روسے پاک بنی ویطرفوں شرم اسالوں آوے
 کفر منڈالت بھی بد عاتان پنے دلون چھلایاں
 جاتا تیاں جو بھل گئے ہاں بگڑ ہندی ناہیں
 پائی اسات تاریخ حشر دی پھڑساں بعد کمانی
 نافرمانیوں جرم جاکر مشلاں خوب بناوین
 ہو جاوے تا بعد ابھی دے من لو امر اسادا
 بھیج قرآن بھی واضح کیتے امر نبی جو سارے
 امر قبولو امر قبولو ہے اس وچہ بھلیا بی
 چلو سویرے کٹ لیا یے جیدل قصدے آیا
 غیر نہیں ہے بلغ جلا یا غیرت والیاں بھاہیں
 ہولی کرن کلام جو مت کوئی لیوے آنج تھار
 تا جو سایل بلغ اندر نہ ورن ایہ پک یکایا
 اج کوئی فقر نہ تنگ کر یگا دل وچہ قصد لگانے
 قالوا اتنا لفضلون اکھن لگے سنتہ اسان بھلایا
 کہن لگے محروم ہوئے خود اپنا ظلم کما یا
 بل محروم گئے ہو آپے پایاں عمل ہرگز نہیں
 ہر حالت وچہ صابر شاکر پایاں قرب حضوری
 شکرون اید نعمت ہوندی اندھے وائیک سارے
 پاکی کہو خداوند تائیں سر سجدے وچہ پاو
 فلن یخلف اللہ نہ ہرگز رب خلاف کماو

تساں براگمان خدا سے کتنا برکت خیر لیا خدا
 ناشکرے جو شوم اپن تہیکہ بدتے ہر دے
 واہ قربان محمد سرور کے قسم بتاؤں
 اول صدقہ اللہ دنیا مال کھٹا ہے ناہیں
 دوجا ظلم ایذا بریابی وقت جو عفو کھٹا ہے
 تزیجا پوسکین بیتیاں علماء و اندی بھائی
 حافظ عالم بھی مومن وی خدمت کرو ضروری
 بھی کہیا جو مومن بڈ ہا شہر والا آئیگا
 سنوں حقیقت دو ماں بھراؤں مطلب چلے والا
 قالوا سبحان ربنا انکنا ظالمین کرن عیاش
 وعدے تدرہ یقین نہ کیتا قصد بر اول پایا
 ٹھیک جو سخی خداوند کو لوں برکت و فی پاد
 جو منہ پر کٹ رہے توں ٹٹے کرن ملامت
 اوہ آکھے توں ٹھری جاؤں کارن قصہ بھایا
 بھی حیرت پریشانی اندر کرن ہا شوموں جلاں
 کرن وایت روز ہتر جد مجرم پیش لیا سن
 بھی ہر عفو سے حکم خداؤں میں کھٹا گواہی
 ہن جو پاک حدیث نبوی شکر و شکر و شکر
 توں تہ نقل نبی سرور داتوسن جو پیش لیا سی
 قسم خداوی قسم خداوی ٹھیک بی فریادے
 پاچہ کساہوں ساتھ میرے اوہ جنتا اند جاسی
 بھی جو وقتہ ساوا امت و کسنت کر گھوہرا
 سنت مردہ میری آستہ جس نے من گھایا
 لکھا کو ہر اکو بجا کا ناہو کوئی عمل کھٹا ہے
 اے لوگو میں ہوں متوجہ شو توں ذکر سناؤں

جو براگمان خدا سے کروا کہی نجات نیا خدا
 سخی جو وعدے سچ من من نیک بدتے کروں
 ترے چیزاں جو دور عقل فقیر نظر نظر ہی آؤں
 ظاہر گھٹا بھاؤں آئے نظر سناؤں تیا میں
 ظاہر نظر ہی عزت ہوندا عزت رہے وہاں
 لذت خدمت کروا دیندا اجر ارٹھی
 بھی ماں باپ پیارے سدی پاؤں قرب حضور
 کرو تعظیم نبی سرور نے دو واری فرمایا
 سچیا ہمت ہوئی پیشانی پایا راز کمالا
 پاک خداوند عالم ساوا اپن اسان ظلم او میں
 ہاں سی ظالموں سے معاف کریں توں بار خدا پایا
 تے ناشکرے شوم وی شامت اگلی برکت پاد
 جو بچھوں ان لوں بدیتی کیتی بھلو شامت
 دو جہا ہے توں تھکی رزقوں میں ہمت وایا
 بہت ہے توں طعن ملامت جہر کان جہاں کہاں
 ایوڑ و انگ مجوزاں گرواں لکھ لکھ نعت ہاں
 شکر لکھ ملامت کر سی میں نہ جاسی کا مٹی
 پتہ لکھ گاجس ہم عفو کھٹا ف اظہار سناؤں
 رحمت نظر نظر نصیب ہوئی تھپے ایسا جا کر
 نال محبت سنتا او پر جو کوئی عمل کھٹا ہے
 ورجا علی رب العالم رحمت نال عطا سی
 سو شہیدان ورجا اس لوں اللہ مالک و بھدا
 گو یا اسے میر تیا میں زندہ کرو کھلا یا
 میرا سینہ میرا سینہ ترسے واری و کھٹا ہے
 قرآن مدنیوں پایا شاعرین کر قدم تہ پاؤں

ایسا سوہنا پیر محقق خبر پوچھا وہ والا
 کپڑے نار چہنم کو لوں دو روں دو روں پچا سے
 چونکہ چھدن لگا بیڑی ہائے سدھاناں
 بڑا دلخ جہاز محمدی انت شمار نہ آوے
 اسے بندے محصول بناویں تا بعد اریاں والا
 واہ سبحان اللہ کیا ملیا رہا میرے حقیقی
 خوش خوار محمدی مشفق رحم کما وہ والا
 کرن وایت وقت نزع جہلگے کرن چلانے
 تن و صیتاں آخر واری نال پیا سنایاں
 اتنے نمازاں قائم کر پوا اول وقت او ایو
 تریجا مشرک عرب اندر نہ رہنا پاسکالی
 ہو روایت چھیکڑ واری کہے حبیب ربانا
 اک قرآن کلام الہی رستہ محکم پھرتا
 دکھ سکھ اندر چھوڑیو تاہیں یہ قرآن و چارو
 دو جام حدیث جو میری بر سر چشم اٹھایو
 ایہود و تسافے اندر میں ناں چھوڑی جاندا
 واہ سبحان اللہ کیا سرور امر قانون ستایا
 دیکھی میں اک ہو روایت سمٹوں پار پیاسے
 بھی فرمان سناون لگے حضرت اس میں تیا میں
 اوہ ساڈے تے پورا کر لے عزرا بیلا بھائی
 واہ سبحان اللہ رب عالم کیسا کرم کما یا
 کی کچھ ذکر نبی سرور وار و شہن دین تسلوے
 بس یہاں جہ قدر نبی و اتساں خیال ہو سی
 قدر نبی وا اوہ کیا جانے جہاد بدعت بشرک عقیدہ
 رفع یدین ایمن جو سنت کنوں کراہت کری

آیا فضلوں حبت والا راہ دکھا ون والا
 بیڑے میرے تے چڑھ جاؤ خوش فرمان سنا
 تیونکر نبی کہے چڑ جاؤ جس نے جنت جاناں
 مشرق مغرب نیکی آئے نال آرا مسموے
 باہو محصول نچڑھیا جاسی و پوچھا ز سو کھالا
 جسوی امت کارن جنت فضل ہو یا ز زانی
 غم امت دارات و نے سلپے چاون والا
 نبی محمد سرور عالم خاص حبیب ربانے
 علما مان و احق دیوناہیں تاکیداں فرمایاں
 خوب دہیان رکھیو غفلت سستی نون چا پیو
 ایلیچیاں وی خدمت وچہ تاکید نبی فرمایا
 وچہ تساوے دو چہڈ چلیا رستے عمل کمانا
 فرقت وچہ اساو می رو روول پتیا نہ کرنا
 قدر بزرگی زینت عورت اسوی کرنی یارو
 بھی جو چال اصحاباں الی میں چہ فرق لیا یو
 وایم دو زخ جاہگ جس میں چہ فرق لیا ندا
 جس انکار کینا تیں و زخ بھی آخر فرمایا
 عزرا بیلا جان وقت نزع سے آیا پاس سہارے
 وقت نزع و جو دکھ نیا امت ساڈی تیا میں
 تے امت ساڈی نون بوس بہرگز دکھ نہ بھائی
 ایسا پر ہدایت درومی نبی رسول گھدایا
 اسے سرور جہاناں والے جس نون ب فرماوے
 جنت شفاعت تسان نبی نون کیوں ضرورت ہو سی
 قرآن پر جو سچہ سے کروا نہیں اس قدر نبی وا
 یس میں فرمانون حضرت بعزت ہو مرسی

اقدربنی والوڑجے پچھن اندر ایسے مانے
 بھاویں سو تک پیمان پاؤن حقوق سناؤن
 رعیتیاں لوں جیکر پچھئے سادے س کج تاپیں
 سنت ابن جماعت اوہ اسمعی اہڑے چلے بھالو
 ورو طیفے نام جو غیراں بدعت شرک کمان
 بھی جو شکل محمدی جو نوکر اپنی نہ بناؤں
 منھے وال کھن بھی قلماں جو ظالم ہتیار سے
 صدافسوس ہے ایسے فعلوں پزہ ووزخ چاؤ
 سن کچھ مور محبت پاروں ذکر رسول سناؤں
 بھی جو آیت حطے والی سورہ ہمز پوئی
 ذکر ناشکری وایا نذا جو ایٹھے لکھ دکھایا
 دنیا قالی بعد نشانی ذکر جیساں والا
 روشن دینا ٹھاٹھ کرم وی انت حساباں تاپیں
 اے بھائیو کجہ ناں محبت ختم درود پھنچا یو
 سنوں حقیقت سرور عالم والا ذکر پیار سے
 کرن روایت ابن عباسوں لحد جاں ہی اتارے
 وقت نزع بھی وچو قبر سے امت دا غم گھاؤں
 مجلس کہندی یار بنی دے کیتا صدا دلائنوں
 سنوں حقیقت طعن ملامت کر کے ہو تمانے
 کینوس نیک گمان خداتے تاپ ہو کر آئے
 ابن مسعود روایت کروا سخن اخلاص اتہا ندا
 واہ سبحان اللہ کیا فضلوں ٹھا کر دی آئی
 سن کے قصہ ترس آیا شاہ اتہاں غمون چھڑایا
 بیسوں بہت انگوروں تے سن نام حیوان پیارے
 تاپ ہو یاں حمت فضلوں نعمت تریے دیا

پچھ اتہاں لوں مر جو دین فرض حدیث یگانہ
 توڑے لوک مخالف ہوون حق نمون چھپاؤں
 جیکوی سنت ظاہر کر سیں دین بہت ایڈاں
 جیکوی سنت کیتا لوڑے مسجد کنوں نکالن
 دعویٰ وچہ محمد امت کدی نہ بخش پاسبان
 لمبیاں لبیاں ہو داٹک یہوواں بھی اہڑی کتراؤں
 قسم خدا دی دکھ اٹھاسن اندر حشر ومارے
 بیٹھ پوے اوہ سونا پھراکتاں تاپیں گلاؤ
 پھر اصحاب جنت دا قصد لیاواں نہیں بھلاواں
 اس دی شان شرح ایہ ساری جو تہ لکھ دکھائی
 شرح تویر آیت دی آہی عبرت جہت سنایا
 رکھے فیض قیامت نیکر جیکر حق نوالے
 رکھ امید جو فضلوں بسن جنت وایاں جاہیں
 فاتحہ کلمہ تراے قل پڑھے رکھیں رحمت پاپوں
 امت دا غم جیوں کر رکھن سکھو دکھ وچہ سہارے
 لب ہن میں سنیاں مٹی کہن جیب پیارے
 میں صدقے قربان پیاروں کچھ سادو اٹھاؤں
 ہن کچھ چاہئے قصہ چھلا دسیا کھول اسانوں
 دلوں بجاؤں تاپ ہو کر کیتوسن بہت چھوڑے
 تاپ ہو یاں بدلہ بہتر بلدا قصدا اٹھائے
 فضلوں ب منظور کیتا جو والی شاہ شہاندا
 حالت بلغ خوار ہو وندی شاہ لوں کے ستانی
 بخشیا بلغ عجیب اپنا رحم جو دل وچہ آیا
 اک خوشناس بھار چھروا فضلوں خالق تارے
 جو تاپ ہو کے در پر آؤں شرم خدا لوں آئے

لاکھیاں بیڑے تو یہ پاروں جنت اندر جاہن
 یارب حرمت یعنی پیلے کر منظور دعائیں
 بس یہاں ناشکری پاروں حطے اندر جاہن
 تاپ ہو جو شکر کماوے خوفت وال سن نام
 حیت ضرورت شکر ادائی ہو رہن مال سنا وال
 چو نکر شکر کماون والا اعلیٰ درجہ پائے
 سورہ کہف اندر شاکر و اچوں پستان سنا
 سن نیتوں میں نال عیت سارا ذکر سنا وال

روشن دنیا کہیں ناروں جو مولاد آسن
 صحت نال عاقبت رکھیں ساتھ رسول بلائیں
 جے نعمت پر شکر کما میں اعلیٰ درجہ پائیں
 ناشکری دیاروں بھی غضب نداد و تہائیں
 سند قرآن حدیثوں لیا وال واضح کر سجا وال
 ناشکری دیاروں جو نکر ہو غضوب سنا
 جو نکر ہو غضوب سنا ہے جو نہ شکر کما وال
 توں بھی سن کے عبرت پکڑیں ہیں بھی حمت پا وال

مثال دو برادر

سی اک شخص تو انگر بھارا قوت مال کھا
 اک دن امروں جام اچلے پکے پا آن چھوڑ
 جو سی دور نتر کد اس نے کچھے چھوڑ یا سارا
 اے بندے کس شحی اتے اتنے نازاٹھاویں
 جس دولت پر قبضہ کر کے ہو یوں ست دیوانہ
 کئی بچھے اس وارث ہوئے کئی ہوش بھائی
 کہناں شکر کما کر پائی نعمت ہو زیادہ
 معنی شکر کو اتے صدق مسکین اداون
 تے کہناں ناشکری چائی قدر نعیم نہ جاتا
 روشن دنیا اور کلاس تے قہر بانا آیا
 بس میان و ایم دولت حشمت ہم ہی تیری
 سنوں حقیقت جس کو دو وہاں ورثہ اس پایا
 تے وڈے نے قیمت ویکر نہیں خریدی بھائی
 نہ پادش مت ہوون پاروں باغ شکر ہوا
 بل خرید تلام آخر کو خدمت پارے کراندا

ز دولت اس و فراہمی بس مثال سناوے
 ہستی طرف روانہ ہو پاوے ویٹے اس چھوڑے
 نصف نو نصیبی دوہاں بھائیوں نہ لیا اٹھکارا
 تھیں چرچ کر پراہ مولاد اور ک حسرت کھاویں
 اک دن اس میں حسرت حال ہی تہ ہو گانہ
 کتھے شاہ سکندر چھے کر کے ویکھ و اتائی
 رب فرماوے وافر بخشاں کرن جان شکر ادا
 شاکر صابر ہوں صابر وافر بخشش پاون
 حق مسکیناں و انہ کیتا و ایم مال سنجھاتا
 وعدہ سچ خداوند والا چوں اتہاں کتر کما یا
 شکر صبری منزل پکڑیں جان نصیحت میری
 چھوٹے راہ مولادے سارا ورثہ مال لٹا یا
 خوب عجیب باغ لوائے جوین وایت آئی
 اس کلرن تجویر نیک و چھروں نہر کھداوسے
 بھی کچھ ہو رہن تجارت وال اول وچہ شکر کھاندا

پاروں حرص فروریت واپھر پائیں نے چالا
 نے ایہ جیوں جیوں ناشکر لوچہ پکڑش ہو جاو
 چھوٹا مل کھلو تارستہ واحدیت والا
 نے وڈیئے شان غوروں پھر پان ظلم او ایس
 کرن روایت ظلموں کہروں نے ناشکر می پارو
 رحمت ربی اس دل اندر جہانی مول نہ لکے
 نوز ایمان نہ دیوں حاجت فرما کے رہ جائیں
 پس میان اس خوبی کہری جو جنت لیجاوے
 نہ لجاو ہو سی خوش گھلان کچھ سوہتیاں چالاں
 باہجہ ایمان نہ جسم تیرے لوں مسن جنت جائیں
 پھاویں پیاری لکے اول سہی موتیاں خالی
 نے کستوری باہجوں تاؤ کیو کر عورت پاوے
 نوز ایمان وڈی پکول تھیں شان غوروں چایا
 جیوں کروڈے کمرش ہو کر عمدہ باغ لگائے
 وڈا آکھے باغ لگایا پھل کھاواں کے بھائی
 حاصل جملہ جیوں جیوں وڈا مال پیار تیاہیں
 توں برابر جنت کارن چھوٹا چرخ کراوے
 وڈے نہر کڈ تائی شوقوں درم و نیار لگایا
 سنوں حقیقت امر مقدر کیوں کر رنگ دکھایا
 وڈ تیاہیں دولت شمت دیوے باغ ہلائے
 وڈا آکھے لکے پاروں ناقص عقل سے پھری
 و ہوجا و رڈ فرمایا حق تنہاں و تیاہیں
 کہ فروروں وڈا آکھے ہاں میں عورت والا
 تھیں نقر نکالتے عورت مال زیادہ میرا
 وچہ جہالت راہ خدا کے توں سب چرخ کرایا

وانگ ابلیس ہو یا متیکر سنوں مقدر حال
 تیوں تیوں چھوٹا مال محبت شکر ادب سکھاو
 دل اس خاص منور ہو یا پاروں شکر کمال
 ظلموں قلب ضلالت پکڑی فرماوے تیاہیں
 نوز ایمان پھر می پھر و احکم جو پس سرکاروں
 کہ غور ناشکر می والی بوجوں دل تھیں آوے
 نہ اسی جنت دیساں جس نے پھر پان ظلم او ایس
 باہجہ ایمان نہ جنت ملی آپ سچا فرماوے
 نہ کچھ عمر جوانی ویکھے باہجہ ایمان مقالان
 جیوں نابینا چشمیاں باہجوں کچھ ہرگز نہیں
 بیعت ہوو گڈمان چھو تیاں تھیں خالی
 نوز ایمان ہوو گڈ جیندل کوں خدا لوں بھلاوے
 نے چھوٹے نے حکمت پاروں قرب حضور می پایا
 توں برابر پیہ چھوٹا رہدے نام لکے
 چھوٹا آکھے جنت اندر دیسی باغ الہی
 وڈوں شوقوں فست کارن چرخ کراوے تیاہیں
 فانی و تیا والی و لوچہ زلیست حرص پھراوے
 چھوٹے نہراں جنت کارن اتنا چرخ کرایا
 دو ہاں پھر او اں و پر کیوں کر مہور زمانہ پایا
 تے چھوٹا راہ مولانا ویکر فاقیوں حال گڈا کے
 فاقیوں حال لوں سکینی ویکھے عقل کیا میری
 یسئی آپس وچہ سن کر کے سوال جواباں تیاہیں
 اکثر منک مالا و اعرفرا آکھے حق تعالیٰ
 نہ کچھ باغ نہ نقرہ عورت مال کیا کتھہ تیسرا
 سن عاجز تھیں عاجز ہو یوں سن لوں ویکر ہو پایا

باغ اندر پھر داخل ہو یا شوخی لفظ الاندا
 وَاَنْتَ اَنْتَ السَّاعَةِ اَنْتَ لَنْ قِيَامَتِ نَابِر
 آگے جس نون اس جگہ وقت اس جگہ احت ہوئی
 کرن روایت ایسوں کا فر حضرت توں سن کہند
 جیکر جنت بلیا پھر بھی ملی سا دے نہیں
 آدن قیامت واقع ہوون سچی مولد جانا
 ہاں سی پیلے بنوں تاہیں عزت ملی باوہ
 سن باہ حال وحی خدا و امر جنابوں آتیا
 افجعل المسلمین کالجہین فر یا پارسیائیں
 مسلم معنی فقیر تے کو بچے جنت درجہ پاسن
 بس میاں نہ شیخی رزقوں فخر دلیو چہ لیاویں
 نے دولت پر بخشش ہوندی تا نرو و منہ کالا
 تے فرعون تے قاروں جیسے کیوں مغضوب ہو جائند
 ثابت ہو یا جو تا بعداری بر حشر چشم اٹھاسی
 تا بعداری با بچہ بی و سبے لکھ زور لگاویں
 چونہ شخصیاں پر عاشق جنت ہر ہر وقت بلاندا
 دو جا میر کماون والا وچہ تکلیف بیماری
 چوتھا جو حسان کماون والا ذکر جانوں
 بس میاں جو عمل کماویں تیسانہ لہ پیاویں
 جے وچہ طلب گنہ یر پائی ہو یوں مست دیوانا
 چھوڑ حقیقت روشن مینا اگلی نور کہانی
 سنوں حقیقت جرم فخر و ن باتاں کھول سٹانے
 اے بھائی کہہ ماشاء اللہ باغ جاں کریں نظارا
 تے نہ کفر کماویں جس تہہ مٹی کنوں و پیاپا
 یہ نے مال اولاد تھائی بخشیا تیرے تائیں

قطع نہ ہو سی بلغ میرا میں ان یطن اٹھاندا
 بھلا جیکر میں پھر پار پ دل من نہیک جزو ہیں
 جس نون تھہ مسکینی حاصل ملی تھہ نہ ڈھونی
 بھیڑیاں شکلاں دست تیرے وانگ بلال جو بند
 جیوں سال عزت دولت ایتھے ملسن توں جو پیر
 جے شاید میں پھر پار پ دل عیش کریاں بھانا
 اس جگہ بھی اسان عزت ملی مہدی حق اسادا
 خدمت اندر نال دایوں بعد سلام سنایا
 کیا اسیں مجرم وانگوں کرسان مسلمانانہ تیا میں
 شکلاں بدر میں ان ہوسن مجرم و وزخ جاسن
 دولت زر پر بخشش تاپیں مطلب سارا پاویں
 کیوں وزخ اندر جاندا سمجھیں راز کمالا
 مال پیزاری وقت لا چاری کوں تواری پانڈ
 بھاویں ہو و عا جز کو بھا جنت ورثہ پاسی
 کدی نہ جنت ورثہ ملی توٹے اڈوا آویں
 اول سخی جو راہ مولا وچہ اپنا مال لگاندا
 تیرجا حب میکن تیاں لوچہ رکھے پیاری
 تا بعد ازنی واجنت عاشق اس بھانوں
 جیکر معیوں طالب مولا جنت عیش اٹھاویں
 پھر طالب ہو سی تیرا وزخ سخت جو اتا
 وڈے بھائی ناشکرے پر حالت کوں وٹانی
 چھوٹا بھائی نال محبت واضح کر سمجھاوے
 شاید ناشکری دے پاروں و ہلاک بچا مارا
 روغن حسن چڑھا کر جس نے عدل احسان کہایا
 باغ زراعت نہراں میوے بھی عمدہ اشیائیں

اس د شکر کرین دل جانوں ناشکرانہ ہوویں
 میں جاناب میرا مالک لا شریک سداوے
 گراں گمان شباب جو مینوں میں دیسی سائیں
 باغ تیرے توں بہتر مینوں دیسی باغ الہی
 یا اس پانی خشک ہو جاوے یا غضبوں سڑ جاوے
 رب فراوے رات جاں تناکر کے کفر دلیری
 میوے جھاڑ درختاں الٹا پٹھا کر دکھ لایا
 یعنی باغ اوہ غیرت غضبوں سپاٹ اتا ہار
 بھلا اوہ کون جو ناشکری تھیں اس سائیں پاوے
 ستوں حقیقت فخری اٹھ کے باغ طرف جان آہا
 دولویں تھہ ملے حسرت تھیں کیوں میں کفر لکھا
 نہ اوہ باغ و امانت اس نین دنیا وچہ تھہ آہیا
 ہو جا چھوٹا بھائی فضلوں ہو گیا ولی ربانا
 بس مہیاں جو کفر ضلالت ناشکری توں پھڑوا
 کتنیاں قومیں ایسے فعلوں ہو منضوبے تیار
 لے بندے رکھ سہری یوچہ خالق دی ہر کلمے
 کفر شرارت ظلم تعدی بھی کل تا فرمانی
 خوف خدا وے غضبیاں کولوں کھا کر دیوں بھائی
 دیکھ کیا مولائے بندے عالی شان جہان ندا

وچہ ناشکری غضب سما نا پھر کھچوں نہ روویں
 واحد احد ذات مقدس نہ سر یک رکھا وے
 مال و لاوتے بارغ زراعت بھی عمدہ اسیا میں
 تے اس بلغ تیرے پر فلکوں نازل کرے تباہی
 کر نہ سکیں طلب دو بارہ نہ نہ کوئی درو آوے
 غیرت ناشکرید پیاروں بھلی سخت اندھیری
 وہی نھاویہ عدل و شہار بچے فرمایا
 شاخاں لٹ زمین پر آیاں تے کل جہان اتا ہاں
 واکسٹھیں رکا لیا چلے جیکجہ سخن الاوے
 صد فوس افسوس لائے حال جان نظری آہ
 نہ کوئی لوح حمایت مدودے جو بلغ و لائے
 تے نہ آخر بدلہ اس واپاک خدا فرمایا
 تے یہ شامت ناشکری توں ہو یا ذلیل نہانا
 رب العالم اس وے اوپر عدل ترازو دہرا
 غیرت غضب آوازہ ہو یا جیوں مہیاں چایاں
 انشاء اللہ فضلوں میں حضرت نبی سہاے
 حسد بخیلی رشوت خوری تھیں کر و گردانی
 روویاں لے سے صغلی ہوندا سوچ کال بھلائی
 عاجز مخمطی دلوں بجائوں خاص علام تہاندا

ہیان ذکر حضرت حسن بصری رضی اللہ عنہما علیہ

کسے سوال حسن بصری توں کیتا آن پیار
 فرمایا در آئے مینوں خالق کنوں ہمیشہ
 کچھ پرواہ نہیں میرے رب توج اوہ محمد نیارا
 نہ اس ہے کوئی بچھن والا کیوں کر عدل کھلایا

کیوں غمگین رہو ہر ویلے گریہ کر و سو ہاں
 مت و دنخ وچہ ڈالے ہر دم ایہو فکر اندیشہ
 بے پرواہ قدیمی نہ اس خوف زوالوں یارا
 کیوں کر طاقت عذریا و کسے مجال نہ آیا

ہے اور غیرت والا عالم نام چیار کہا وے
 اس کارن بے چینی پاروں پر وں کراد
 حکم آکر کل غیر مشرہ اینوں چھوڑے جا وے
 ان کے خطرے چین کا نا صبر آرام نہ پاواں
 کرن روایت غم وینا نڈا پا وے قلب انہیرا
 جس ل اندر جسک بر پدی ان مکان بنا وے
 ستیں تہنیت اکرن حضرت ہو بھار سہارے
 بھی اک ہور عبادت کارن نیک او ایسا
 کیا ویکھے حضرت و ایستہ پانی تھن تر ہو یا
 بانڈی تھیں ریافت کینا مومن مرد نمازی
 میں اک بالی بہت شہرت و کچھراں حسن سہارے
 قرمان یہ تہجھے کتر ہے اس ناروں
 یا حضرت ایہ آئند وگے گسے بستر تر ہو یا
 وادہ بجان اللہ کیا ہند سے گذر نیک کرامی
 ہور روایت دساں تینوں ہی مرد و عذابی
 تھروں کپروں ظلم غروروں کے خالی سینہ
 میں بیان جو امر مخالف ہو رہوں لون بجالوں

اس میں ہمدیت کے جملات پھولن در اس
 مت کہ شامت غیر عمل میں وں ہیرا جاواں
 باہر صراطوں گذریاں دل کوں سنی آ وے
 ایسے کارن خوف خدا یوں زور و حال کوواں
 تے آخر دے غم تھیں ہوندار دشمن قلب گھنیرا
 وچہ عبادت سیکرے اندر ڈا ہڈی لذت پا وے
 یارا شناس تہنیت پاروں کرن و میں سارے
 مومن مرد جو صالح سنی آ یا نیکو کارا
 معلوم ہو وے برتن چھیا پانی والا کو یا
 اولوں عرض ہا وے لو تھی جوین حقیقت ماضی
 روئے خوف عذاب الناروں چھین ہونار
 کوین سلامت پھی جینوں پھریا لیں ناروں
 ویکھے آتش کر خیال عذابوں حسن سہارارہ یا
 درجے اعلیٰ لیکے رہ تھیں ہمت و پتہ داعی
 جیو کر نقطہ و ایستہ پایا اس نے سانی
 راہ تو جیدی پا کر ہو یا مظہر نور گیسے
 کرول صاف ہرواں کوں پاویں تہر باؤ

دورانِ شہر کی خدمت و شہر کی خدمت اور شہر کی خدمت اور شہر کی خدمت

سپاہیوں میں اس امت اندر ہی اک نیک گرائی
 اکس دن رحمت اس میں پد لوچہ تھانہ ان لگایا
 ہو متوجہ رہ وں جانم نیکارن صلاحیں
 کرے حساب قیاسوں بیٹھا کتنی عمر لنگھائی
 دل آسماں شمار کیا کتنی پہچھ برس پہلے
 اکس ہزار پچھ سو دہا سہ برسوں و آ یا

شہر زید ہمت و ایستہ اندر خواص عوامی
 دور ہو یا طلبات اندہیرا گھر والا گھر آیا
 عمر میری سہ میر تیا میں نفع و تا کجہ نا ہیں
 تے پھر اس وچہ میں کتنی بفرمانی چائی
 پھر شمار کیا وے کتنے ہیں گناہ کما سے
 روز حساب سہار یا کے پھر دل قصدا تھا یا

جیکر اک اک دن وچہ اک اک نافرمانی ہوئی
 تے میں اک اک دلو پہ لکھ لکھ سے بد عمل کیا یا
 اک گناہ ویکارن قاور نہیں جو اول آیا
 ماری چنچے چینی پاروں غنیمت ہی حالت بہرہ
 عزرائیل فرشتے تائیں آکھا حکم رباناں
 ولیاں بیباں نال شخصیلان علی وارچہ پاو
 وادہ سبحان اللہ کیا فضلوں حمت ٹھاٹھ لیا
 روشن وینا دربار حمت ات شمار نہ لے
 میں میان اقرار گناہ کرے مولاد آون
 کرن روایت شیطان جنوں ان ہی کفر کا
 غیرت و اور وارہ کھلا امر جبار قہاروں
 فریادوں اقرار گناہاں جے نشانی پھر موا
 براس نافرمانی چاہی ہو شکریہ آسکا
 نیک قیامت کثرت ہر گناہ ہر گناہ
 سے بندے کفر طاعت ہی اقرار گناہاں
 استغفروا بالاسما رب سبحا فرما لے

تداوہ اکیس ہزار سے چھ سو گنتی اندر ہوئی
 کی ہو سی بد پیش خدا سے عمل ساڈا آیا
 تے ایہ ایسے حال کی ہو سی خون ل گھریا
 ہونیتاں نانا عاجز اس حالت وچہ مر یا
 نال آرام آسائیں فضلوں حمت میں لوچا نا
 چوں کر خوف ساڈا پیاروں غم تے حمت پاو
 بلدیو چہ گنتی مڑ تازی شلخ لکھی کھلانہی
 طالب کارن ٹھاٹھ کر دی خالی پھورنجاو
 جھک بخور و لکھے تاہن حمت بخش پاوین
 میں آدم توں بہتر سجدہ نہ کرنا مستلایا
 مار و مار آوازہ ہو یا کارن کفر شراروں
 رب العالم عدل تراز و کدی اسیر و ہر دا
 ناپوشیاں کیو نام مر اس لوں طوق لگیو جہا
 جھلا خدا سنگ جھک ٹھاٹھ کر کوں سلامت جاوین
 ہر تاپ پشیمانی پاروں بسن ایہ فدا حال
 تائب ہوو وقت فرم و کھنڈش آوے

در بیان لایعالی اور ان

ہوو روایت چریاں بخری جنوں مہرست پاو
 یعنی تو بہ تو بہ کر یو وقت سجا پیارے
 ایسوں شام ویلے کر جو بس لول بلند ساون
 ایہ غیر خواہی لوں سن جو غافل ہون ناہن
 کر گناہاں کہ قیامت اندر نہیں سب کھیا
 گواہن جو سے سب اٹھو ہیں سجد و چہ ہمیشہ
 کل ہزار ہیں قوم کے اندر و کر ہمیشہ کرے

استغفروا استغفروا اول اول و از سارن
 رات اندر اصرار جو کیتے اللہ بخشے سارے
 تو بہ کر لو تو بہ کر لو دن سے شمشیر جاوین
 پتہ لگیگا جنوں م کھاوین آیاں و زخ بھیا ہیں
 چار پائے وچہ ہن رکو عہد کہ بہا عبادت پائی
 یا کی بولن قاور تائیں رات دن سے ایہ پشیمہ
 کوں قرآن گواری ہر پلا دن ہاروں کرتے

لدو الموت وابتوا للخراب قمری بول سناؤ
 سبحان الله والحمد لله آکھے باز بیچارا
 قدموا الخیر سدا کے آکھن پھر عمل اگا ہاں
 کہے کیوں ترپاکی میرے اللہ مالک تائیں
 اؤ کرواؤ یکم فجری کلڑ کہن پھراؤ
 کل جناور متناں دیون تینوں سمجھ نہ آئے
 کل شیء فان جوالاں دیون لڈاں بھائی
 کمان پکارن کوئے لعنت پاؤن شوخ تورپا
 الرحمن علی العرش استوی تتر کرے پکارا
 تیں جائیں وچہ قرانے اینوں پ فرمایا
 یے کیفیت منن جائز کرو تاویل نمونے
 ترے مسئلے نہ کرنے جائز پاک نبی فرمایا
 اول جو تقدیر خداوی کیوں نہ کھنویے بھائی
 تریجا مسئلہ روحاں والا آیا منح پیارے
 اک دن کفاراں کے کچھیا حضرت تائیں
 قل الروح من امر ربی آیت وحی لیا
 بس میاں جیوں بھجوں یا مسئلہ تو پرچا میں
 اتے وجود یا لوالا جھگڑا میں تمہ لکھیا تائیں
 حاصل جملہ کل پرندے متناں دیون تینوں
 کما تدرین ندان کہن کل مور جو رب اویا
 کل حتی تموت آکھے طوطا و درخانا
 یعنی زندیاں سے مر جانا اؤ رک اکر دیکھے
 یا بیت طر تدا لکافر جو آکھے گھوگی درخانی
 ڈواں آکھن خالق ساڈا پاک مقدس آیا
 لعن تعدنی وآلہ لالی کہے بے چاری

بیچون من نون تے اُسا رواد رک ڈیا جاو
 پاک میرا رب حمداں لائق ہے اوہ سر جہارا
 یا ناقصاں یا نرحمت مالک کنوں تدا ہاں
 پر کیتے آسمان زمین جس خالق ہر اشیا میں
 یا و کرو رب اپنے تائیں غفلت بھنیں پھراؤ
 دساں جو نہ کروچہ معاملہ بھی سلیمان تیاوے
 ہر شے فانی موسیٰ پر اک رہی ذات الہی
 بھی محسوس ظالم جہڑے لعنت انہاں گھنگوں
 رحمن او پر ہے عرش بلند می من لے توں دلدارا
 جو رب عرش اتے نہ منے سو مرد و پیرایا
 کتہ کیفیت سو پورب توں اکھیا پاک رسوے
 کیوں جے اسوچہ خطر ضلالت گمراہی وا آیا
 و وحی کتہ کیفیت کیوں نہ کر مولا والی آئی
 نہ کوئی کچھے کیوں نہ کہ سدا اکھیا نبی سو ہارے
 کی شے بولن والی جو روح آکھن اسان تائیں
 کہدے امر خدا ہے روح میںوں کیف نہ آیا
 کتہ کیفیت سو پین بنوں لڑیاں مولخ لائیں
 دیکھ شہباز قصد صاں الحسن پتنگے تدا تائیں
 کوئی شے حکمت باہر نہ خالی پاکی بول پسنول
 ویسا بدلہ لیسو پیارے جیسے عمل مکاے
 کل جدید عتیق نالے کردا اور دربانا
 تے کل نون پر نے ہوسن سمجھو راز اشکے
 ہائے فوسن حمدے کافر کرن جو روگردانی
 سبحان ربی الاعلیٰ و در زبان پکایا
 آل تے حضرت دو گنمن پر لعنت پاو ہناری

واہ سبحان اللہ کیا لالی شوقوں لفظ الافرے
 صدافسوس جو ایس زمانے سنی نام کہاوں
 نبی کہیا جو آل میری نہ میریناں رلاسی
 الصلوٰۃ والسلام علیک پڑھن روزبانی
 اتے علیک اشارہ کردا حاضر حضرت اتے
 کہ غروروں بات نہ تہ شیطوں کجی کھائی
 قسم خداوی شان نبی واپس مول کھاواں
 حیاک النبی جے سرورتا میں ل بلند پکارو
 انک میت و انہم میتوں آپ خدا فرمایا
 جڑے پھلے نبی تمامی اوہ بھی فوت سدائے
 وعدہ ختم حیاتی و الائی نون ب جتایا
 ہو جو اب جے زندہ ہو بد حضرت نبی سہار
 تے کیوں ایس زلمے اندر فتنے اٹھ کھائی
 قصہ طول دراز کرن دی منوں حاجت نہیں
 قسم خداوی شان نبی و ذکرہ کیتا جاندا
 اوہ کیا شان نبی و اجازت بدعت جنہاں پیاری
 ہتھ چھین سن نام نبی و اٹھیں اوپر لاوں
 روانہ کیتی ابو حنیفہ بدعت شرک کہ اپس
 پس میاں ہوتا یب چورین بدعت شرک عقیدہ
 بدگنا ہوں دست رید اتا یب ہو ووالا
 من رسول پیارا ریدا واحد رب پھپھائی
 واحد و احد ہراک بندہ ظاہر پول سنکے
 سورۃ ہمز یوں چھویرا یب شرک بیان لیاں
 ایچھے قدر ضرورت کارن تھوڑا تو کر لیا ندا
 واگان شوق اٹھایاں عقول علموں طاقت ناہیر

دشمن آل تے حضرت سدا بھلا کوں اپن بھلا
 پڑھن درود جاں حضرت اوپر آل ساتھ لادت
 ظالم بڑا یزید کنوں اوہ مرد اچھوں تاسی
 جس دے اندر آل نبی و ذکرہ نام نشانی
 غروروں سمجھن سوچن ناہیں جہڑے عقل گتے
 ایہ و بانی نظری آوں منیوں بات نکالی
 یلہ نال محبت مسند حق سناواں
 دیہوشیوت جو پاس تہاڈے ولامقت مار
 توں بھی فوت ہو وینکا اوہ بھی فوت ہوں جو آیا
 اک عیسیٰ اسمانی آیا جیونکر پتے رگائے
 لے بندے تہا آیت سن کر عقل قباہن آیا
 تا حسین یزید کنوں کیوں کھ اٹھاندا بھار
 مرجیہ قدریہ فرتے چکر الی تے مرزائی
 قدر ضرورت حق نبی و ادساں تیر تیاں
 لے مرد ارجماناں سبھے حسنوں رب فرماندا
 منہ تھیں صدق جان دل تھیں شرک عقیدہ جاری
 جیکوی امر حدیث سنائے لکھے مارن آوں
 عمر برابر جاری رکھی سنت نبی بتایاں
 شرم ہے درباروں تیری پھڑے دست بند
 ان الذیٰ حب التوا بین فرمایا حق تعالیٰ
 ہر وقت مصیبت وحت حاضر سنوں جاتی
 کہن تے عمل کماون اندر فرق بڑا دسیا و
 انشا اللہ حق الہی واضح کر سچھا ساں
 تھوڑے پھرن ستے اندر صفورا زخما ندا
 مگراں تیکر کھ خدا پر محل پیار یا میں

سنن کچھ ہو رسناواں تینوں کر جیساں والا
 نہ ظن کرن جو دوراحت ہر سی ساتھ ہمیشہ
 تا بعداری سرور والی سرخیاں پر چاؤن
 رہن حضور می خدمت پوری کرن تمہیں بھی
 شوگون نال پیار محبت و کرا صاحب پیدا
 پچھلاؤ کر جو ناشکراں و ایسا جو شکر کیا و ن
 جیوں کر شان شکر ولی و اب صاحب فرماتا
 بھی آیت ہمہ و امر طلب و ن کر سان سارا
 جوش محبت ٹھاکھاں مالے جلدی فرماتا

دنیا فانی او پر جہتے ناز نہ کرن کمالا
 مل حب دنیا والی سنا کر وے دور اندیشہ
 جیونکر امر جنابوں ہو و نرت بجا لیا و ن
 و ننت نر عدالتظری آئے اک پلن سپہ جدائی
 کر مذکور سناواں تینوں سنتوں پار سعیدا
 یا جو حالت بے صبر بوجہ یا جو صبر کما و ن
 بھی جیوں لگا و ر جہ پائے جو کوئی صبر کماندا
 ایسے اس قصہ تھیں تھیں ہمیں راز اشارہ
 شان اصحاب بھی سرور و او پیرتہ ہر گز لاؤ

قصہ حضرت معاذ بن جبل رضی اللہ تعالیٰ عنہ

حداں کل خداوند تائیں اکبر شانان والا
 لکھ کر و ر و ر و سدا باں سرور لڑی پچا و ن
 اشرف ذات رسولان قدموں خاک تلے تین دن
 اکر محبوب پیارا صاحب ہمت عالی
 عمر فاروق پیارا تریجا شاہ عثمان سہارا
 چوتھا شاہ مردان جو جید رو دست نبی پیار
 حرمت تہاں پیاریاں پاروں جسے بخش پا و ن
 اک دن نال پیار نبی نے پارا تہوں فرمایا
 سن صدیق پیارا اولوں جلدی اکھ کھلویا
 سن فرمان کھڑو یا جلدی پھر فاروق سہارا
 پھر عثمان سہارا اولوں کھست تالی آئے
 بھی کرم اللہ چو تھی واری اولوں کھ کر آیا
 تہ پھر ہورا صاحب تہا می نام معاذ گرامی
 حاضر ہو کے عرض سناؤ یہاں محبوب غفاری

بھیجا جس نے نبی محمد عالی عزتوں والا
 الی و لا و اصحاب گراماں مقبولان صلحا و ن
 مدد تہاں سپو پیارا و او اگر کے شکر گزاراں
 ہے صدیق بلا یا جس نے ف ات مقدس والی
 شرم فرشتے کرے جس تھیں خاص عوامی یارا
 قدم مبارک جس گھر پایا جس حسین سہارے
 فضل کنوں برکات خداوند قصہ آکھ سنا و ن
 ہے کوئی طرف میں ہی جا کر و عطا کرے تہارا
 پھر فرمان سنا یا سر و اولوں انگوں گویا
 پھر فرمان یا حضرت تہا ہے کوئی جا و میں پیارا
 اولوں انگوں سرور عالم پھر فرمان سنا و ن
 تا پھر پنجویں واری حضرت اولوں امر سنایا
 بیٹا جبل جو جان سنوں بھی کل خاص عوامی
 یا پیر سردار اساوے میں صدقے سو واری

فرماؤ جو امر نساؤ اکیوں کر حکم بجاواں
 واہ سبحان اللہ کیا سرور حکم سناون گئے
 نال پیار سناون گئے طرفین ہی جابیں
 امر ادا ہی ترک منہا ہی جو نہ کر کار رسولان
 عمل موافق جو نہ کر کاران سنت فرض تمامان
 تے جو امر مخالف بدعت شرک عقیدہ جاری
 اتے جو الاحقر نشر و احوط طرح سمجھاویں
 رونق وین خیف اس ادا ہر گھر شعلے مارے
 کفر شرارت ظلم تعدی بھی کل نافرمانی
 نابعدار اس ادا ہے ہون لگ بین و سارے
 آہن آکر اصحاب نبی و اہل بیت ہو یا جو تلواری
 ولوں تیاری و دم اندر ولوں جوش لیا و
 معاذ کہے میں راضی حضرت جلدی کر و روانہ
 اسیر وقت خاص نساؤ ہی کپل بھلے نہیں
 وطنی حب پیار تینا میں ہرگز چھوڑے جائے
 ول بیتاب و اقوال ہوسی گراں شکر الہی
 و چہ جدائی دوست تاپیں کیوں تسلی ٹھیو
 و یکھ شمع پر واہ عاجزہ کیونکر چھوڑ سدا ہائے
 باغ پیارا چھوڑن نہیں تامل ہر وسیع
 سوز و تراقوں آتش مجددی کون جان سناہے
 آخر و داع تیاری ہوسی و اگان شوق ایجاہاں
 خوشی کلان وقت جدائی جہاں کون سناہے
 و عاقر ناکر سرور عالم و اچی اور پڑھا گیا
 چلیا طرفوں سرور عالم طرفین ہی جہانی
 واہ نصیب زمین میں و رختول ہوسی تیاری

و عطا نصیحت کارن جیوں میں طرفین ہی جہاں
 طالب کارن جنت و اور کھول کھا میں گئے
 حکم نشر نبی و احادیث نال پیار سکھائیں
 واضح کر سچاویں جا کر ادب اداب جہولان
 کوشش نال ناپیدا ٹھا کر و میں خاص خواہاں
 امر قرآن سنا کر بھی ترویدیں کریں فراری
 دوزخ جنت و کر سنا کر بخشش رحمت پاویں
 رحمت فضلون پاک خدا و تدبیر کسین لقم تارے
 چھوڑ ضلالت کرا ہی لوں ہاؤن فریب خدائی
 ہو کے حتی ہوں ہر جا میں فضلون مار لگتارے
 نہ رہب ایہو عجباں و الامورہ کچھ بے سودی
 امر نبی و اسکر فضلوں کیوں نہیں بجا و
 امر نساؤ اسر شہاں پر عشق ایمان نشا نہ
 کیونکر حال گدشتہ ہوسی جہت و بیدار واپس
 و چہ جدائی تیری حضرت کیوں تسلی آسے
 کر و واہ شفقت پاروں عذ جہاں الہی
 روشن و بنا وقت اندر تارے رات کیونکر
 فرقت نام منظور می بجاویں جان فد ہوجا و
 باہچ سمندر پانی چھلی عاجزہ کیونکر چھوڑے
 برا عذاب جدائی والا شالا میں نہ اوسے
 ایہر شیوں ہوتی برسن گھٹان غم اندیاں جہاں
 بھر آسے جہاں بھر کن بات نہ کہتی جا و
 واہ سبحان معاذ پیار کے قرب حضور می پایا
 و عطا نصیحت کرے کارن شہ توں و اک اکلان
 فضلون شریا جسوی طرفے و دستہ ہی ہفتار کی

رحمت کارن دوست جانی بھی اصحاب سار
 میں سوار تیس پیدل ٹرے بہت ہوئی پریشانی
 توں سوار میں پیدل جاواں دل میر توں بھاو
 تینوں کل ملا یک ویکھن واہ واسان گرامی
 یعنی کل ذکر پکارن شوقوں فضلوں خالق تارے
 یا جو عالم طرف زیارت جتنے قدم اٹھاندا
 یا جو مال محبت شوقوں طرف بیت لہ جاو
 یا جو طرف عبادت مومن جس بیماری آئی
 ملک رکھن پر قدماں جو نکر ٹر دا جاوے
 بھی اسوں سے حق بخشش بٹھیر چاہن نیک سرتے
 کرن روایت ہر ہر قدموں وزخ اندر جاندا
 فرمایا اس تیو نکر ٹرے دوزخ ہوندا آوے
 طالب دنیا ہوون کارن دوزخ غضب تہاری
 کیونکر کرے وصیت اس نوں فضلوں چھیکر واری
 وچہ پرویس ادا سن ہو کر جلدی کریں جھورانا
 کل عقاید و احادیث بھی میناق جتا میں
 سن کے لفظ نئی تھیں رنے بھی اصحابی سکا
 موڑے کون کلام ربانی پون چھوڑے یاراں
 میلے ہوسن انشا اللہ بعد مہات تساڈے
 آخر کیارخصت روکر سرور بنی پیارے
 بول معاذ السلام علیکم شتر ہمارا اٹھائی
 سن اصحاباں واپس گھرن لوں حضرت آئے بھائی
 امروں عذر قبولن مشکل وانگوں ہر پیارے
 تینوں دوست دین مخالف چھوڑن مشکل بھارا
 اوہ بھی حشر اٹھایا جاسی انہاں ساتھ بھیناں

کھجے پاسے ڈاچی سرور پیدل ٹرے مہارے
 عرض معاذ کینی یا حضرت میں صدقے قربانی
 بول جواب حبیب غفاری مراں نوں ماوے
 وچہ اسمان مقرب ریکھ بھی جو خاص عوامی
 اس یلے سر کڈھ کڈھ ویکھن اسماناں تھیں سارے
 کرن روایت ایویں جو کوئی طلب علم توں جاندا
 یا جو خدمت باپ مائی دل جتنے قدم اٹھاو
 یا جو مسجد طرف اندھیرے طلب جماعت بھائی
 جتنے قدم اٹھاوے فضلوں نبی سچا فرماوے
 شوقوں طلب زیارت اس می پاوون کل فر
 ایویں طلب گناہاں سندی جتنے قدم اٹھاندا
 جیوں کر شرک یا ظلم یا چوری کارن ٹر دا جاو
 پس میاں ہو طالب کمولاجے تڈہ جان پیاری
 ستر حقیقت نبی اللہ وارخصت وقت تہاری
 اے معاذہ حب وطن وچہ دل توں کہیں نانا
 حق حقوق تمامی لوکان نال پیار سکھائیں
 فی امان حوالے ریکھ لے او یار پیارے
 گل وچہ مہر مہر لیکے حضرت بلدا نال پیاراں
 بھی فرمان سنایا سرور لے او یار اساڈے
 در و فراقوں وقت جدائی راون اصحابی سار
 و غلط نصیحت صبر تہلی جانندی وار سنائی
 در و فراق نشانی ویکر کتہ معاذ دکھائی
 ویکھ اصحاب نبی دے سارے عالی شانانوالے
 حب اسلام نبی وکاندر چھوڑن وطن پیارا
 نبی کہیا جو عورت کرسی بدعتیاں بیدینیاں

کرن مذمت بدعتیاندی ہے ایہ تہ عالی
 کرے مذمت بدعتیاندی وچ عنقہ فرماوے
 مشرک وی جو عورت کروا آکھیا نبیؐ ارکھی
 اللہ اکبر یا ربیؐ دے واہ واعزت عالی
 کا فہمہ بیان دے یا راں عمر صلاح پکائی
 سرور کنوں مخالف جسد ہوون سکے پیار
 صد افسوس جو اس زمانے سنت اہل کہاوں
 جسدیاں لمیاں مچھاں آکھن عورت والا سوئی
 کرماں دا جے لالی ہو وکھت لکھ اٹھاوں
 رب فرماوے باپ تساؤا جیکرا وچہر جے
 جس نے ساوے دشمن تائیں نال پیار بھجایا
 اے بندے جے دوست تیرا دشمن تیر تیاں
 کتنا پھر اوہ دوست تینوں پیارا نظری آوے
 بس میاں جے پیار عداوت امر موافق چاہیہ
 حب تے بعض خدا دیکارن رکھیں میر بھجائی
 سنوں حقیقت معاویہ پیارا اپونچا فضل لہور
 و لوچہ تائیںک پیار یوالی جوش ابال بیاسے
 خوب اسلام نبیؐ سرورہا کوشش نال پھیلایا
 کفر ضلالت دور گیا ہو جوسی شر شراراں
 بت خلتے ڈھاہ موہن ہو کر پایاں کل مستیا
 صداق دین نبیؐ سرورہا ہر گھر شعلے مائے
 کھلے آن قرآن دے بانے گھر گھر ہوئی شادی
 شہ نور محمدیؐ کلہ حضرت معاویہ سکھاوے
 اللہ اکبر ہر کم اندر کجھ لکھ حکمت ہوئی
 اس طرفے حق روشن ہویدر منیرا وچالا

دین نبیؐ واقوت پھڑاکیہا امام عزالی
 بھاویں عمل ہوون اس تھوڑے وگداجنت جاوے
 کجے تائیں ڈھاہن کارن اسنے کوشش لائی
 کجہ لحاظ نہ کرے سیکیان حسن دینوں خالی
 دین مخالف قتل کروا جے قابو آئے وہی
 قتل کران جو سکے میرے علی سکے خود مائے
 بیدیاں مچھولاں چکلاں عورت نال بھاوون
 بعزت اصحاب بنائے بڑی عدالت ہوئی
 واعظ قاصد ربد کھلے ہس نہ کدی بلاوون
 اس و امرہ منوں ہرگز سالوں بھلا نہ بھاوے
 دوزخ اس جہانی دیساں میں اسان جد آیا
 عزت کرے پیار کماوے توں دینوں تبتائیں
 دیکھا کوں محبت تیری پھر اس نال و دھاوے
 انشا اللہ ورجے عالی جنت اندر پاسیں
 ایہو نیت تقویٰ خالص ہے اس چہ بھلیائی
 اندر ملک دین دے جا کر بیٹھا کرم خداؤں
 مگراں صبروں ہو متوجہ لوگاں و عظ سنائے
 وچ بازاراں ہو کے و تے گوٹے بہ سمجھائییا
 بلن اذاناں چار چو فیرے بلبل وانگ پکاراں
 محکم کتیا دین نبیؐ و اچھوڑ پرائیاں ریتاں
 ڈکر لو جید ہو وے ہر جائیں گوتے چہ بازارے
 اک وچے نوں نال محبت کہن مبارک بادی
 رعیت شفقت پاروں دے کفروں و درہٹاؤ
 با ہجہ مقدس ذات تبارک چلنے ہوئے کوئی
 روشن دینا حال سناویں سرور عالم والا

بد ریش جو و چه دیکے شافع روز جزا میں
 بعد سے او قلیل زمانہ و عطا ہئی نصیب با یا
 و روز قوں سرد عالم و عطا بیان ستاون
 مرد و عطا اندر تا کیدان شکر صبر و بیان یاروں
 او پاداب حقوق خدا اور بندیا تو الیہا تبار
 کر لو قایم دین پیارا چھوڑیو ہرگز ناپیں
 اتے السلام علیکم ساؤ استہ من آخر واری
 ہو بیتاب چھڑے غش اندر سن کر لفظ اخیر می

چشمہ تمام فیض مکمل نشان بلند اس گامیں
 اپن چہت جدائی والا وعدہ پیرے آیا
 اعرادائی ترک ستاہی خوب طرح سمجھاون
 عہد پیمان امانت والا حال سن ابراروں
 خوب طرح سمجھا کر او تک کرن نصیحت تاپیں
 و کہ سکھ اندر محکم کر یو ویسی رب جزا میں
 سن اصحاباں و روز قوں پھر کئی جگر کھاری
 کیے کل صحاب پیارے حالت و پیر زہری

عزل

محمد نبی جب سفر کرے
 و چھوڑے دل پر اٹھاوے کو
 وہ نوری کچا و سین کے پاک کج
 روئے تھے پہاڑ اس قدر جاہ بجا
 قلم کا و چھوڑے سے سر پھٹ گیا
 یہ آواز حوروں کی جنت میں تھی

تو اور ڈنکا اس کا کیا ہے مکان
 میں رہے جنو تکوڑ میں امان
 گئے زمین میں کوچ کر سار پان
 قیامت تک جس سے نہراں میں
 نبی کی جدائی میں کئی فتاں
 ہے صد نبی آپ سے ساؤ می جاں

آکھ چلی بلیں گل تاپیں لے او یار پیارے

توں اترانڈی چھپی کر ہیوں میں چلی کھر بار

ذکر وفات حضرت مولیٰ محمد حاتم بن علی علیہ السلام

ہائے افسوس ہائے جانے روح سلام ستاون
 کیا زینت زینت دنیا بجا دین شاہ بنا ہے
 باتاں کہے یار پیارے دوست دلبر جانی
 علم جہاں نہ عقل جہاں نہ ذی عا لیتانا لو ایے
 پانی کوئل و اٹک گنگور ان کن تہا توں نہ
 خوشیاں تر صابن جان کلان پیارا چھوڑ جاو

اپن چہت جدایاں دن کھلیاں چھوڑ جاوے
 اور کہ آخر عاجز ہو کر حضرت دل عاٹھا ہے
 سوئے خوش شمار یا نولے پلوچہ کے سہو فانی
 گل جہاں نہ ہی خوب عجایب راز نیازا لولے
 آپو آپ نشاء و ہر کے مارن تیر و چوڑے
 بل سلام علیکم تخری جاو چہ خاک ستاون

شہر خاموشان اندر جاؤں مڑ پھر آؤں ناپس
 چپ چپاتے حال دس جوں حقیقت ہوئی
 جس کی طرف سے امر حضور آئے جانے پر وانہ
 بجا دیں لشکر لاکھاں ہوون کوئی ان چھوڑاؤ
 پار پیارے دیکھن دوروں دن نیر چلاؤں
 اک تپو پختن و نچ جنت اندر پاروں قرب الہی
 واہ تنہا نداؤں جاؤں جنہاں یہ حضور کی
 روشن دنیاورد فراقوں کھول حقیقت ساری
 ستوں حقیقت درو فسانہ حال وفات سداواں
 بن مسعود روایت کروا قبل وفات معینے
 کل اصحاب اکٹھے کر کے وعظ بیان سنایا
 تے رحم کرے تسار چھفاظت کل نقصان بچاؤ
 رکھے شہاد آباد تسار ہور راہ ہدایت لافے
 رکھو قایم دین پیارا چھوڑ پوہر گز نا پس
 اتے بنی کوئی بعد میرے نہ ہو ویکھا فرمایا
 کرن روایت فاطمہ بی بی پاس بنی دے آئی
 بھی کوئی ہور محمد سرور کن وچہ بات سنائی
 دیکھ حوالا یار تامی وچہ چیرانی آئے
 پہلی وار کہا سرور نے ہاں میں کوچ چلانے
 دوجی واری آکھیا بیوں شاہ ارار شہاے
 بھناں بھٹیں تو پلے فضلوں ملیں میر تاپر
 سنوں حقیقت کوں وصیت کیتی پیر حقانی

گوشے جگر پیاراں ولے لوچہ بھر کن بجا پس
 روشن دنیا باہجہ خدا دے جانے حال کوئی
 سب پاراں نہیں چپ چپاتا ہوگا واٹھ روانہ
 ہو کر سید اہر گز اس وچہ دخلش پایا جاؤ
 وقت حدائی پار نہ کالی نہ اس محل چٹراؤں
 اکھاں سنگل آتس گلوچہ بھی ڈا ہڈی رسوائی
 زوف تنہا نداؤں جاؤں بخشش کو لوں دوی
 وقت وفات ہی سرور دی جو نکر ہوئی تباری
 ہجر فراقوں جوش لہنے ظاہر کر دکھلاواں
 وچہ گھر عالیشان مانی سالوں سدہا بنی سبھے
 خورمی امن آسائش کھے رب تسار فرمایا
 رزق دیوے تسار اظہر ہے کہے بلند تبار
 نعمت وافر فضلوں دیوے شرراں کنوں بجاؤ
 تے اسی فضلوں کراں تباری سفر لمبیدی اہر
 اے پر حضرت عیسیٰ اترے مڑ آسائوں فرمایا
 بنی کہا کچہ کن وچہ ہو لی ہو بیتاب سدہا بنی
 سن کر بی بی حال خوشی وچہ ہمدی ہمدی آئی
 ایسر بعد وفات بنی دوی بی بی پتے لگا
 میں بیتاب ہوئی غم اندر سکر امر ریاسے
 جتنے اہل البیت تامی ہن اساڈے سار
 سن اپہ گل نجی سرور تھیں خوشی ہوئی ہر تاپر
 واضح ذکر سداواں بجا بیان جو کچہ لوڈ ثانی

وصیات سرور کائنات صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم اہل و عیال و وفات

بنی کہا میں کراں وصیت خوب تساد تبار
 ڈریورب بھٹیں ڈریورب بھٹیں خوف سار پوہا

حافظ ناصر ناظر والی والی کمان پرتساؤں
 نہ سرکشی اٹھا یورپ تھیں بے فرمان نہ ہو یو
 جنت راحت متقیاندا گھر سے سمجھو بھائی
 ایہ باتاں نہ دلوں بھلا یہ کہے رسول بباتا
 مانی عالیشانہ کرے روایت باران عرض سنائی
 دل بتیاب ہوئے غم بجز دل بولن در شجائے
 سن لگھائل نہر چلاؤں چمچم چمچم چھڑیاں لایاں
 جے سو برسوں توٹی محبت ناز نیارا دکھاے
 وواع سلام پیارے جانی حسن ماکھ سناؤں
 روکر بچروں عرض سناؤں پاک نبی تیا سیر
 یاراں عرض دوبارہ کیتی کہ کفن بنائے
 اہل میرے تھیں حسوں ہو وودہ قرابت یار
 ایس زمانے ریشم جامے میت اوپر پاؤں
 تے میٹی کپڑا ساڈ تیا تیں کفن پہنایاؤ
 پھر کھچیا ہو کھائل بچروں بار بار اسائیں
 سکر شاہ عرب دیتا میں بچوں پاہر آیاں
 کفن پنار منجی اتے پاپو میرے تائیں
 پہلے پڑھے جنازہ ساڈا جیل سہارا
 پھر مقرب تے دو جے پرین جنازہ آسن
 اس تھیں بعد تیں ہو پڑھو ٹولے ٹولے ہادی
 پھر جو یار پیار کھڑے چو پروسیاں ورسدائے
 بھی فرمایا جو کوئی میں پر پڑھے دروہنچاؤ
 واہ قربان محمد سرور عالی عرت والا
 لکھ کر ڈراں عرباں نیلاں کہاں رو دو عایش
 پھر عرض اٹھا ہاں لیتی رو وراقوں بھائی

رکھو یاد و ساریوں ناہیں کراں جو امرتساؤں
 رستہ واحد سنت والا محکم پکا کھلو یو
 اتے جہنم گھر شقیاندا ہر دم غضب الہی
 ایہ جگ فانی چوڑتساں بھی آخر اک دن جانا
 ہے کہ وقت جدائیاں والا دس حبیب الہی
 ہے ہن وقت جدائی تیرے کہا حبیب ہائے
 کون بیان سناؤ جس دم پیش جدیاں آیاں
 جدوں جدوں جدائی حاضر ہو کھو پوچھو کھو کھو
 کون مجال سناوے حشیاں نہ مر نیر چلاؤں
 غسل تسناؤں کون دیوے ایہ شرف ہو کس تاپیر
 بھی پوشاک ووشالہ اوپر دسو کیونکر پلے
 سینوں غسل اوہ دیوے پیارا دل پوچھ چتارو
 مصری کپڑا ساڈہ میں پر پاپو خود فرمان
 چاؤڑ مخزاتے وڈائی میں پر بھارت پاپو
 کرے جنازہ کون جماعت سوساڈ تیا تیں
 صبر وڈیرا کر کے یاراں تائیدیاں فرمایاں
 کتھے قہر میر پیکر کھ کے بیٹھو تھیاؤں کھاپیر
 دلیر دوست یار پرانا آون جاؤں تارا
 پھر لشکر ہکاں وفضلوں ان نماز او سن
 پھر اہل البیت میرے پھر حرمان ہٹا یو کالی
 پھر ہور جو موہن ہوون کمن روواوہ رہ پتیا
 لازم میرے تابعداراں بھی اوہ ساتھ رلاؤے
 اورک وقت بھی گنہ گارانوں نہ بھلاو لوالا
 اوپر شافع روز جزا بھی تابعداراں تائیں
 کون قبر وچہ داخل کرسی دس حبیب الہی

فرمایا جو اہل میرے ہو رہا کہ میں ہوں ہر ماں
وہ سوائے اکاؤ سے آیت سوہ بقرون آتی
یعنی درویشوں میں میں نہیں ہوں مرسوسار
کرن وایت اس بیت میں مجھے نئی حقانی

کیتا ہر اک امر و صیت دو جاگے شام
ابن عباسوں میں چہ ہر اک لیا وحی الہی
پورا اس میں لسی ہر اک نفس جو کہ پیار
اکی روز حیاتی پار چھوڑی دنیا فانی

ذکر بیماری آنحضرت صلی اللہ علیہ وسلم و پھر ان سے پہلے حضرت علی رضی اللہ عنہما

شروع بیماری سرد عالم آخر سفر مینے
یعنی کہن ربیع الاول ہوئی شروع بیماری
تائے قربان لکھیا جاوے سوچدائی وانا
یعنی آکھن بدھ بیماری کہناں سو آر تیا یا
ماہ ربیع الاول ہفتے شروع بیماری ہوئی
گھر میونہ کس میں جن جو بیمار سو پاس
گھر میونہ حرم بلا کہ حضرت نے فرمایا
تاں ہوا رضی کہتا سبھان گھر عایشہ و واما
عائشہ کہے میونہ و گھر حرم جمع جد سائی
لیا و وائی منہ و اندر جو اک پاسے پاؤں
اپر حالت عتق می اندر بدر منیر سد ناسکے
ذات الجنب بنا کر میوں کس یہ پیر پیمالی
اسان روپاں کہیا عباس نے اسے چلے عمل کیا
سو پاہو عباس و واپلا یا گیا کامیاں تا میں
پانی سر و دنا و میں پر سرور نے فرمایا
تے وعظ اندر بہت ستایاں بدیاں حمد شائیں
پھر گھر لوں آسے شدت حرکت پکڑی بوڈ پیری
غلام آزاد صدیق پیاسے چالی نرت کر اسے
تن و تاں تک کرن جماعت طاقت ہی نہ پائی

دور تاں یا کو لکھیا عید الحق سیکنے
باران میں اس ماہوں گذر و گذری مخاری
شروع بیماری ہفتے دیدن و سن اک کمالا
اپر ہفتے شروع بیماری صحیح حدیثوں یا
جو کوفت کوفت سوار و ناسے میں باران کسوی
تے پھونکوں لوں گھر گھر حرم ہاں گھر پاسار
کہوئے عائشہ وے گھر گھر بیماری لوں تیا یا
عباس کوفت فضیل علی نے سوچ لگے آسے
ذات الجنب ہی نوں چا تا یہ تدبیر چھائی
تاں کچھ اشارہ کیتا سرور نہ ایہ قصد تھا و
اسان و ہو عمل کیتا نے کھیا پویش اندر جا
اوہ شہر شہیرا لوں رو ہند پر میوں ان کاوی
پاہو چاہے سے سارے سارے پیر و عاتق
تے درد ووں تکلیف پڑی ہوئی نہ رہاں
پانیوں کچھ تخفیف ہوئی بھر و اعظایاں ستایا
شہیدان حدویاں حق حضرت کیتیاں دعائیں
کیوں گھراوین آکھن حضرت ہن ہی دی جری
صدقہ مرض ہی وہ اندر ہجروں میں گھر لے
ابو بکر کا وے حضرت اذن ستایا سائی

بانک بلال پیارا کہہ کر در حضرت دے آیا
 فرمایا سرور نے آکھو ابو بکر دے تائیں
 سن کر عاشق پاک بنی واہ بلال سہارا
 مکر میری اج ٹی نالے ٹٹ امید سنانی
 جیکر جنیاسی تانہ اج جاندا طرف سہارے
 مسجد اگر غش کھاڈ گا خالی دیکھ مصلے
 کریں جماعت طاقت ساتھوں کے اج آدن تائیں
 وچہ عنان دے غلے آپں سر فراقوں لیاوے
 چوداں طبق تے کل فرشتے روون کر زاری
 سن کے شور بنی سرور نے پھیا فاطمہ تائیں
 علی تے ابن عباس ک لگ ہوڈے حضرت تے
 بعد فراع نمازوں حضرت کیہا اہل ایمانوں
 تہاں کراں سپر و خدا نہ تقویٰ چھو و بھائی
 سکر سگون دہیرے نے ٹھاٹھاں دمنہ آئے
 اولوں وقت نماز و وجیدی کیہا صدیق تیا پیر
 پھر اوگھ کے اندر بنی گئے تا ہوش آئی فرمایا
 مرعائشہ حفصہ نوں کھیا توں کھ سرور تائیں
 سکر بدر بنیر کیہا میں بات نہ مناں کافی
 عرض صدیق امام بنیاں کج راحت ملی تھی تیر
 جاں مسجد وچ کھسی طرفوں نور تے چمکائے
 کرے اشارہ سرور ایٹھے پھر میرے دل جانی
 بنیاں بنی امام صدیق واوہ لوکان پھو او
 اس بھٹیں بعد صدیق دے پت نوں پاک بنی فرمایا
 لکھ و بجاوں ہے صدیق خلیفہ پچھے میرے
 پس عمر کیہا کیا لکھن حاجت ہے تکلیف بنی نور

اسلام علیک رسولاً کرو جماعت آکھ سنایا
 کرے جماعت ساڈی طرفوں اذن ہے اسد تیا پیر
 سر نوں پکڑ بیوشی حالت کرے آواز پکارا
 مائے افسوس نہ جنیدی سونو شالا میری مائی
 نہ ایہ سندا سخن بنی توں وروڈ ماہیں مائے
 ہوش آئی جہاں کہے صدیک کا حکم سنیوں تھی اللہ
 سن صدیق پیا غش اندر ہجروں بلیان بھاپر
 رنے کل اصحاب تہاں مسجد شور مچاوے
 کون کہے چٹمان نوں روون کولوں پھر وڑائی
 آکھیو نے اصحاب تہاں رووں مارن بھاپر
 ہجر ستلے مسجد اندر آن جماعت کرائے
 میں ووع تہاں تھیں ہو کر چلیا میں جہانوں
 طاعت کریو پاک خدا دی ہیں حق پھر ان جہانی
 فرقت وچہ بیتابی اندر وونے ہجر ستائے
 عایشہ کیتی عرض تہاں دے باہچہ کھلوسی تائیں
 صدیق نوں کہو امام بنے سرور نے فرمایا
 نہیں جیرا ایہ باپ میر پدا کہن عمر ویتا میں
 پہل خلاوت ابو بکر وچہ راضی بنی الہی
 موڈے دوئمہ بندیا ندے پھر کے ٹرائے بجدل
 صدیق بھاپاں سہا کرن جماعت بنی سہارے
 کھسی طرف صدیق دے آکر بیٹھے بنی حقانی
 بیٹھا حضرت اتے صدیق جماعت کھلا کراوے
 کاغذ قلم لیا و لکھاں نہ جھکرا پوسے بتایا
 ہوئی درد شدید بنی نوں سن پچھیر جیرے
 اتے قرآن کتاب الہی کافی ہوگ سا نور

جھگڑا پے گیا کہناں کھیا عمرت پھیک لایا
 بنی کہیا اٹھ جا ہو جھگڑا کر یو ہرگز ناہیں
 تے کراں وصیت ہو زبانی رکھو یا دھڑری
 دو جا مشرک عرب اندر نہ ہرگز رہنا پاسے
 اندر حال بیماری ست وینا بنی کھر آسے
 فرمایا نہ چاٹاں جوڑاں ورثہ درم دینا دیوں
 عایشہ کہے جورات وفات تہ تیل ساں کھر آیا
 میں صدقے قربان ہوواں او ذکر محبوب غفاری
 اتے رفیق اللہ حضرت بولے وارے باون
 عبدالرحمن پاس مسواک بنی نوں نظری آئی
 جوہے خواہش مسواک بنی نوں کرین تم پھری
 لا الہ الا اللہ آکھن بدر مینر سہارے
 سنواروی فخر بنی سرہنے پر وہ حجرے چایا
 جس درم پر دے پھیں اوہ جلوہ شعلے نور دکھاو
 نال اشارے سرور کھیا پڑ ہو نماز پیارے
 نائے صدقے قربان بنی نوں بجر بلال لگایا
 فرماے سرور ہے درو شدید ہندی ہن تائیں
 سرور پھیا کون ایہی جو تیریاں پیارے
 روح مبارک اظہر تیرا یہ لے جا ون آیا
 اہل ایمان نال جدائی تیری پا ون آیا
 بلال اولین جہاں نوں آتش پھر مجا ون آیا
 بدر مینر حقانی بدل سپہ چھپا ون آیا
 مشرق مغرب نیک زمین چو وقت پا ون آیا
 اج نبوت بس جیبا بند کرا ون آیا
 بس جیبا میرا آون جا ون اج ایہا ہی

دو جے آکھن لایق آیا کا غز قسطنطنیہ
 میرے بعد خلافت ہووے ابو بکر دے تائیں
 ایچیا ندی خدمت عت تیں اٹھایو پوری
 اینویں ہووے تاکیداں حضرت یاران نوں فرماوے
 زردی جب نہ ہسی وان چہ سو صدقہ کروائے
 قانی شے نہ پاس ہے ایہ کہے نی تکراروں
 ہمسایوں میں دیوا بالن کارن تیل ہنگایا
 واہ سبحان اللہ کیتی دولت بنی پیاری
 بنی شہید صدیق صالحاں ساتھ بنی فرماون
 اسول کیکھ میریوں دیکھن میں یہ سمجھ سدھائی
 پانی دتاناں محبت سرور کیتی سامی
 پانی لاون مرط منہ پر عایشہ کرے پکڑے
 لوک تمام نماز پڑھن صدیق امام بنایا
 ناں ہے صدیق پچھاں شاید بنی جماعت کراوے
 پھر پر وہ بند کیتا حجر پدا او سے روز سداوے
 لٹی اجازت تن دن جبرائیل جبا بول آیا
 پھر ترے دن ہمراہ لیا یا عزرائیل تائیں
 جبرائیل کھیا ایہ ملک الموت ایچی سہاے
 بھی جنت فرود سن تائیں یہ بھاگ دگا وئی یا
 میرا آون دینا اتوں بند کراون آسا
 اتے معاذ غریب جہاں تیں بیتاب کراون آیا
 خوشی بازار ہمیشہ والا اج ٹا ون آیا
 صدیق عمر عثمان علی نوں اج رلا ون آیا
 نیک قیامت ایہو شریعت حکم سناون آیا
 سکر حالت عشق و اندر آبا بنی لایا ہی

کچھ تخفیف ہوئی تے سرور چھیکر وار پرکارتے
 اتے غلامانہ سستی و بیوی بھر گئے تاپڑن بھائی
 ہو رروایت چھیکر واری کچھ تھپتھپا تا
 اک قرآن کلام الہی بستہ حکم پھرنا
 دکھ سکھ اندر چھوڑیو تاپڑن قرآن چارو
 ووجہ ام حدیثا تو میری برسر چشم اٹھائیو
 ایہ دوام تساؤے اندرینے ہی چھوڑی جاندا
 ہو رروایت کیا نئی سنے عزریسے تاپڑن
 اج میرے تے پورا کر لے عزرا ایٹلا بھائی
 واد قرآن اخیر ویتھے بھی غم اندر کھاوون
 قسم خداوی امر حدیثوں جو انکار یاسی
 رب فرماوے حکم سناوین مٹھ لو کاتھیں
 رکھے خالق مالک دوست تاپڑن ایتھی واد
 منکر امر حدیثوں جہڑا دعویٰ امت کرسی
 تاپڑن حدیثوں منکر جے کوئی نام رکھاو
 بھلا حدیثوں منکر ہو کر کوں جوانی مانے
 صدافسوس پیارا ایسا کیوں نہیں چھوڑدو
 بس میاں جے جب ہی دی تہاں خیال کوئی

ناروا دہیاں رکھیو چھڈیو سن اصحابی سارے
 ووشھ اعواند اندی عمر حضرت کرتا کیدستانی
 وچہ تساؤے وچھڈ چلدا اسے عمل کہاں
 وقت وچہ اساؤی رور وول تیاپ کرنا
 قدر برگی زینت نبوت اس دی کرنی یارو
 بھی جو چال صحاباں الی اس چہ فرق نہ لیاو
 وایم ووزخ جاگر اس وچہ جسے فرق یاندا
 وقت نرے عدا ہو دکھ وینا امت میر تیاں
 امت پیاری میری تیاں دیوں دکھ نہ کالی
 امت امر حدیثوں منکر دعویٰ عجب رکھاوون
 امت وچہ نہ داخل ہرگز وایم ووزخ پاسی
 جسے بلنا ہو وگرب لوں من لیاو ایساں
 امر حدیث اٹھایا جس نے کہے صاعقیدا
 رب العالم اس ڈاوپر عدل تراز و دہری
 کدی نہ بچیاں کہہ میں بچیاں صاف خدا فرماو
 کون مجال جو عذریا واندرا امر ریلے
 اچھے بھی ویلا تیاپ ہو کر امر حدیث اٹھاو
 جنت شفاعت تہاں ہی نوں کوں حضرت ہوئی

نسا وکرو امت تو خداوند کریم ہلک و تمال اور حلت کرنا حضرت صلی اللہ علیہ وسلم

سنوں حقیقت ہو رروایت مشقی پیر سہارے
 میں بن قانی ہوساں سایاں صی جوین تشاوی
 شفقت کون کرسی سایاں پیر باجو تہاں
 حافظ ناصریش بن کھڑا جس کے کراں حاکم
 دوست یار پیار میرے کیوں غم غیتوں پایا

وقت وقات تیاری نے خالق و دربارے
 پیچھے حال تانی عاصرا امت ہوگ ساؤی
 تاپڑن داریاں لے مومن پیارے ساؤیتاں
 سو نپاں کہیں نہیں بن کھڑا جو کسب حاکم
 کرو امان اساؤی امت خالق نے فرمایا

امت پیاری اپنی ساری کرو پھر اسانوں
شفقت پاروں امر سنا یا نہ رو یا رساؤں
وقت حساباں جد قرآن تھیں خلق جیاتی پاسی
جلدی عزت عالی و بکر راضی تندرہ کرسیاں
واہ سبحان اللہ فرما کر خوش فرمان خدا نے
روشن دنیا حافظ ناصر خالق دوہیں ہمراہیں
جس گھر سدا فضلوں خالق خود ہو و رکھوالا
وقت نزع و چہ عمر جہانی تابعداران تائیں
کرن روایت حسین واقع روز قیامت ہوگی
چار فرشتے سب تھیں اول پاس نبیے آسن
جاگو سرت صحابو حضرت کتب حکم تھلے
حمد ثنا خداوی کرتے حضرت اٹھ لکھوں
جلدی جبرائیل کرسی عرض بیان جنوی
قادر پاک تو انما فضلوں کروا حکم گرامی
اپنا مال امانت ساتھوں ہن پورا کر لینا
امت فضلوں سرور اپنی خوب سمہال کرین
خوش ہو کر فرمان سناسی ذات تبارک عالی
واہ سبحان اللہ کیا بلیا رہیں سر کسا لا
بس بیباں جو دلوں بجانوں تلخ نبی تھوی
بول حقیقت روشن بیان نال عدوی یاری
ہائے افسوس نکھیا جاوے کیونکر حال سناو
طاقت تائیں قلم پیازی کیونکر کہے اگانار
ہجر فراق بدایاں والا کون بیان سناو
قسم خداوی قسم خداوی اگان لکھیا جاندا
ادبوں قلمیں سر کجے رکھ بول حقیقت ساری

صحیح سلامت ساری بیان محشر وقت سناؤں
فضلوں قیامت تک جلیے ہو اسی سناؤں
مال امانت ہتھ تسافے خیریں و تاجاتی
شفاعت کر منظر و تساووی رشتہ رحمت و بیباں
رحمت فضلوں راضی کہتے سرور نبی و گمانے
تا بعد از چھریاں نون خوف شیطا نون تائیں
پھر اس اندر جہیاں کہیڑا سنہ لگاؤں والا
نہ خطرہ و سواس شیطا نون حافظے خود سائیں
قادر پاک تو انما حسین ندے کل کرسی
پڑھ صلواتاں نال محبت دوروں کھلاسن
وسن سرور تائیں آگیا وقت حساباں والا
کتھے امت میری اول ایہو آواز کر سین
رب دلوں میں آیا تھیں یوں محبوب غفوری
کہو محبوب میریوں محشر و چہ جو م تسمی
خوب سمحال امانت اپنی مال تھی بہنا
مشرق مغرب یک امت تھیں اسی صفحہ کھلوں
ساؤمی طرفوں عدد قائمی ہوئی پیار لولی
پا ہجہ ضرر نقصا نون امت پار لنگھا و لوالا
و فرامت نام نہ داخل تسوین و نا پوسی
کیوں دنیا قالی اتوں کیتی نبی تیاری
ہو بیتاب نما نا عاجزہ آچھٹے مر جاواں
رفیق الای علی بول سنا یاد و جگہ شہا
پتھر پانی تھیںون حرم م بہر البند آوے
ایسرور درجائنا عاجز تھوڑا ذکر سنا ندا
کیونکر بدر میر حقای کیتی دواں تیاری

رفیق الاعلیٰ کہندے سرور دم بھر یا یکبار نبی
 سو اور دناڑے وقت غمی کوئی راوی کر گیا
 اللہ اکبر اللہ اکبر کیوں بیان کچھو سے
 پیا پہاڑ جدا یاں الا سر یارا ندے بھائی
 عقل جو اس نہ رہے لگانے غمناک کیا توں آیا
 کئی چپ چاپ ہو چہ حسرت نہ دم آسے یادے
 ہائے صدقے قربان جس بھی بہتد الیز مالے
 وقت سدا یا پتہ نہ آئے کیا تجویز بنیائے
 جو رب توں میں خاص تو انا فضلوں میں پیارا
 عز را پیش آئے جب تک ملے پیارا تائیں
 فضلوں نظر گردی بخشیں کر اس سوال غاناں
 بھیجا صحاب کرام تھامی کل مجالس پوری
 لے پیارا ماں پو میرا فضلوں ساتھ لائیں
 بعد صلوٰۃ سلام کروڑاں خدمت اندر آواں
 سنوں حقیقت خندم وقت پیش صدر لیائی
 موبوں لائے نیر چلائے سو ہنہ اور رخانا
 لپیڑ جس نے بول سنا یا سرور فوت ہو دھا
 جیونکر چالی رات رہیا گم موسیٰ پھیر سی آیا
 کیا صدیق لے عمر پائے کی ہو یادہ تائیں
 نے کہا رہ زندہ وایم موت نہ اس دیتائیں
 پس پھر شیخ میلے پانی سن کر عمر سہارے
 کپڑے جسم مبارک والے لاسن قصدا بھایا
 سچا یہ پاک نہ منول نہواؤ دفن کرو تائیں
 عباس کہیا نہ ایسراں وازو تیں غسل لوں کرنا
 پھر پائے سے علی کرم اللہ وتا غسل پھایے

وچہ فردوس علی فضلوں پیچھے نبی غفاری
 فانی چھوڑ گئے وچہ ہستی اصحاباں فرمایا
 رور و چشمیں پتھر ہوون حد و حدائی تھیوے
 ہوئے تاب چہڑے عم اندر ہوش نہ رہئی کائی
 بچروں چہ بیٹائی مارن کس کس تیر حدیاں
 وانگوں پتھر چہ ہوشے کوئی آپس سر سناو
 سرقبان کریندا بچروں وقت وچہ یگانے
 قلب کہے چل خالق دے در سر سچ وچہ پائے
 تینوں قسم حبیب تیر پیری ورنہ کس غفارا
 میل پیارا میل پیارا تھیوں مشکل نائیں
 چھوڑ تیرا دروازہ میں تیں غیراں طرفے جاناں
 فضلوں میں میں بیوں سائیاں کر کے نظر غفوسی
 بھیناں بھایاں خوشیاں یاراں حمت کریں عطا پیر
 نال واپ محبت پاروں باقی ذکر سناواں
 عمر بہادر حال بیٹائی ہتھ وچہ تیغ اوٹھائی
 ہو یا قبول مقدر حالا جوں کر کرر بانا
 کرساں قبل شبانی اس نوں کوں سلامت جلے
 سرور آوگ ایوں ساوا حال صدیق نے پایا
 تے آیتیاں پڑھ جلد سنا یاں عمر ولی دیتائیں
 ٹھیک محمد فوت گئے ہو جو سردار اسائیں
 بات چلاون غسل نبی دمی پھر اصحابی سارے
 گذر پاک سہارا غیبوں جلد آوازہ آسیا
 ایسے غیب آوازہ آئے نظر آئے کچھ نائیں
 پھر ہو یا آوازہ کپڑے لاہو غسل کرے کرنا
 عباس نے ابن فضیل پیارا پانی ہاون مارے

حیدر کبھا وصیت مینوں سی سرور فرمائی
 نیویں جائیں جسم او پر جو پانی کھلا رہیا سی
 کرن روایت غسل نئی واپانی سی جو بھائی
 مومن کارن وقت نرعد سے اس نکلن قطرہ آو
 نال بیان سلامت فضلوں پاوخت جائیں
 سنوں حقیقت کپڑے سرور این عباس پتھائے
 نہ دستار نہ کڑنہ اس وچہ جوین روایت آئی
 عات شان بزرگیوں کھڑا سرور کنوں چیرا
 پھر پڑھی نماز جنازہ جیوں سی حکم سید برارن
 بعد جنکے قبر کڈھن وچہ جھگڑا کیتا یاراں
 کوئی آکھے اسی وچہ دینے سرور نوں وفتائے
 آخر آن صدیق پیارے جھگڑا کل مکا یا
 تاں پھر مائی عالیشان دے حجرے وچہ قبر بنائی
 اندا کیر کیوں کر دسان وقت جدیاں آئے
 اہل البیت پیار یا ندے سر کھٹان غلامندیاں آہاں
 چھ اصحاباں سرور عالم اندر لحد لکائے
 چھوواں دوس اصحابی ایسی تال داوتہاں
 تھلے نئی دے اک چھو نا بخران سی پایا
 واہ قربان اخیری ویلے ہو روایت آئی
 بحر فراقوں بیتابی وچہ کہے بلاں ٹانا
 سن کرور وکھایل ہوئے درور بچلے سدا
 بھٹان بچھوں زیارت والی میری واری آئی
 وہ سجان الدی اور وی درو وڈا دن والا
 نوں تال تھیں لحد مبارک بند کیتی اصحاباں
 بدر میر شفیق پیار کیونکر تہاں چھپا پیا

جو تیرے با بچہ نہ کوئی ساتوں ہو رتھاں بھائی
 دہر کے جیٹھ علی نے پیتا ماقطرہ رب و تائی
 لے گیا شیشے ڈال فرشتہ پاس غفور الہی
 شہر شیطانوں برکت اس می پھر ثابت جاو
 شان نبی دا کون ساکے دور گیا اسگا کیں
 رتنے کپڑے چٹے یعنی اصحاباں بتلا سے
 گدیا تو الے پگ پینا دن بدعت سخت تہاں
 بدعت والے دوزخ مٹرسن آکھے نئی سچیرا
 وکھو وکھ امام نہ کوئی نبیاں اندریاراں
 کوئی کہے مکے لیجائیے کوئی یقین گفتاراں
 کچھ اصحاب کہن قدس وچہ سرور نوں لیجائیے
 جتھے فوت ہوئے پھر چاہئے اٹھ دفنا یا
 اپنی عبیدہ تے طلحہ تے لحد بنائی سائی
 جس دم بدر میر محمد اندر لحد لکائے
 دل گھایل وچہ پھر نبی دے بُرے عذاب جدیاں
 علی شقیل عباس اسامہ بن عوف پچ آئے
 ہو فرشتے ہوسن جیوں سی یاد و جگشاں
 نئی کیتا سی منع بچھوں پھر کڈھ لیا فرمایا
 فتم ابن عباس کہے وچہ لحد سی نبی الہی
 کر لو انج زیارت چھیکر لگے کرن چلانا
 وار و وار زیارت چھیکر لگے کرن پیارے
 لب لہن میں سنیاں سستی کہن حبیب الہی
 لحد اندر بھی عمر امت واسر پر چا دن والا
 کون بیان سناکے جو نکر حال ہو یا اصحاباں
 گھایل قلب ترپاں کراں راوی ذکر بیایا

عمر بن عبد العزیز زبانی گریوار بنی
 ساری قبر مبارک او پر سی پانی چھنکایا
 سردی طرف صدیق پیار پیریں عمر مفتح و
 قرب قیامت نازل ہو کر دفن ہو سی جو بھائی
 قبریں نبیاں لیاں تائیں جو پوچھن بہتیار
 قبر میل ہو کر میری سن فریاد آتی
 اس شخص اچا کون گھرا کر سی جو مٹوری
 دیو سے بال نیازاں چاہڑن میلے خوب نگاون
 یا جو دیکھے قبر پرستی پھر ہوڑے اس نامیں
 شرع نبی تجھ سے منکر کافر آکھ تضا ہار
 تو میں برابر بکڑے جاسن حشر اندر منہ کالے
 ورنہ کدی نہ بخش ہو سی رب کریم رحمانوں
 غم لیکر وچ اپو اپنے آئے گھس سہار
 اے حسن دیاب نبی تسان رحمت عالم کتھ گھلایا
 چھے خاک نبی دی قبروں غمان لائی آہی
 فرقت وچہ دل گھالین گوجہ جنہ نہ فرغ نشانی
 وین سیا پے شور ککارا کافر ہو کر مردے
 زناں جو ریل کرن سیا پے شکل ہوسن کتیاندی

وچ بخاری قبر مبارک آہی خاک بچانی
 بلال نمانان دور نجانان نیوں شک یایا
 ابو بکتے عمر دیاں و قبریں پاس نبی سے
 تے روسے خاص غلی و بکارن پاس جگر کھوئی
 عائشہ کہے جو وچ حیاتی لنت کہن سہار
 اللہم لا تشعل قبری عبدی نہ عرض سانی
 اج تک سید ہو یا تاپیں عرض ہوئی منظوری
 ہن جو چتہ قبر بناون وچ صندوق بکاون
 قسم خداوی جو کوئی جاوے نال غشی تریاں
 یا جو عبت دین تنہانتوں یا جو دین صلاحاں
 چو کر خمر پیاون پون بکین وین ولسے
 بس میاں توں مرئی و امینوں لوں بجانور
 ستوں حقیقت جد سردوں کر کے دفن پیار
 فاطمہ پاک نبی دی مائی ہجرون بول سنایا
 علی کیا کوئی مور نہ سکے غالب امر الہی
 ہجرتی وچہ درو فراقوں بولے شریانی
 اجکل اسن مانے اندر جنہ فرغ ہیں کرے
 قسم خداوی شرع نبی دی ٹھیک مر فریاندی

در بیان حکم حدیث کے اہل الخبیث

عن ابن مسعود رضی اللہ تعالیٰ عنہ قال رسول اللہ صلی
 اللہ علیہ وآلہ وسلم لیس منہا من ضرب بالخدود و شقی الجیوب
 و دعا بدعوی الجاہلیۃ و کن فی المشکاة و بخاری و المسلم

ترجمہ: ابن مسعود نے روایت کیا کہ فرمایا رسول اللہ صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم نے کہ نہیں ہے میری امت سے جو
 پیٹے اپنے منہ اور سینے کو اور کپڑوں کو پھاڑوے اور عین مہیت پر کرے۔ یعنی وہ لوگ خدا کے ساتھ

مگر باندھ کر جنگ کرتے ہیں اس واسطے میں ان سے بیزار ہوں +

بھینس اسٹاھٹیں سرور آکھیا جو کوئی سین لپکا
 امت میری ہتھیں اوہ خراج و عوی کوڑ مریدی
 یس میاں چھڈ کفر عقیدہ جے تہہ جنت جانا
 سنوں حقیقت کرن روایت بعد قات سہار
 درجہ سے سرور و پھرے رور و پھر چلاٹے
 رحمت برکت برکت ہو و تہاں پر لکھت لکھنا
 پکے رہو نہ ڈو لوہر کہ صادق امر سید ا
 بعد نبی تہاں نیک خلیفہ ویسی رحمت والا
 بعد نبی سے ملی خلافت ابو بکر و تہاں
 نہ اوہ بدر میں نورانی جن و م نظری آون
 لیکھ ذکر بلال جہاد آکھ سناوان بھیاں
 روشن دنیا بول حقیقت نال تو قیق ربانی

بالے ضرب جو منہ سینے نوں نلے کپڑے پھاڑ
 میں کراں شفاعت تہا ندی میں مرد و وعیدی
 ورتہ و ایم و وزخ اندر ہو سی سخت لکھانا
 لے والے چار اوڑھی آیا خضر پیاسے
 اتنا سلام علیکم گھر سرور ول الا سے
 ابر قیامت لے اتنا نوں پورا صبر کمانا
 ٹھیک مصیبت بدلے اللہ نیک جزا میں بند ا
 علی کہہا ایہ تعزیت نوں آیا خضر کمالا
 واہ واہ سا ایس وقت ایس بحر ایس
 وچہ حشرت اصحاب نبیک کھیاں ہو جاوان
 ہجر و قوں فرقت اندر ہو گئے حال سو ویاں
 جوں معاویہ کے سے سر اندر میں وہا نی

در بیان خواب بدین معاذ بن جبل رضی اللہ عنہما

باقی ذکر معاذ و لیداکر تحریر سناواں
 وچہ میں اصحاب نبی و افضلون خوشیاں لے
 سنوں حقیقت جدوں میں سرور رحلت پائی
 اپن حیت پیاری صورت پاک جمال شیدا
 پہلی وار نبی فرمایا ناں اس میں کج چلائے
 دوجی وار آئی پھر اوٹوں خواب پیارے تہاں
 تریجی وار نورانی جلوہ فضلون نظر آئی یا
 سن کر بات اچانک غم دی گئی ہوش نکافی
 نظری آیاں چاروں طرف محل مکان اجار
 چم چم برسن نین فوار گھٹان گھٹیاں چھایاں

بعد اواب صلواہ ہزاراں خدمت اندر آواں
 پھر نہیں جو وحدت حکمت باطن امر پانے
 اُسے رات پیاسے تہاں خواب میں وچہ آئی
 عاشق ہجر ستائے تہاں ہو یا دیدار شفیع وا
 ہے و سواس شیطانی ہو یا کہہا معاذ رہا
 پھر بھی معلوم کتیل ہے و سواس ایہ میرے تہاں
 کو جی چلائے ہو اس اُسے ویا نوں فرمایا
 برہوں پکڑاٹھا یا جلدی ذات صفات بھلائی
 چھوڑ گئے دلدار پیارے چلن نین بھلا راں
 واحد جان نانی اوپر پاسے تیر جدا یاں

پہل پہل جہیل کو بکلا ہو یا قلب فراق تو والا
 آتش درد الم دے نعرے جان لباس پر آئی
 کڑک پی اسماعلون بجلی مار گئی پلکار سے
 حب چرو کی جس می آہی اس جواب سنایا
 دل مشتاق محبت جس می اندر سی مستانہ
 ویکھ حوالا درواں والا یار ترمی آسے
 جیون جیون چھڑکن بھاپن بھڑکن کو کے انگ سو دیا
 پچھن یار ترمی حضرت کی ہو یا تہہ تائیں
 اور ک جس م حال فراق توں قسے ہوش سہانی
 کہن پیار سے رات اندیری منزل سفر لیرا
 کہے معا دستبانی کر لو گدزیا پاک سو ہارا
 آخر نال شتانی یاران اچی او پر چڑھایا
 دل گھائل پر دروون کی چار جا کر وضو تائیر
 بول سلام علیکم یاران جلد ہمارا اٹھاندا
 پریت باراجنگل اجاراں چدوں ناؤ آوے
 ہن چل حال سنا کر مسلیں قاصد یاراں والا
 واہ قربان فراق نہیدے کیونکر یار راکے

ہو گیا غایب سنا کر سوئی صورت والا
 بانجی باہجوں جیوں کر مچھلی جان بوسے ترمائی
 بھاپیں بھڑکن لیر باہجوں دم آہیں آسے
 تیل غماند عشق کڑا ہی برہوں تڑکا لایا
 دو تین گھڑیاں احت ویکر و گیا بند خانہ
 ہو پیدا پیارے جلد می عطر گلاب لیلے
 پلنگ سرمانہ کھاون مانہ دیوے پھر دو باپا
 اگوں کوئی جواب آسے رور و بلے آہیں
 ناؤ کرو تیار شتانی بول آواز نکالی
 وچہ مدینے پنجن مشکل راتیں حال و کھیرا
 سکر قلب گئے پھٹ جگروں سیکھا شور کارا
 پکر ہمار معا ذ مدینے دیوں قصد اٹھایا
 بھی اصحاب پیاریاں حال جلد پنجا و ساگر
 راتو راتی ہجر نبی وچہ آسے شکر لاندہ
 ویکھ شمع پروانہ عاجز کیونکر جان بجاوے
 جیونکر طرف بدستوں یا طرف معا و کمالا
 روشن دیناں مشکل منزل عشق جہاں لائے

بھلا پیارے دلیر باہجوں کیونکر عاشق جوے
 باہجہ نطالے یار پیکے کوں تسلی تھیوے

در بیان وقت قاصد کے نکلتے من پیش حضرت ذین علی رضی اللہ تعالیٰ عنہ
 خبر ان وقت قات از وقت با برکات سرور کائنات صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم از پیر منور

بعد وفات نبی سرور سے یاراں عمل اٹھایا
 خبر وفات کیتی ہر جاس قاصد بھیج پیارے

جیونکر پشت قدیموں خبراں طور طریقہ آیا
 اٹھا اٹھا غمان منہ ویکر عاجز پھر رمانے سار

بجرا لہنے جوش نکالنے درود نہ جریا چا و
 نعمت قدر زوالون پچھے کرن وایت او
 حال پچھانن دروندنڈا لگن دروجہا تہول
 کیا جانن جو تیریں سکڑا جہا یان الا
 عارف آکھن حالت فاتے پتر نہیں غنیاتوں
 قدر پچھانے تندرستی و افضل نعمت بیماری
 ستوں حقیقت یار تمامی طرف معاذ پیارے

بھلا بیٹھے باجوں بلبل کیوں سکونت پاو
 جس گھر گدی نہ تھاتی پائی اسن زار رلاو
 قدر حیاتی معلوم ہوو و قہراں چہ تنہاں فوس
 پچھ بلاں اولین جہانوں کیوں گزے حالا
 ایسے کارں تھڑک سناون در پر فقر کیا تہول
 حال نما کر کے جن دم عاجز کرے بیماری
 نامہ لکھ کر قاصد تائیں کرن و انہ ساسے

در بیان مضمون ہجر نامہ لکھی معاذ رضی اللہ تعالیٰ عنہ

پڑھ بسم اللہ لکھی نامہ دروندنڈا نے بجائی
 بعد حمد صلوات نبی لوں نے او یار پیارے
 بارہ ماہ بیچ الاول سرور روز سوار سدھنے
 ہجر فراق اسادیتائیں دل دل سول لیا و
 ساڈ تپائیں تیز البند جریا جاندا ناپیں
 چھم چھم نقطے ہنجوں برس غم کے حرف بناون
 پانچویں قدر قادر سن کر سوز و لاں ا
 حکمت اس و چہ باطن بدی جے کاغذ جل جاو
 اس نلمے و چہ غم ویاں سطران ہجر فراق لکھیا
 و روزیادہ کاغذ کھوڑا نہ اس و چہ سہاٹے
 اوہ جس نے سی تیر تپائیں و اچی او پر چڑھایا
 اس و ہجر لہنے ساڈے کیتے جگہ و پارہ
 جنوع فرزند نہ کریں بھرا و اصبر کمال کہاویں
 حد شریعت دین نبی اوی قائم پکڑیں بجائی
 ہو منتوجہ خالق طرفے پڑھیں درود و دعائیں
 حاصل جملہ لکھ کر نامہ کیتا بند پیارا

لکھ سلام علیکم تیں پر رحمت کرے اہلی
 رخصت ہو کر گئے اساتھتیں و چہ فرود سہاٹے
 وقت ضعیفے پئی جدائی ستوں یار سہاٹے
 جویں شکستہ قہراں والا تھوڑ حساب بجا و
 قلم بیماری رور و لکھدی دروندنڈا ناپیں
 رور و نال فراق سیاہی رنگ سیاہ و کھاون
 کاغذ کویں سلامت نامہ تھیں کیوں نہیں جل جاندا
 دروندنڈا دروندنڈا لوں کون پیغام پہنچا و
 حال گذشتہ کھولن کارن پیش گذارش آیاں
 حال بیان سلیبے کی کی ختم نہ کیتا چلے
 ابر ہدایت بد و منور ساتھوں اچ سدھایا
 ایہ خط تینوں ساڈی طرفوں آیا اچ دوبارہ
 ہو صابر و چہ جنت اعلیٰ قرب نبی سگ پایوں
 و چہ دین سے دین نبی اوی توی سر و شتالی
 نہیں جھانا و چہ پروسیاں ہو کے نہ کھراویں
 لا کر محرابیاریاں کیا میں لیجاویں یارا

ٹریا دور و غماندا قاصدے پیغام جدا بیان
چڑھو اچھی بر ہو پاروانہ قاصد دور و رخانا

روشن بول سناویں جو تکر زبان بحر نگایا
بول سلام علیکم چلیا دیکھو کھیل ربانا

در بیان لانی شد قاصدت دین حیران در سفر و طحا کرد پیش و الی آخر

الہا کیرم کم اندر باطن حکمت ہوئی
سفر دراز میں وارستہ جنگل بار اجاڑاں
نصفوں لانت تری قاصد چائے ہو وہی
اچن چیت جنگل تھیں یا بچروں کوک آواز
بچروں شعر زبانی بوسے دل بتیاب ٹھانا
ایسر مسلم ہو قاصد دور و رخانے تائیں
بیرے و کتے رستے رستے چلیا نکل پیچارا
مختصوں یوں کتوں چانا وہیں میر تیا میں
ٹھہر کھلا سوار ٹھانا بول کہے توں کہیڑا
کون کوئی توں سلی ساوا محرم راز پیارا
الہا کیر بول سنا یا قاصد دور و رخانے
میں خط لیکے در و مندار و طرف میں ججاواں
میں بازار لٹاکر چلیا طرف میں ججاوی
پھر سوار کہے قاصد توں کون اصحالی تیرا
عرض کرے قاصد مڑو کر کون بازار سناواں
وچہ مدینے ہے بازار محمد اسماں لٹایا
مارا سوار الم و الغرہ ڈگا اوپر دہرتی
نازک بیدل ناوک لکے ہکھہر از زبنوروں
ہو بتیاب پیاو چہ غش سے نہ دم آو کجاو
ٹاؤ افسوس جنماں شگ پیاروں میں اکھیاں
سنوں حقیقت دیکھ حوالا قاصد لول آیا

یا بچہ علیکم حکیم شبارک جانے ہو رہ کوئی
منزل منزل چلیا قاصد لیکر غمیاں دہاراں
بھلا آرام کو میں سن و سے جرو پیش جدی
قاصد ٹھیرا ستر ہے ایہ کون غریب نوازا
وچہ اندر ہیرے نظر نہ آوے سنتوں پار سجا
ایہ بھی ہے اسوار پیچارہ جا و طرف کہیں
قاصد بول آواز پکارتے کون کوئی توں پارا
کون کوئی توں بچر رٹا یا مینوں وہی حاسیں
مینوں بھی بتلاوین اپنا حال جو کھیں میرا
در و منداں توں سد بلاوین حال میں دلدارا
میں ہاں قاصد دور و غماندا سن توریج سیلے
کون کوئی میں ہو کر تینوں اپنا حال سناواں
ہے اک اتھ اصحالی اس توں ٹٹے خواہش آنی
تے کھڑا بازار لٹایا حال میں جہب شیرا
وسن لگا اول تیتھوں ہو قربانی ججاواں
اتے معاذ میں اصحالی اس توں سن ججا یا
روشن دینا حال سناویں جو میں حقیقت دینی
نترف پیاکھا کروش عاجز و دنازنگ کافوروا
بھامیں بھگن در و جدا یوں کون بیان سناوے
ٹھیک اوہ بدر میں کہے دے سا توں چا و جدا
کون کوئی ایہ در و الی الا جس نے حال گویا

کون کوئی توں محرم ساڈا اگر پاس بلاوے
 ہوش کدے پہوشی آئے رنگ و نایا زردی
 قاصد و کچھ پچھا تا والد ایہو معاذ پیارا
 گوداٹھا کر کے دلا سا اے محبوب پیارے
 چلو ملو پیاریاں تائیں وطنی نولینان پچھائی
 قاصد رو کر عرض گزارے کی ہو یا تہہ تائیں
 قدرے ہوش معاذ ولی نے جس دم سرت سہیلی
 دو چہوار پیامن اندر ڈا ہڈا بھر لایا
 بھلا شمع پروانے تائیں جب تک نظر نہ آوے
 حال دراز مثل دیوانہ ہوش کدی ہوشی
 قاصد دور و رخانا عیروں ذکر سناوے
 حاصل جلد سرت سہیلی جدوں معاذ پیارے
 تاں واپسی اوپر قاصد شفقت ناں پچھایا
 کہے معاذ اے قاصد سیتوں خواب میں چربی
 تریدن رائیں سفر اٹھا کر ایس جیلگ دریا
 ہن فرقت و چہ میرزا آوے کی کچھ حال سناوے
 قصہ کوتاہ سنوں حقیقت منزل گٹ پیارے
 انکوں دیکھ پیارے جانی رور و نیر چلاوے
 خبر ہوئی و چہ شہر دینے آیا یار پیارا
 خالی ہجر اوکھ بھی و اہو بے تاب سے لایا
 غم و محبت دور و فراقوں بولے شہز بانی
 ایہو طریق عجبان و لالتن من صدقے کرنا
 جس بے خبروں نیر میاں نے عرش مبارے
 واہ قرآن پیارے و لبر کیسے ہجر ستلے
 اس تھیں بعد اصحاب تانی کے صبر و لیری

کیا دیکھے اس عاجز تائیں عشق تے عش آوے
 چھلی ٹھنڈے سردی آہی بھر کر اہی تلدی
 جس دکنے حاجت کارن قصداٹھا یا بھارا
 ہوش سہالو ہوش سہالو یا محبوب سہارے
 پناہ خداوی پیش نہ آون پرے عذاب عدا یا
 کیوں تے بھیرے والے پچھ پادا ان تائیں
 وحدت عشق مربی والے مڑ پچھٹھا ٹھنڈی
 پھر گئی بھر گنار و باری راوی ذکر بیایا
 سہ نذرانہ جس دیکارن چھوڑ کوں سن جاوے
 کدی بلند آواز لکھ لے حالت کدی خوشی
 درو سداں توں سگوں ہوا و ہجر لگا و
 یو پیار و غمے او پر مینوں لچل یار سہارے
 واپس شہر دینے طرفے مڑ پچھ قصداٹھا یا
 ایہو ویلے فرقت اندر شتر جہار اٹھالی
 انکوں تیر نینان جدایاں و لالتناں لگایا
 بیدہ شیر تائیں کس طرفے میں سن ہونڈن جاوے
 اندر شہر دینے پنچہ بجزئی و کارے
 فرقت مارے ددر نجانے پیش سلام سناوے
 سفر مصیبت و چہ پرو لیاں پن سکھا ہنارا
 کیوں کر امن باسایش اس نجان جس تے لعل کوایا
 سہ صدقے نذرانہ دہر کے ہو جاننا قربانی
 باہجہ دیدار جمال بیلے ہکسل عہدہ کرنا
 روشن دنیا کوین رو ن اوہ اصحاب پیارے
 طاقت قدر تحریر نہ ہرگز کون بیان سناوے
 کوشش کرن شریعت اندر دین ہی وہی جہری

مار کفار پلیدان ظالم کوٹ کفر و ڈھاون
 اسے بندے پھر انہاں الارستہ محکم بجائی
 چال سلف ابرار انوالی جنتوں پھر سبک نہیں
 دیکھ پیارے سرور والے عالی شان جنہاں
 بس میاں ہے حب نبی وی تینوں نہیں پاری
 مال تے دولت ناز تاملی تیر لیساکہ نجاسی
 لکھ کر ڈر صلواہ سلام نبی نوں سنے تابعدار

ہو کے حق مبارک کلمے ہر جا میں پھیلان
 سنت طور پیار یا نوالہ لور فلاح جیکالی
 ہو میں باطن خطے والا سمجھ کریں تاجائیں
 قسم خداوی بحسن ہڑے بن مرید تہا ندے
 پیش عدالت جس دم آیوں کون کرسی پاری
 صرف محبت تابعداری جنت وچو لیجاسی
 حرمت برکت تہاں پیاریان مع ورت جنت باران

در بیان وفات حضرت بلال رضی اللہ تعالیٰ عنہ

جنت اندر داخل ہو یا جس دم نبی ربانا
 ہو بیتاب پیارا دلیر عشق تے عشق کھاو
 اوہ بلال جو حب نبی وچو ماراں کھاو ورت والا
 اوہ بلال سی جس نوں آکھیا سرور نبی غفاری
 سن کر بات پسند نہ آئی پھونچیا درد دلینوں
 پیش رسول محمد سرور و روضہ عرض گزار کے
 کی کرساں میں جنت تائیں جسوچہ جدا پیارا
 کی تھی جنت والی مینوں نت خوش خبر تہاں
 چاہاں نت جمال تساوا جنت نوں کیا کرنا
 کیا اوہ جنت راحت جس وچہ ہو و دور حضوری
 اوہ بلال جدائی جس نوں اک پل موت بیو کے
 جو کہند سی جنت حوراں خواہش نہاں ساوی
 دنیا فانی چھوڑ سدا ہے جس دم نبی ربانے
 ہجر فراقوں وطن پیارا چھوڑ گیا یک باری
 چھ ماہ وچہ فراق پیارے حال سوٹھی پایا
 کیوں توں چھوڑا ساوی تربت آیوں ورت لگائے

بہر فراق نبی دے اندر ہو یا بلال نمانا
 جس نوں جوڑیا لہو چو کھلو ورت جنت نظریاں
 اوہ بلال جو تین من صدقے کر دکھلا ورت والا
 آگوست تینوں خوشخبری جنت والی پاری
 ہائے صدقے خوش خبری کہی لسنائی مینوں
 تیرے اتوں صحتے کہتے حوراں جنت سار کے
 جنت حوراں پاروں کیوں کر ہوڑاں قرب نظارا
 دوست تائیں جنت پاروں عاشق چھوڑے جانے
 دیکھ نظارا خوشیالا کھان با ہجر یارت مرنا
 اکیل جدا نہ ہو ورت چاہاں محب و عفووی
 حال سنوں پھر بعد تھی و عفا شق کیوں کر جو
 مگر ان افضل حاضر رہتا خدمت وچہ تساوی
 چھوڑ بلال وطن پر دین روے حال نلے
 ورتا لہے سینے اندر باری تیز کٹاری
 سوہنی صورت و آلے خواہوں یک جمال دکھایا
 سالوں بہت اڑیک تساوی اوہ عجب پر لے

اندر خواب رسول اللہ نے خوش فرمان سنایا
 اس میں دیکھا تیریاں اندر رات دن ہاں بھائی
 سنوں حقیقت سکر حال خواب پیارے والا
 اول رسول محبت اندر جان لبانچہ آئی
 منزل منزل قصداٹھا کروچہ مدینے آیا
 جس دم یار پیار یوالی گور نظر وچہ آئی
 تین بچکے وقت مارے چلن انگ فوارے
 واہ واہ بخت اساتے مڑ پھیر اتساں پایا
 بعد وقت نبید چھماہ بلال نہ بانگ نہ سنائی
 اور ک حسن حسین ولی نون یاران غم کناری
 سن فرمان پیار یان الا نال فراق الاسو
 اور ک من فرمان تہا نذا اذان بلند سناو
 ہوش سلامت اللہ تک خوش لجان سنا ما
 اشہد ان محمد حسین دم بولیا بھر پیاروں
 ہو بیتاب ڈکاغش اندر منبر اتوں بھائی
 اُسے حال بتائی اندر وتی جان پیاری
 عاشق بھر بنی دے اندر تن من اڑکھایا
 ایہو طریق حجاب الاسر و صرنا نذرانہ
 یار تمامی خدمت اندر ویکھ حوالا آئے
 واہ قربان محب بنی دے گذرن ایسے راہوں
 لکھ صلواہ سلام کروڑاں او پر پیر حقانی
 ساتھ تہا نذا بچنیں جس دم آواں چہ دربار
 باجو فضل دے ہو رہے یکجہ جس پر ناز بیائے
 کون رحم کریم تسان بن رحم کماون والا
 ٹھاٹھاں فکلت تیریدیاں بانگ بن چہ سہن گاہیر

جس میں حسن حسین سونا ہے کہ بلال ولی نون ہوں بہر اذان سناو گے وہ ایک ساتوں

آویں جلد پیارے دل پر کیوں تیاچرا لایا
 تیس پھر پرو پیار اندر آکھیا بنی ابھی
 سرت سمہاں بلال شتابی ہو یا تیار کمالا
 شتر اسوار شتابی ہو کر عشق مہاراٹھائی
 جوش محبت ٹھاٹھاں مانے سوز الم مت آیا
 حال بدتیاب ہو پیر مردہ سائے فراق لگانے
 دیکھ بلال ہو یا پیر مردہ وہین نسلی سارے
 مدتاں ہو یا بانگ سناو یاران سوال الایا
 کیتی عرض سناو بولے طاقت مولیٰ آئی
 آکھو تیرا اذان سناوے مڑا کے ار پیاری
 میں صدقے قربان تساوا امرتہ موڑیا چلے
 کوین انگ آواز پیاری درز پھر وچہ پاوے
 واہ قربان محبت اندر کی کج حال ٹھایا
 جوش محبت تازہ ہو کر پار یاول چکاڑس
 حال بے ہوشی نہ دم آوے جان لبانچہ آئی
 بھی شطرنج حیاتی والی بازی کل جاڑی
 قرب حضور ی پایا جس دم گھر والا گھر آیا
 دیکھ پیاری شمع نورانی نہ مڑوا پروانہ
 جیو آیاں نون بول سناون دے بھر ر بلے
 سرکش ہوے بعید جو ظالم کوئی پھڑسی باہوں
 مد اصحاب پیار یان سائیاں فضل کریں رزانی
 فضلوں نظر کردی بخشیاں سی مجرم بھارے
 چھوڑ تیرا دروازہ پار پ ہو کر کیرے در جائے
 کرم کرو در سبیل آ یا پھر کر دست پیالہ
 اک قطرہ جے سینوں دے ہو دین ر بلایا

بخشیں حب نبی وی فضلوں بھی جانی سالی
خوف کیا اس جن لوں بخشیں حب نبی بیاری
اے بندے ہوتا بند سنت چوں سرور فرماو

خاتمہ خیر کریں چاہت عرضاں بول سنایاں
تا بعد از نبی پر تیری وایم نظر غفاری
تاں جو وقت حساب عذاباں ہم تیر لول آو

عزل

کیا خوف ن ہتر اس جان کو
نہیکھے گی وہ چشم تہر خدا
حدیث و قرآن پر لقمین جب کہ ہے
قہر پر براق اس کے بھیجے اللہ
جسے تڑپتی جان شوق رسول

تو دامن نبی کا نہ چھوڑے کبھی
بہڑی آنکھ روٹی فراتے نبی
ہے کال بیان اسکا جانو صحی
طے حشر کے دن سواری اسی
ویدار اس کو دن حشر ہو گا ربی

بس میاں جو تا بعد ازی کسی لوں بچاؤں
جیکر صابر شاگردہ اعلیٰ درجہ پلے
شکر کماون والا رب خیر وافر عزت پاندا
قسم خداوی شان جو شاگرد کون بیان کچھ
ہو شاگرد عزت او پر اعلیٰ درجہ پاویں
کریں گمان نہ دولت حمت رہی ساتھ ہمیشہ
بلعم بن بعور ولی جو اسم اعظمی پڑھا
سن حال اس جوں کر نوت دی ناشکر ای طاقی

وقت نزع اس خوف زوال ہو سی نوریا مالوں
بتوں کر ناشکر جو ظالم پٹھان پٹھان جانے
تے ناشکری کرنے والا تے تیرے جاندا
جس سے عمل تلامذوں کو لوں شرم خداؤں بھٹوے
بلعم و انکشت شکر ہو کے نہ دوزخ رہ چاویں
بل شاگرد ہو درجہ پاویں گریں ای پویشہ
سی جس برکت عزت پاروں کفار اس سنگ لٹوا
جیونکر ہو مغضوب سدما یا ظالم سرکش وای

قصہ ولی بلعم بن بعور

سنوں حقیقت جیونکر حال اوچہ قرآن آیا
ابن عباس تے ابن اسحق تے سندی کونوں معام
موسیٰ تائیں حکم ہو یا جو قوم جبار کہا
سن کر موسیٰ امر بانا ہو یا تڑت روانہ
منکر گراماں لوں پھر پھر کیتوں قس پلے

اسرائیلی یا کنعانی بلعم ابن عباس الایا
بلعم بن بعور ولی واقصہ ییا یا سالم
اندر شام ولایت اس پر فتح تسادے آوے
قوم لوں لے کر غلبہ کیتا سن لوں یار بگانہ
وچہ امان ہے جو لیا ہے بھی ایمان بہار

فتح دنی و رب شام ملک چہ ہو گئی گہر گہر شادی
شاموں ہو یار وادہ موسیٰ بعد فتح و بھائی
قوم جبار بھی آہی اس چہ کجہ اسلام لیائے
ایلیا بھی جد فتح ہو یا ند کیتوس کو چ کر امی
بلخار شہر اندر اک آنا باقی نام کفاری
ہر دن کرے لڑائی تازی فتح نہ ہو و بھائی
سی اتھ اسم اعظم توں پڑ پدا بلعم ولی خداوا
اکرین بلعم تائیں جو باقی کرے اد اب سلام
کرین ساڈے حق دعا موسیٰ کھا کر بار سدھو
میں نہ کران عا حق اسوے اوہ ہے نبی گرامی
باقی کہے میں میں موسیٰ دانا منظور کریسا
بلعم کہے ایہ حکم مخالف نہ مناں میں تیرا
تاہو اس مرادوں خالی جیلہ ہو رہاے
جا کر آکھے زر و سیاتحہ بہتا باہجہ شماروں
جا کر کہندی بلعم تائیں توں سن حساب میرے
موسیٰ اوپر فتح دیوے رب ایس شہنشاہ تائیں
نا منظور کریساں بولے بلعم کہے بکارا
کران روایت اک دن سرور عالم نے فرمایا
نہیں و فادنا سے اندر آکھے نبی حقانی
شتر تہان و شتر شیطا توں کمتر ہوندا تائیں
کرو خیال جو ولی خدا توں کمونکر کر سکھاو
آکھے عورت بلعم تائیں نا کرین جے دعائیں
توں ضد کر کے قتل ہو جانا شاہ پھر بیسی تاہر
ہونا پچار کہے زن او پر کتیا قصد ازادہ
قدر شکر نہ جاتا رہدا لگ زن چھے بھائی

مرتداں گراہاں سے گھر خوب پی بر بادوی
چلدریاں شہر آیا اک اہ و چہ ایلیا نام اس سالی
باقی قتل گیتے پھر کافر جو انکار لیائے
آکھی شہر بلخار اندر رل فوج اسلام تمامی
شکر اہل اسلام و اعلیٰ کیتوس جنگ تیاری
کرین روایت چھ ماہ اینویں حال اس گھر یاسالی
فتح دیوے رب دعا کرے کر جتوں ٹھیک اوہ
موسیٰ سا توں تنگ کریندا آکھے اپ جہ مار
بلعم کہے اوہ نبی خداوا مار کو میں اسوے
رل کر دین موسیٰ و امنوں تھوڑ و کفر تمامی
جے نہ کرین عا حق میرے تینوں قتل کریساں
نہ منظور کریساں بھادیں چیریں پیرا پیرا
بہت حسین آہی زن بلعم اس ویطرفے جاوے
کہہ توں بلعم دعا کرے حق میرے نال پیرا
کرین عا حق باقی شاہ و ملین جہر و دیرے
کھا شکست بہر بہت بھاری جاوے مصر تہاں
عورت نال پیار محبت دیوے مگر ہزاراں
فتے زناں کتوں بچ جاہو کر تا کید سنایا
عقل اٹھیاں توں حصے کمتر مرداں کتوں بھائی
جال فریب اینہاں اندر پھیٹو ہرگز ناہیں
جنت طرفوں و رخ دیولوں سن فوس ساتھ لچا سوتے
وقت یوسی ساڈے اندر یہ محبت میں تائیں
میں کیوں ساتھ تیرا بن کر کے دیواں جان واپیں
جہرے اندر لگا پڑھے اعظم اسم خداوا
کرے دعا و چہ حق کفاراں کچھو کچھو داناہی

۱۱۵ یہ قصہ کجہ مصالحتے کجہ گوارا موسیٰ قہس نقل کیا گیا ہے۔

جیونکر ایس زمانے اندر پکڑی جان جہاں
 مریاں پر نیاں شاویاں اندر رسم جو زن تلو
 منع کریند اسن کر عورت غضبوں لوے بھالی
 جیونکر سخت کلام سنا کر عورت جوش لیا
 نہ جانے ایہ میر تیاں سے دیوتہ بنا دی
 خواہش عورت پچھے لگ کر دین ایمان بجا
 دولت عورت کھنڈ گھوڑا ہور فقیر سیرانی
 نہی کہیا دیوتہ جنت دی پوتہ ہرگز پاسی
 سنوں حقیقت جدم بلغم حجرے دیوچہ وڑکے
 کہند ابرکت اسم مبارک کہ رب رحیم کریاں
 حضرت موسیٰ کھاہز بیت چھوڑ میدان بدکو
 جس دم تھ اٹھا کر لگا ایسیاں کرن جہاں
 وڑکے بلغم حجریوں یا ہر ناں شتانی آیا
 لگا پھیر دغا کرنے جہ دست جناب بھگے
 پھر دو پارہ حجریوں باہر کھا غم نکل آئیا
 کہند منع نہی حق کرنی بُری دعا دیتا پیر
 ہولا چار کھے پھر بلغم جلدی گدھی مگکایر
 گدھی مگکایسوار ہی ٹریا بلغم جہوں پیار
 گدھی بچاری ماراں کھانے قدم نہ اگان لکھا
 گو یا گدھی گیتی خالق نے بول جواب سنایا
 قہہ کوتاہیست بلغم لوں ہو گئی گدھی دانہ
 کہندا کی نقھان تیرے شکیں جاوے ایس
 حرمت عورت ہور حکومت بہتی ہوئی تیری
 بلغم کہے گدھی کے بیوں موڑیا سن سنایا
 توں اد پر پہاڑی اللہ کے جاکے کریں دعا میر

بدعت شرک جو زن سے پھرن عقاید چالاں
 اول خاوند بلغم وانگوں ٹھیک جواب سناوے
 اسان منع نہیں ہونا ہر گڈھتھیں ہندزائی
 بول دیوتہ کہے سالوں کی کر جیوں مرضی آوے
 جنت طرفوں موڑ بیوں دیوتہ خول لیجا ندی
 قسم خداوی بچنا شکل جے نہ بغیرت ییاوے
 ایہ پنج یار کسے نہ ہون یاد رکھیں دل جانی
 رحمت نظر نصیب نہ ہوئی روئی تے پچھتائی
 لگا کرن دعا حق بالحق اسم اعظم نوٹ لکھے
 فتح دیوں شاہ بالحق تائیں کر گنڈھور غنیاں
 قسایہ بالحق شاہ اس اوپر فتح مبارک پاوے
 حکم کر کے غیبوں یا شیر کھاوے اس تائیں
 جان غایب شیر ہو یا مڑو و چواری قصد کھا
 سب عظیم و وحکم کر کے کھاوے پئے اس کے
 غیبوں کیجا رکاوٹ ڈاڈھی عورت نوں لوانا
 عورت کہے میں مول رہساں مگر منوں و ہا پیر
 کران عا جا او پر پہاڑی جوہن عا جا میں
 شہروں نکل روانہ ہو یا دیوچہ قصد مبارک
 شہر نوں مڑو اپراوے بلغم مار ڈراوے
 لایق دوزخ ہو میں کریں عا نہ مول الایا
 غیبوں شیطوں شکل مشایخ آیا سنیر لگا تہ
 بالحق شانوں موسیٰ او پر فتح دیوے رہتا پیر
 شاہ رخصتی تہہ شاد ہمیشہ سمجھ نصیحت میری
 کہے ایس شیطاں آئی ہے عین تیوں و ہمکایا
 عورت بھی تہہ راضی ہوئی ہرگز دیر نہ لا پیر

سن کر سخن مکاری و الادو چہ قصدا تھا کہ
 چھوڑ گدھی نوں پر پیادہ طرف پہاڑی آیا
 برکت اسم مبارک تیرے بالوق غالب آوے
 سنوں حقیقت جن دم بلغم کیتیاں ایہ دعائیں
 کھا شکست پیغمبر بیدا و چہ حیرانی آوے
 یارب سینوں چھ ماہ گزرے کردیاں جنگ تھا پیر
 تیرا حکم بجا کر سایاں کر ساں شکر ادائی
 حکم ہو یا اک بندہ صالح نیک تھا پیر بندہ
 بلغم اس و انام اس کیتی عرض میری گاہر
 سن کر موسے حال تمامی لگا کرن دعائیں
 اسم اعظم جو اس کے دل میں جاو چل پایا
 حکم ہو یا منظور ہوئی انج جو فریاد تساوی
 سن کے حکم خداوند والا فوج تیاری مانی
 بلغم بھی چلے و چہ جا کے لگا کرن دعائیں
 قصہ اکوتاہ اس جنگ اندر فتح ہوئی اسلامی
 سنوں حقیقت فخری بلغم پاس موسیٰ آوے آیا
 عرض کرے یا حضرت تیں کیتی کیتیاں بہت عابیر
 سن کر موسیٰ آکھے میں بھی عرض کیتی اک سانی
 اک بشارت ہو رہی سن توں و چہ بول پائے
 ہو رہے کچھ منظور ہوو گی و چہ درگاہ رب باری
 بدکارا تیرے پرینے ایڈ احسان کمایا
 قدر شکنہ جاتا نعمت پھڑیاں کفر ادائیں
 نفس شیطان تے عورت پیچھے قدر شکنہ جاتا
 ہن کہ نفس یا شیطانوں عورت دیوے تیوں باری
 ہن توں تن سوال جنابے کرے عرض شتابی

کر اں دعا ہے بد حق موسیٰ مفت عزت تہا آوے
 اوپر بیٹھ پہاڑی آکھے توں میں بار خدایا
 تے جو حضرت موسیٰ سایاں کھا کر مار سدا و
 ملی شکست موسیٰ نوں میں مریدیاں کچھ ضعیف
 رکھ سجد سر گھوڑیوں تر عرض حضور سدا و
 غالب سی امید جو کر ساں قتل کفاراں تارین
 ہن میری میں ہر بیت طرفوں تیر یوں ہی
 ایس شہر و چہ رات نے ادوہ اعظم اسم پر سہرا
 ایس بیوں انج تیرے تے کافر غالب تے
 بزرگی اس ہی اس و بکولوں کچھ توں ساہر
 مرطہ اس ہی عرض قبولیں سن فریاد و عقار
 پیش تیرے ایہ کافر موسیٰ قدرت کچھ ساہوی
 اکول فوج کفاراں والی کر اسوار ہی ہی
 امر جدات غیرت کیتی ہو یاں و تداہیں
 کافر تیکر جو آسے کیتے قتل تمامی
 بعد سلام نیاز ہزاراں اوپ بجا لیا یا
 بالوق شادوی خاطر بیوں توں او کچھش خطا میں
 اس تھیں جدا گئی ہو چھڑی سی تدرہ و چہ دیوانی
 اعضاں تن ہوون منظور ہی کہے جو من بھانے
 رحمت رب دی کولوں ہو یاں توں ٹھیک فراری
 قدر بزرگی ویکرتیوں اپنا اسم سکھایا
 التا دین خدایے اندر لگوں کرن دعائیں
 واحد غالب اکبر عالی خالق جنین بچھاتا
 لگی نازل ہون تیر غصبوں سخت ثوار ہی
 بلغم سن معنوم گیا ہو لگی پین خسرابی

چپکا ہو کر گھروں کی طرف سے واپس اندر آیا
 اسے صاحب کیوں حال خاموشی اندر گھرنوں سے
 ترے سو برس عبادت کیتی وہ ہر وقت توں ساری
 ہن کل تن سوال خبابے پانگے منظور سی
 سکر عورت جلدی بولی میں صدقے میں واری
 اک دعا حق میری دلو چھ دو اپنے حق لادیں
 بلغم کہے کہیا دوس صاحب عورت عرض سنائے
 میری نیاں براحتوں و دھے نہ عورت کافی
 فوراً حور ہستی وانگوں ہو گئی شکل پیاری
 رنگ تغیر کالا ہو یا دیکھن نہ دل بجاوے
 غیرت اندر مٹا بلغم دیکھ عورت دیتا میں
 او تو میں حسن تغیر ہو کر زن کتی ہو دما می
 ہر کوئی آکھے زن بلغم دی کتی ہو گئی پیار
 نالے پترو ہیاں رو دن دیکھ اماں احوالا
 شریعی عرض میری در تیرے مالک خالق ہیاں
 اولو میں مر خداوند پاروں ہو گئی شکل شہابی
 ویکھو خیال کرو ہے ویلا غور کرن یا رو
 ناشکری نہ کرنی ہرگز سن تاویل سیدی
 بد ذاتاں عورتاں میں ہن شکوہ آکھ سنایا
 نیک عورتاں حرم جو نیکارے بولن ہیاں ہاں
 نبی کہیا جو کفروں شرکوں عورت چھوڑے عاری
 سنوں حقیقت بلغم تائیں ناشکری پیاروں
 صحبت نیکارے پاروں کتا کف صاحب پیدا
 تے بلغم بد صحبت پاروں پونل کتے ویسی
 لوح دایا دوزخ جاسی بد صحبت دی پاروں

دیکھ حیران تے شذر اسنوں عورت عرض سنایا
 بلغم غصے ہو کر آکھے تیرے قصے پائے
 ہکی انقلے تیرے میں پر پائی سخت خواری
 اسوے باجوں ہو رہ کوئی ہوسی حاجت پوری
 دیکھاں تنگی ترشی تیرے نال گزاری ساری
 عمر گزاری نال تیرے میں یہ احسان کہاویں
 صورت میرت حسن عجیب بہت میلر ہو جاوے
 سن کر بلغم درگاہ اندر اینوں عرض سنایا
 تے بلغم پر غصب الہوں گئی سخت قہاری
 عورت کسن عجیب اپنا غیراں تیں دکھائے
 دوجی عرض کرے یا خالق کر کتی اس تائیں
 دو عرضاں منظور گیاں ہو ل گئی شہر و مای
 اس باتوں بھی عار ہوئی اس طعنے دیوں سارے
 تنگ ہو یا بلغم حد تائیں آکھے رب کہا لا
 اس عورت میریوں صلی کھلی شکل بنائیں
 بھلا جو عورت چھے لگا کوں نہ پوے خرابی
 نفس شیطان تے عورت چھے نہ ایماں جاوے
 ظاہر باطن ہر کم اندر رکھو آس بید می
 ایسیاں صفتاں و ایماں اندر بیشک وفائیا
 لکھ صلوة سلام تنہاں حق شہ روز الاواں
 ستر و بیان در حراۃ نون سی ب غفاری
 دایم دوزخ جاگہ والا آ گیا حکم جباروں
 جنت اندر داخل ہوسی لیکر پوش و لیدا
 امر بانا دوزخ اندر کتا ہو کر ڈھیلی
 بیوی لوط بنی شمعوں می بے فرمانی پاروں

انشار الہد پاس خدائے اعلیٰ و رجب پاسی
 بھاویں ہلوں ولی سدا سے آخر و زخ و ہویا
 کس کارن تہہ اشرف کیتا کدی خیال نہ آیا
 ہن ویلا پھڑ قدم نی وے پاویں خلیختار
 اکدن اوڑک ترے لیسین رویت کر لاسین
 مشکل منزل حال تیری پر مول نہ لون بھلاویں
 دو جی قبر اندھیری ڈا بندی تنگ جبر و اڑ
 حال حشر و او یکھ قرانوں ال پانی ہو جائے
 سخت اندھیرا دہندو کار بھی تلکن او کھلائی
 پتہ لگیگا عر رائے جس م منہ دکھلا گیا
 آخر قبر اندر آوینگا کدی تے سمجھ حیوانہ
 طن لہدا و اٹھا کر استھیں حطیے چہ نہ چاویں
 ادبوں قدم نی وے پگڑیں جے تہہ جان چاری

ثابت ہو یا جو صابر شاکر ہو کر وقت لنگھای
 خواہیں حرص نفس ہے چھے جو گکاسو مویا
 سے بندے تہہ دنیا اندر خالق کو یں او پایا
 صدا فوس گو کر ویلا کر میں غور پیاسے
 ورنہ پھر کچھتا وارہی نہ مر دنیا آسین
 توبہ توب کر نیگا بدھا ہن تائب ہو جاویں
 اول وقت نزع سر تیرے کوچ کوچ آوازہ
 تریجا یوم غیر ہے جس دی ہیبت سخت فراد
 چو جتی منزل و زخ او پر گذرن والی بھائی
 منزل چا سے پیش پیاسے کیوں تہہ فکر نہ آیا
 ہن توں بازی دنیا اندر ہیں پھر دامستانہ
 دولت زری پر پائل ہو کے نہ ایماں گو ادیں
 سدانہ دولت حشمت تیری نہ رہی سرداری

مقولہ شاعر

سدانہ مانہ ناپیں اکو سدانہ باغ بہاراں
 سدانہ عیش جوانی رہی سدانہ ہیوں زندگانی
 سدانہ سر و باغار وے اندر سر چا کر چھو لے
 سدانہ خوش خضائے رہن کھاسی خاک تزاری
 سدانہ گوش سنائی وین اوڑک ہر تھیں
 سدانہ قدم تراریاں بچھ بچھ ورن چائیں چائیں
 سدانہ اک زمانہ رہنا کدی تے سوچ پیاسے
 ایدہر ایدہر پھر وار ہندا جوین وختاں سایا
 تالبداری پکڑ نی وی امر بجا لیاویں
 تے خالق ازما سے پکڑ کون سلامت آوے

مائے ولا چل موڑ بہاراں میں شکل کاراں
 سدانہ بیل گل پر بو لے سدانہ صحبت جانی
 سدانہ ہمئی اکسے تے نال خوشی گل چھو لے
 سدانہ خوش لجان سناسی تو تک پیہ پیاری
 سدانہ نین باریکی دیکھن اوڑک پتھر پھین
 سدانہ دست شتابی کر سن نیک بر کلم ناپیں
 سدا دولت مہستی ذوقوں لسی تہہ ہلاک
 عدل تبدیل خاص زمانہ مذہبوں ہوندا آیا
 لوڑی بازی دنیا اندر دونوں نہ پر چاویں
 لکن بازی و پڑا دنیا جال فریب بچھائے

با بھیر تیری توفیق خدا یا طاقت سخن کالی
 اے بندے رب تیرے کارن کیا اسباب بناو
 موسم گرمی سردی کیتے میوے رنگتے رنگے
 لکھ ہزاراں نعمت ربی انت شمار نہ آیا
 اک دم جیکر وانہ گھلے کی کر میں تہلاویں
 اور ک انت خداوند سی کل حساب لیتاں
 کرحہ فکر نہ دوزخ جاوے پیارا جہ تیرا
 واہ سبحان اللہ کیا عارف اہ بدایتلا سے
 فقر گدا جو سبیل ساڈے ورکاتے آون
 اپنی وزی اوہ لیوں ساتھوں پہ سباب بنایا
 صدقہ خیر زکوٰۃ نیازاں جو کجہ مالی طاعتاں
 بنی کہیا جو کرک ڈراون عاجز سبیل تاپیں
 پتہ لکھ کاروز حشر جو اگے عمل پہنچاے
 یکتی قدامت لیتاں اس دن کسی بھائی
 جس نے ہتھیں بھیجی نیکی کرسی عیش بہاراں
 سن تینوں اک ذکر عجیبہ کر تمثیل ساواں

دنیا وچ عافیت رکھیں بھی آخر بھلیاں
 دن توں جانن کارن سورج رات قمر و کھلاے
 اک نہ جاون بھی بدلاے اگدو جتنوں چنگے
 توں میں اے بندے کیا کجہ بد شکر اویا
 حکمت دیکھ زیادہ رہدی نہ موٹا ہو جاویں
 تے پرسش ہو سی جو شکر یہ کیتو کیا سقیمان
 کریں روانہ چرخ شتابی اگے سفر او کھیرا
 ایرا ہم اوہم کنوں یہ راوی ذکر بیلے
 اگے کارن چرخ سفر والے کر چک لیجاون
 تے دس حصے ہو ز زیادہ شفقت کرم کسایا
 جلد چکاؤتے لیجا سن ایہ سن نیک یرتاں
 شامت اس می برن نالوچہ دوزخ لین سزیر
 قدامت یداہ بہتی جا میں رب صاحب فرماو
 افسوس مینوں میں گے گھلا اکر کے نیک کھائی
 تے جس نخل کما یا حسرت کرسی لکھ لکھ واراں
 لگے بھجن والیاں شد نقل بیان بہاں

در بیان مثال نیک اعمال

کرن وایت ملک آبا اک شام ویلے بھائی
 بادشاہ اک کرن معین چہڑا اعلیٰ پاون
 تن سالان تک ہو اس مرضی چاہے حکم پلاو
 وعدہ تنان دا جد پورا ہو جاو اس بھائی
 سمندر دیو چوسی اک ناپو لمان چوڑا پیلے
 ریت چھل اوہ آدم ذات درند پرندہ کوئی
 مرکے ملک آون می خواہش رکھے ہڑا جاو

عاد و قدیموں ملک اندر اس رسم پرائی آہی
 تن سالان تک عدہ کر کے اوپر تخت بھاون
 فوجاں لشکر تالیح ہوون کوئی نہ عذر لیاو
 اس توں چہ چیز بھجن ہو کرے بادشاہی
 ناپو گرو جو فرے پانی بھاٹھاں لہراں بلے
 کھانہ واناہ بل خراعت اتھے کدی نہوی
 گرو جو فرے پانی رستہ بھے نہ گھراوے

آخر قصہ کو تہ بتاؤ کہ اٹھائیں پاؤے
 تن سالان پھر اس کھین پھون مویں تھیں آون
 جو جاوے اس پہلے وانگوں ذلیل خوار ہو جاوے
 سنوں حقیقت ہو رہندہ اک جاں سواری آئی
 جاں میں بزرگ قدم مبارک تخت پارسی پایا
 حکم کرے سب لشکر فوجاں پیر سچی چڑھ جاوے
 عمدہ عجب باغیچے کھوئے لایو حکم ستاؤ
 کل خزانہ اگلے کارن مگروں گھلی جاوے
 لوگ کہن تسی مال پیاکا بنوں بھی جاوے
 شاہ آکھے تساں پیارا جاتا حرمناں
 مطلب ایہو جو کل خزانے اگے شاہ پھیلے
 کل سبب جو لالین اگے شاہ نے بھیجا جانی
 وعدہ موجب لوکاں شاہ لورے سے جگہ پنیا پایا
 سنوں حقیقت جدا اس شاہ لورے پالو وچھا
 باغ زراعت میوے لگے عجب عجیب پیائے
 کرسی تخت عجیب سوہنا چوسی اس نہوایا
 ہو گئی خوشی زیادہ شاہ لورے پھیا حکم جدا
 اگلے بادشاہان ملک حکومت کیتی پیاری
 ایہو مثال جو مال پیارا راہ مولاد دیوے
 تے جو مال پیارا کرے اگلا فکر بھلاسی
 صد افسوس اے بندے خالی کیوں ان صبر بھلاوے
 جس دم عزرائیل جیبا لورے کر مذہ و کھلاسی
 وقت ومانے پھوٹا سیران کچھ سوچ پیارے
 دین گوا یا دنیا پھچھے دنیا ہتھ نہ آئی
 ایہ دنیا بازاری کشتی نہ دم اسن اکھاوے

کھکھا اتے پیاسا ترے لیندا اوہ مر جاوے
 اس شخص پھچھے ہورتے ہو روں ہو روں میں لاون
 وانہ پانی لے نہ ہرگز ترف ترف مر جاوے
 اگے وانگوں عمدہ کر کے دتی اس فن شاہی
 وعدہ اس سمندر والا یاد و لیو چہ آئی
 لنگھ سمندر ٹاپو دیو چہ عجب مکان بناوے
 ایس ملک می تھوڑی قرحت میںوں بلخ بھاوے
 اگے جاوون والا دل دیو چوں خوف بجاوے
 سوہنے ملک پیائے اندر کیوں خرچ کراوے
 کوری حرم پیاری ملکوں اور کاکدن جانا
 محل پونے کھوہ لگولے عمدہ بلخ لگائے
 اجراں لورے پھر بادشاہی جوجی واری آئی
 اس تھیں پھچھے دوچے تائیں اوپر تخت بھجایا
 بہت ہوئی خوشنودی اگے نالوں فضل سوائے
 کل جتا وریوں باغیں چلن مرد فوارے
 بہت محل عجیب سوہنے تھلے فرش بھجایا
 ایسے عمل کرسی جو کومی ایسا در چو پائے
 جدو عمدہ ہو پورا آیا مگے نال خوار می
 جس دن دنیا کوڑی چھوڑے رہ تھیں جنت لیوے
 اور ک دنیا اوہ بھی چھوڑے دیل گایا جانی
 کیا جواب کرینگا جس دم وچہ عدالت جاوے
 قسم خداوی فخر غورت سب کچھ و سر جانی
 صابر شاکر ہو متوکل پھڑلے قدم سہلے
 بلعمومی اسن بنا ظالم دتی روڑھ کمانی
 اسن ایان ل پھیل چہ فریباں آو کھج جاوے

ظاہر اس کی سوہنی صورت باطن کالی تھی
 کچا رنگ پیازی دنیا بوندی کھر چاھے
 تندوے وانگ بچھا ماتا راں دوزخون جاندی
 ایس بازار ماہان کدا قیمت قدر نہ کوئی
 اتوں بھل کھا کھا و چوں اصلی بھکا
 دنیا دے بازار کھلوکے دے چلیا میں بھکا
 راہ شریعت اوپر مومن ثابت قدم دکاؤ
 بچا بڑ بھڑکن دوزخ اندر پاور کھیں گل مہری
 مائی پاپتے ہمسایا نذاحتی رکھیں یاد پیارے
 آل ولادتے عورت تائیں وسیر راہ رباتا
 صبر شکر ہر حالت اندر چال پھریں برار
 صبر چنگیرا باہجہ صبر نہ سرے عبادت کالی
 صابر بندے محشر اندر درجے لین اچھے
 واہ سبحان اللہ کیا عارف صبر کماون داکے
 سن اک صابر ولی اللہ و اتینوں ذکر ستاوا

کہنے وانگ بچھا کر بھیجاں جاں مکر وہی بھاپی
 پتلی نکر فریاں والی کر کر ناز و کھلے
 شہوت حرص تکبازند ویرن ویر کماندی
 جو ہر فو شان سے ہٹا اس نوح علی مولیٰ ہونے
 یاد رکھیں یہ ہو کامیرا سن کے یار رفیقا
 نام کھا پودنیا والا اے مولا دیا لوکا
 تاں تہس ذات منزہہ کولوں ناغافل مجھاؤ
 پیش عدالت کل کمائی نتر پوسی تیری
 قاطع رحم نہ بھین بھراؤن مجھاوین متیلے
 شرکوں کر کے تو بچھتی لیئیں بہشت دکھانا
 اگے بھیج پیارے نیکی لیئیں بہت بہاراں
 روزہ حج رکواۃ نمازہ جاو کمولانی
 بھیجے رب درود تہناں پر صبر کماون چہرے
 راضی ہو کر امر مقدر سر پر چاؤن دلے
 توں بھی سن کر عمل کماوین میں بھی حجت پاواں

حکایت یکے مومن صابر

دیکھ احوال لصادق اوی عجب حکایت لیاؤ
 تے اس بیوی سخت ناشکری ظلم کماو تو والی
 تے اوہ مومن اس دیکو لول من ہمیشہ چاہوے
 دوئن دن اتفاقاً فاقہ توڑتی آئی
 بچے بال اسادے بھکے فکر تینوں کچہ ناپیں
 توں من کھٹو پیگپوں پلے میر بیان جلائی
 عورت کولوں سخت کلاماں شکر بد پیا
 سب مزد و لگے خود جاسیں نہ اس کے پلایا

سی اک مومن صابر شاہ صالح عمل کماوے
 سخت بان درازوں خاوند تئیں بجاون والی
 اک دن امر مقدر دیکھو کیا کچہ کھیل کھلے
 بیوی تنگ نہایت ہو کر خاوند تئیں ستایا
 جلد لیا کچہ کھاون کارن بچے مرن از ایں
 اٹھ جالیادیں کر مردوری بہتر بات پھالی
 اٹھ صبح صبح مزدوراں اندر گیا سوٹارا
 کون کوئی توں کتھوون یلکے نہ حال کھایا

ہوا چار مایوس بیچارہ جھگل طرف سد مانا
 دلوچہ آکھے سارا دن میں خالی راج لنگھایا
 فتنے عورت کو لوں روارت پئی گھر آئی
 قصہ کوتاہ اک کوئے وچہ ستا آن بیچارا
 سنوں حقیقت جس دم چکا ستا آن بیچار
 کم رہیوں توں کتھے سن تک کیجیو کھٹ لیا
 سن عورت تھیں سخت کلاماں نرم جواب سنا
 پر مزدوری کیتی جردی وعداں سنایا
 بڑا رحم کریم بیوں ہا صاحب نظری آوے
 بہت نیکی چھائی بھکے پچھرن ہماے
 خاوند کیتے عذر بہترے عورت منے ناپیں
 اڈے مزدور اٹھے اوپر صلہ بیچارہ آیا
 کل مزدور گئے مزدوری لیگئے لوک اتہا ہیں
 اورک مجبوری تھیں جھگل طرف ہو یاروانہ
 زعفران رات ٹی جس ویلے گھڑی طرف سد پایا
 اک گوشے وچہ اگے وانگن بیجا آن بیچارہ
 دو دن دی مزدوری آکھے جلدی کڈھ کھائیں
 سن گھرا یا مزدور بانا سخت کلام آوارہ
 آکھیوس نرم جواب زبانی اس عورت دیتا ہیں
 انشا اللہ تن دن دی مزدوری کل لیا ساں
 سن کرو عدے والا حال اشریل کیلے ہوئی
 تن دن دی مزدوری جیکر کل تہہ لیاندی
 چہر رکھیں نہ خالی آویں مہینوں بلکاراں
 لیجا پھیلی میریکو لوں جو بیسی مزدوری
 سنوں حقیقت وقت صبح مزدور جھگل طرف سد پایا

ہوشعول عبادت اندر کیتوس روز بانا
 والد عورت کیرا کچہ آکھے رکھیں شرم خدایا
 چپکا جا کر لیٹ رہیا جو دل وچہ قصد چھایا
 صبح اندر مزدوری جاساں قصہ دیوہ بیچارا
 عورت چونک کنوں بندر و کیتوس شور کارا
 دن سارا کتھے ضلیح کیتا تینوں ترس آیا
 دن سارا مزدوری کیتی ضلیح کو یوں باوے
 کل دیواں گامخت ساری کچہ خلاف نہ آیا
 سکر و عدہ اس دن عورت دو تا جوش لیا
 تے توں عدیاں تک بدماو کھ تیرے بھارے
 صبح ہوئی مزدوری کارن ٹریاں تدا ہیں
 شان خدای جان نگمان اس کسے بلا آیا
 ایہ عاجز وچہ حالت حسرت بیہ گیا اس جا ہیں
 گریزاری وقت عشا تک کیتی ستوں شامہ
 کنوں بان درازی عورت ڈریا تے گھرا یا
 خوابوں عورت چونک شامی کیتا حال کارا
 بالائیائے بھکے مڑے ویر نہ ہرگز لاپیں
 رکھیں عزت اس عورت تھیں سبغیب آوارا
 وعدہ تن دن دن اکٹھا کیتوس نال اسائیں
 کوڑی سپیخت ساری تیرے پیش لکاساں
 آخر غضبوں لیل سناے کل تک نصرت ہوئی
 نہ منہ آن کھانا ساٹوں ٹان تینوں بتلاندی
 ورنہ بھلا نہ ہوئی تیرا سوچیں کچھیں ساراں
 اس وچہ داخل کر کے لیا ویں تن دن ناندی پوری
 ولوں بجائوں صابر شاکر حمد کر سدا آئی

نہ کچھ جنس نہ فرزند زبانی نبی صبری حال
 ایہو طریق حجاب والا نہ دروازہ چھوڑن
 مشترک نون تکلیف ہے آئے سو سو شرکے
 مومن صلح حاضر ناظر جان خالق تائیں
 بجا توین یوے یا نہ دیوے ہے اس میں تھکری
 سنوں حقیقت اسی جنگل یوچہ مومن آیا
 نال شوق دل حاضر کر کے ہر حاجات سناو
 کون تساں بن مالک میرتے میں کس حال
 واہ سبحان اللہ کیا فضلوں رحمت پھیرا پایا
 کرن روایت کوک غریبان عش منور جاو
 قصد کو تا عرض سنا کر صابر مرویگانہ
 ولوچہ قصد جو اس حیلے تھیں شب گذران بجاوی
 ہے رب چاہیا وقت صبح پھر طرفہ محنت جاسا
 کھڑول ٹریا کر ایہ حیلے فاقیوں یا نانا
 قتنے عورت کولوں ڈر کر ویرا کھیرا پایا
 ڈروے ڈروے صابر مومن کھولیا جڈروازہ
 قلب و بلع معطر ہو یا فاقیوں خشک ہو آیا
 صابر بچھے عورت تائیں دس حقیقت ہماری
 شکر خدا واپشیک سا ہو پھیراں عدیانوالے
 میں ہوش فکر وچہ کھلنے سچے ساں سجائی
 دروازہ میں کھولیا جس دم کیا کچھ نظری آیا
 کہا اس تن میں مہ دوری تا وندیں رانی
 ایہ طباق پچاس دم اس اندر وے گیا نیوں
 واہ سبحان اللہ کیا فضلوں کرم کرم کیا پایا
 قسم خدا ہی جو کوئی رب تے نیک بھروسا کروا

نہ در چھوڑ خداوند والا شرک کماون والا
 بجاوین سو تکلیفان آون غیر ولوں مشمورن
 غیر بکاراں کرنے والا کوین خدا نون بجاوے
 ایسے گلے ہر حاجاتوں کن سوال سن تائیں
 ہر حالتوچہ حمد بیکارن مومن خاص پوجاری
 رات ادھی تک ہر سجد یوچہ خالق تے در پایا
 لے مالک چھوڑتساو اعجاز کس در جاوے
 کسے لگے باہجہ تہاٹے میں فریاد سناواں
 امر مقدر فضل کرم تھیں کیا اسباب سنایا
 حاصل ہون کر مولا طرفے جد کوئی عرض سناوے
 ڈر عورت تھیں تھیں کھیلی بھر کر ہو یاروانہ
 تھیلی دیکھ سچھ مزدوری فتنہ نہ مچھاسی
 اس حیلے تھیں عورت کولوں اپنی جان چھڑا سنا
 حمد خدا ہی کرد اور پر پہونچیا اور در بجاتا
 تھیلی اندر وال واپس مڑ پھرنے قصد اٹھایا
 اپن چیت آئی خوشبوئی مغز کیتوئے تازہ
 اتنے چروچہ عورت جلدی خوش پیغام سنایا
 عورت آکھے اندر آو میں صدقے سوواری
 تے مزدوری دیوں والے سچے سنیوں حالے
 اپن چیت کسے دروازے دست کیتی ہمائی
 ہر پوشاک سوار عجیب کھڑا ہو یا میں پایا
 لے چاہی پراس دیتا میں یوں دکھ نہ کھائی
 اسے وچوں خوشبو آئے آکھ سناواں تینوں
 مومن صابر صلح تائیں فاقے کنوں بچا پایا
 بیشک رب العالم اس نون در تھیں ورنہ کروا

مشرک ظالم جاہل جو کوئی مولا دور آئے
 صابر بندے تائیں خالق ربے دو عطا ہے
 سنوں حقیقت جن م سبیاں صابر حال کلامی
 چشمہ چشموں شکرانہ الا نال محبت جاری
 عورت بہت حیران ہوئی جو دیکھ پریشان حال
 جن م صابر حیرت جو شوں ہوش اندر مڑ آیا
 اے ناشکر یہے میں م دوری کیتی نہیں کسیدی
 ترے راتاں میں خوف تیرے تھیں جہلہ عذر سنایا
 قبتوں تیر لوں بجا یا عاجز بند تیاں
 اس جیلے تھیں رات گزارن دلوچہ قصد ٹھایا
 سن کر عورت نال شتالی تھیلی پلٹن آئی
 سارا گھر اس وی روشنائی کنوں منور ہو یا
 اس تھیں تجھے عمر تاجی اندر شکر گزاری
 واہ سبحان اللہ کیا درجہ صابر نوں پادیندا
 صابر نہ بچیل ہوون نہ ظن برے ہیں کرنے
 اے بندے ہو صابر شاکر ہر حالت وچہ پیار
 اوکھے ویلے مال بچاسی ظن نہ ہرگز لیاویں
 ورنہ جے پر پیر نہ کیتو حطے و ہر یا چاسیں
 صابر و او جو درجہ جے کر ظاہر پ کریندا
 ورنہ رکھ پوشیدہ و تکلیف خدا از ماشے
 اے پر بندیاں و انگ آرمائیں خالق و بھائی
 اس کارن آزمائش پائے او پر عید بچاے
 کافر وچہ مصیبت تنگی جیلہ شرک کما ہے
 بس سبیاں آزمائے خالق مومن کافر کھیرا
 اے بندے کر پوچار بدی نہ بے صبر ہوویں

فضل کنوں برکات محمدی ربی رہا ہے
 اک نیا وچہ دو جا جن م روز حشر و آوے
 زاری کر کر وی اکتوس احمد شاکر امی
 وچہ ورگاہ مقدس اکبر دل تھیں شکر گزاری
 روندا حیرت اندر خاوند پارس پاک تعلقے
 ہو متوجہ عورت تائیں حاک تمام سنایا
 تن جن رات عبادت کردار سپا میں خاص رہی
 ایسے چھے مالک بیوں سچا کر دکھلایا
 اج تہہ تو فوں ریت جنگل تھیں بھریا تھیلی تائیں
 جا تھیلی کر خالی پھینکیں جب تینوں تہلایا
 کیا دیکھے جو اہرز مالوں تھیلی بھری اہیلی
 وچہ تار یک ہوو جو شکر ماہ بدر و اگویا
 عورت خاوندوں بجا توں صدقے سو مواری
 ان اللہ مع الصابرين ہے خالق خود بیندا
 مال ہمیشہ ساتھ رہے ایہ لوچہ آس و ہر
 حق حلام حرام نیکرے کرے جلد سہار
 رشوت ظلم تعدی و لے مالوں صبر اٹھاویں
 پیش عدالت جس م آیوں کھڑا عذر لیا سیں
 قسم خداوی قسم خداوی ہر کوئی صابر تھیندا
 دیکھاں صبر کریندا یا کجہ جن عتے فرغ اٹھاو
 بندہ نہ ہو خرچانے اس تھیں لک نہ کائی
 نہ کجہ عذر رہے اس باقی اندر حشر و یہاں ہے
 اتے مومن ہو صابر شاکر و نا صبر اوٹھا ہے
 جن ع فرغ عے کھڑا کر و صابر کون کھیرا
 ہر حالت وچہ صابر شاکر ثابت قدم کھلوں

وچہ حکایت صلح جیونکر راوی کر گیا و

ہو رڈراک صابر والا تہہ سنایا جاوے

حکایت یکے شوہر و زن صابر

حال غریبی وچہ آرزوہ صبر کماون ہائے
تے راحت وی اک نشانی کدنی نظری آئی
آکھن بے آزمائش ساڈی کروا خالق سہا میں
وانگ فقیراں قہر مصیبت جان اپنی تے پاوون
ہوی عنایت خالق دلون خوشیا نال ہنڈلیے
بھی ساڈی آزمائش کارن مخفی رب نکایا
دین نبی پر عاشق ہو کے حمد خدا لون پٹھیا
آن پئی سردو ہاں اتے غالب امر الہیوں
جان بیاں پر آئی ایہ سوال تہ ہرگز پایا
تن دن ہوے چلے اندر اسان اک جلائی
مت دل پیرج اٹھاوون دکھ تہ چریا جائے
ڈریے مت تہ ساڈے اوپر دروز کھل جاوے
دہواں دیکھ اک عورت جلدی آتش لیوں لی
ہو جیران و چاراں کر کے بات دیوچہ جاتی
ایسی ہے ایہ جاہل ہڑی تہ نقصان چار
روٹی سرگئی وچہ توے تینوں خیرہ کامی
کم تہ آئے جو سڑ جائے تیں کی پیاتگداوا
دیکھ تماشا قدر والا شکر بجا لیالی
صابر شا کر متوکل نوں کیونکر رزق پہونچا سکے
ظاہر وچہ اسباب کما لیں نظری آون والا
واحد ذات مقدس اکبر عالم لوں سدیوے
تاں پھر کل زراعت لہندے چوہرہ بچہ اشعار

ہیں شہزادراک رہند عورت خاوند پیار
تنگی وودھ صدوں سی باہرنت حساب رکائی
فائقے اوپر فاقہ آئے صابر وچ رضا میں
جیون جیوں سخت مصیبت تونج شکر بجاون
ایہ رنگ مولا بھیا ساڈوں کیون شکر بجاوے
شاید ہے اتوار اہی اس پر دے وچہ آیا
محتاجی تے صبر شکر و اتلج سرے پر دہریا
اک دن ٹھاٹھ مصیبت والی آزمائش دیاو
تن دن گذر گئے وچہ فاقے کھانا تہ نہ آیا
مرو پچائے بیوی تائیں بھی اک بات سنائی
بھکے ویکھ اساد پتیا میں بھی ساڈے ہمسائے
اتنی بھی تکلیف نہ اتہاں ساڈی طرفوں آئے
بات سنی جس ویلے بیوی اک تنور جلائی
آتش کارن وچہ تنورے جس دم پانی جہاتی
شاید روٹیاں لائوے لگ گئی کسے کائے
جلد آوازہ کر کے بولی وگ وگ جلدی مائی
بھی معور تنور ہو یا بے وٹیا نال تساوا
سکر بیوی پاس تنورے دور شتالی آئی
واہ سبحان اللہ رب عالم کیا کچھ کھین دکھاوے
بیشک قادر مطلق رازق رزق پہونچا وٹوالا
اے بندے جے باہجہ کما لیں رزق نہ حاصل تھیوے
جے کر رزق مشقت اندر ہوندا سمجھ پیارے

کیوں جو سخت مشقت ندرت کے رات گزارن
 تے جسے رزق عقل و انانی اوپر ہوندا بھائی
 ثابت ہو یا جو حرص مشقت نے انایا باروں
 رزق تیرا نہ وچہ زمین سے نہ ہتھ غیران بھائی
 دو جا بھی توں جو مشقت کریں ہر گود عوی
 مر جاوینگا کافر ہو کے جسے دم باریں و سیا
 جٹ مکا کے تے توں کھاوین ویکہ مشقت و اہی
 ہل و اہن اٹھ اوہی راہیں پر مول نہ ہوڑا
 و عوی جڑے کرن کماٹی خاک توری و چہ ہسا
 کی حکمت و چاس ڈاکھن کرے اسی کماٹی
 تو ات ربانی طرفوں انہاں ٹٹ توکل جائے
 بس میاں نہ ذات مقدس ہوڑے کے بجاویں
 سنوں حقیقت روٹیاں بی بی و چہ چنگر کھایا
 قادر مطلق نے قدرت بخش عجب بہار و خانی
 خاوند کے شفیق اساد اعظم راز نہانی
 پیوی آکھے صاحب کرامت میرا خاوند آئیہا
 مڑ پھر آکھے خاوند تائیں ب تھیں نہایت عافیں
 فارغ ہو غم و نیا کو یوں پاو خداوی کرے
 ایسی چیز عنایت ہو ویکہ جوکل و کھ مٹاے
 عرض معروض نہ حاجت کماٹی سب عالم میرا
 ایہر پیوی بہت حاجت وے نال بکار تالی
 امر لاچار کی بھلی راہیں لگا کرن و عافیں
 دل میریدا مطلب سارا تینوں مسلم آیا
 عرض قبول پٹی درگاہ ہے ذرہ ویر نہ لامی
 اچا چیت اک ہتھ عجیب طاقتوں طاہر ہو یا

گرمی سڑی سر پر جان حرصوں ہون مارن
 تان تان وان مریدے بھکے ملد رزق نہ کماٹی
 رزق نہ ملدا ہے ہتھ پدنت بھیجے سر کاروں
 آسمانان نہیں ساون تینوں بھیجے پاک راہی
 کراں کماٹی تاں ہں کھاوانم م مار بھراوا
 ڈر اس ذات مقدس کو لوں ہے اوہ خالق سیا
 نرم طبیعت والیاں بھیجے تر حلوہ مٹھیاٹی
 تے تینوں اس و تا ہو یا پڑھنے خاطر کھوڑا
 تے تینوں وہ کھر پوچکے لٹھا مل خاصا
 اتنے اندر دور ہو جاوین جاہل مشرک و اہی
 ایہوڑ والی سدا ہے رہند سمجھ عقل نہ آئے
 کبر غور ناشکری والی حالت لوں گواویں
 آکھے رب پوچایاں سب انوں کھائے میر سایاں
 جان جو دوں گئی ساڈی مرقاب و پو آئی
 ایہ قدرت اک آونی اس دی لوں چکس جرنی
 قوت نال پانی جسے حال عرفانی پایا
 دکھ مٹا کر دنیا والے رکھے وچہ پناہیں
 تابعداری سرور والی لوں جانوں پھڑیے
 خاوند آکھے میں راضی جوں میر تینوں بھائے
 بہت شفیق اسادے اے کر وارحم بہتر
 عرض کرو منظور تساوی ہے درگاہ وچہ آتی
 آکھے یارب لوٹی تیری رح کرے میں تائیں
 حاجت نہ سناون مڑ تینوں شرم خدایا
 ظاہر ہو یا اسرار خدا و اعجب بہار و کھائی
 ویکہ تماشاً قدرت والا ہو حیران کھنویا

ہتھ وچ پھڑیا لعل عجیب چان کرے اندر
 اس دی قیمت نال ہر پر چیر جہان نہ کوئی
 اٹھیا مردور بانا کر احمد شہنشاہ الہی
 تان پھر ہوئی تاپیں صابر خواہوں جلد کجایا
 اٹھ کر خواہوں جلدی ہوئی رنج نہایت ہوئی
 میں ساں جنت اندر پھر دی سیر کر پیری پیار
 تے خوش ہوئی رنگ برنگی انت نہ آئے کائی
 اک مکان پیماں نظری نور ملک چھکار
 لعل بد حشاں نال ہڑاؤ موئی زر گلکاری
 میں بچھیا ایہ کہڑا ہوسی بھلے نصیب الوالا
 کس سے بھاگ منور ہوسن اسے جبار کر مار
 حکم ہو یا توں دل سے اندر کیوں یہ فکر اٹھایا
 سن خوش خبری خوشی ہوئی میں باہر حد شمار
 ایہ پیر کھلیاں میر پتیا میں اکیل جسے نہ ہو یا
 تے اس جگہ چکٹ مکے ہی نہ زیبا روشنای
 موئی گرو پو فیہے چکن اوہ وچ نہ دیاسے
 تان میں عرض کیتی در گاہے میر سے بار خدایا
 حکم ہو یا ایہ دنیا اتے موئی گیا نورانی
 تیری خواہش کارن سے اسان نہا وچ گھلایا
 توں خاوند سے لگے مڑ مڑا یہ عرض گذاری
 جنتی راحت دنیا اندر مومن عبد ہتھ اسے
 ہیکسبئی محمد سرور شرف ذات سہا سے
 جنت رب پشیا سختی چہڑی نفس بھلے
 نہ دوغ نہ راحت و دہیری رب سچا فر ماندا
 تے جس کون غم حشر نشروا ہے دنیا وچ بھالی

جلدی پکڑ آوازہ ہو یا آیا خاطر تیرے
 جو ایہ خالق طرفوں تینوں شے عنایت ہوئی
 پکڑیا لعل ہو یا ہتھ غایب طاق ہو یا بند بھالی
 اٹھ مالکے دل تیردا مقصد کل ہونچایا
 ناحق کر بیداری مینوں ڈا ہڈا ظلم کیتوئی
 جس سے ہر سر خنے وچوں نور مائے چمکے
 ہر سر محل چارے وچوں سے ذکر الہی
 کی طاقت ایہ تاب اٹھاؤں سورج چند ستارے
 واہ سبحان اللہ میں دیکھی قدرت عجب غفاری
 جس توں یہ گھر بخش کر سی صاحب کمالا
 یا ایہ خانہ تیار کیتا توں خاطر کسے تہماں
 اسان تہاؤں خاطر فضلوں سے ایہ گھر ہو یا
 جامے وچ سمانہ سکی سن کرام جباروں
 موئی اک اچانک میرے دیکھدیاں گم ہو یا
 بے رونق جاگہ موئی ہی لگی دین و کھالی
 اس دے بوڑگون زینہاں ہول مکان نہ پاو
 ایس مکان عجیب چوں موئی کتھ سدھایا
 کارن اس دی اس جاگہ وچ پیگئی بہت پرانی
 زینت راحت دنیا سدا مطلب تیرا آیا
 لذت راحت دنیا کارن کر یو عرض پکاری
 اتنا قدر اندازہ اس نوں وال نعموں آئے
 دوزخ شہوت نال پشیا خود فرماون مائے
 جو کو دنیا جنت لوڑے اتنا اجر گھٹا ہے
 جو کوئی راحت دنیا لوڑے اٹھے مول نہ پاندا
 اس جالا خوف لایحز توں رہدا حکم ایہانی

سنوں حقیقت جن دم بیوی سبیاں حکم غفاری
 خاوند تائیں خواب سنا ہے میں حیرت چہ سہا
 مزے اندر بے مزگی والا پیلا تاساں پلا یا
 خاوند اگے عرض دو پارہ بیوی آکھ سناوے
 راحت لذت فانی والی اسان پیری تائیں
 جد بیوی نے خاوند تائیں خوب طرح سمجھایا
 یا اسدقوں ہر ہر ولد اخصیت بچان والا
 لونڈی اپنی نون جنت وامرہ بچاؤ والا
 مخالف تائیں کریں موافق اندر شکر گذاری
 شکر ادا ہے ہرگز ہووے تیسرا پارہ خدایا
 جس جاگہ بخش موتی آیا مگر کچھ ہی جاوے
 دنیا سدا غنا خدا خانہ جس چہ دکھ ہزاراں
 دنیا غار وریں فلک کمال عثمان پر بیوی
 و بچن نون یہ بہت عجیب بہت کے نہیں پایا
 دنیا چارو نان نہ کانی انت پیار سے
 دل بھل اس سے مگر بہتیرے ساتھ نہ ہرگز جاوے
 آکھے خوشیاں کرے میں چہ جو نہ کر پیش تائی
 بس سبیاں اس ہو گئے اندر نہ ایمان گواہیں
 دنیا غار اندھیری اندر ہیں نہ ہرگز بھائی
 جیونکر سارا دن پانی دہر تروی وارث لیاوے
 سنوں حقیقت صابر بند جس دم عرض کناری
 از جلالوں حد شمار بدی قدرت نہ ہوڑو کھانی
 لے اولعل بد حشاں بیکر جنت طرف سدا یا
 واہ سبحان الدرب عالم کیسے کھیل دکھاتا
 جو کوئی امر رضا پر راضی ہو کر صبر کماوے

رخ نہ دست اندر آئی خوشی گئی بھل ساری
 لسنے اندر آن تپالی خوابوں تیاں جگای
 ہن نہ دوسن محل چہا رہے جو کچھ نظری آیا
 عرض کروا یہ لعل نورانی اُسے جاگے جاوے
 وایم والا گھر بے رونق کیوں ہووے دل لائیں
 وست و عا جناب ابی اس نے پھر اٹھایا
 تے خواباں چہ جنت والا سیر کراؤ والا
 تے لذات جو دنیا والی کل چھڑاؤ والا
 ایہ تیری اک لہ نے قدرت تے میرے پاری
 جیوں کرتوں حساناں اوپر ہوا حسان کہا یا
 خرچن دنیا و چہ تہ سایاں دل میرے نون بھلے
 جنت راحت والا تیرا جس وچہ بل تیاراں
 اوک دین کھاویاں میں چہ خالی گیا نگئی
 مخفی اس سے ہر نگار چہ نشتر واڈنگ لایا
 عارف آکھن مرغابی سے ونگوں سجدہ ایشا
 زن مکار فریباں تپلی انت شمار نہ آوے
 اوڑک ساتھ تیرے میں جاساں چہ دربار گرائی
 نہ ہو طالب خواہش دنیا سارا مطلب پاویں
 پانی مرغابی دیوانگوں ساتھ نہ کرسی کانی
 اڈن لگی دے پر سے قطرہ نال بھلے
 فانی اندر خرچاں کیوں کر نہ تے عجب پاری
 اوسے طاق چوں ہتھ باہر آیا فضل الہی
 جا بڑیا وچہ اوس مکانے چہ جاگہ تھیں آیا
 ہو کر راضی خاص رضا پر جو کوئی صبر کماندا
 انشا اللہ پیش عدالت عالی عورت پائے

عند المولیٰ تے فی البخت پاؤں شان اچھے
صبر کماویں جنت پاویں ہرگز جل نہ جائیں
حسنہ جنوں نیلے وچہ آخرب مزمانے
صابر دس صحاباں والا بخشش جنت پاواں
ہر حالت وچہ صابر ساکروہن جنیدیاں مایاں

وچہ تنگی تکلیف خدایوں کن پیراں جڑے
قسم خدای قسم خدای شان صبر اسکا پس
شان بیان صبر داکے کجہ روشن دین نلکے
دل میر پوچہ ترس ہوئی کجہ ہو رہیاں سناواں
جیونکو دین نئی دے اندر جاناں گھول گھاپاں

قصہ شہادت حضرت خبیب انصاری رضی اللہ عنہ

اک دن دس مردان نین بھویا مکے طرف تھارے
مکے طرف روانہ کیتا حضرت خبیب سعیدیاں
کر ہر وار روانہ کیتا سرور نبی غفاری
روشن دیشاں کھوں سناویں گڈریا کوں فیانہ
چلے چلے جس دم اس جاہنچے یار کملے
سخت مخالف ولوں بجالوں صحاباندی ساہی
وقت فلانے یار نبی سے ہن مکے دل دہلے
جو سب تیر اندازی ولے سن توں یار کمالا
تاں جو پکرا صحاب نبی سے جلدی مایہ سارے
گھٹل کھجور بدینے سدا کھاویاں جاجباں
حتیٰ جگہ ہدایت تیرے جس دم پہنچے بھائی
تاں اکبے اچھے طرفے جھکے تمام شہارے
واہ قربان جلالت ربدی کیسا رٹ کھایا
دیکھاں ثابت قدم رہے یاوداں یا لوزن جاتے
انگے نیل جو ٹھاٹھاں نائے چھے ظالم داہی
جو قائم ہو وقت گزارے قرب حضور ی پانڈا
چڑکے کس دم یار تامی کر دے حمد ربانی
ہن نبی سے پیاریاں تاں میں آو جلد تیرے

امام بخاری ابو ہریر یوں کرے وایت پیارے
مومن مخلص صابر کامل کارن دین تائیدیاں
اوپر اوس جماعت عاصم بن ثابت انصاری
چھوڑ مدینہ پار پیارے اہروں کھجور وانہ
نام مقام ہدایت ہو مکے تے عسفان وچالے
ہو لہجیاں ہڈیل قبیلے کنوں جو تے بھائی
پاس انہاں کوئی اصحابانڈا شکوہ آکھ سکا
سن کر ٹولہ یو لہجیاں توں دوسرہ مرداں والا
دھکل چلے روانہ ہوئے دلوچہ ظلم شرانے
قصہ ظلم نفس بدکارانے کھونچ لیا اصحابا
گھٹلاں جس طرفے نوں جاون گھرے جاون ڈاہی
حضرت عاصم تے اصحاباں دیکھیاں چڑ پیرے
اسن پناہ کھاراں باروں دل وچہ قصدا کھایا
بیشک پیاریاں نوں تصدیق دے مولانا زماں
جیوں کر قوم ہوئی دینا میں سناں زماں نبی
چار چو فیروں بندش کر کے پھیرے لاناڈا
سنوں حقیقت ہے اہر حالت وچہ حیرانی
کھاراں سنے آکر پھیرا گھتیا چار چو فرے

عہد اساو اسلے ہے آؤ قتل کر کے نہیں
 عہد کفاروں او پر ہرگز تلمے نہ چلے آنا
 یارب بھیج اساو یاں جنراں نبی محمد تائیں
 بسا وہ کافر اول صحاباں تیر چلاون لگے
 مائے قربان نہ لکھیا جاندا دروندنا حال
 حب نبی وچہ نال ایما نے جنت طرف سدائے
 ماں بیو مار اولاد نبی تھیں وار دکھاون والے
 دین نبی سے او پر تن من وار دکھاون والے
 حقو حق دیون لگائے جہ فراق اجائے
 عشق محمدی ہر اول اندر فضلوں شعلے مائے
 اول تیر چلاون کولوں کہن کفار عیب دی
 یار پکارو یون لکھارے دین چھوڑیا جاو
 جس نے نکر شرک ظلمائوں چائن طرف لیاندا
 بجاوین سو سو نکرے کر کے جسم اڈایا جائے
 تاں پھر کفار اسے عاصم بن ثابت دیتائیں
 اپر حق پیاریاں یاراں حق تقدیر قبولی
 واہ واصبر کمال کما یا جیوں کرام الالبول
 رکھیاوین نہ جانان کھیاں اہ مولاد بند
 پیسی سبب اتے مشاطہ جاتاں گھول گھایاں
 ابو جندل تے عاصم درگے گزرے آراہوں
 اے بندے حق مول نہ چھوڑین بجاوین جان سدا
 بس میاں جہ ہر منزل وچہ ثابت قدم نہویں
 ستوں حقیقت کفاروں جد کیتا شہید اتھاہیں
 عہد پیمان تسلی او پر نیچے اتر آئے
 اک صیب اتھاں وچہ آنا یار نبی انصاری

عاصم بن ثابت سن کہیا قسم اساو تیتائیں
 ہومتوجہ عارف دہر کیتا بہت چھوڑانا
 جیو نکر سال اساو اگڑے سے علم اوس کراہیں
 ظالم ہوؤی پیاریاں تے ظلم اکھاون لگے
 نہ کوئی جانے حال مصیبت با جھوٹاں لگے
 وچہ تکلیفان ظلم تعدی ڈا ہڈے صبر کماے
 ہجرت سرور کیوں اول حب رکھاون والے
 امروں کر منظور شتابی سفر اٹھاون والے
 تن جاناں قربانی کر کے لوٹن قرب لگائے
 کھوے حب نبی سے یار تمام پیارے
 قتل نہ کرے جے ہوتا پچھوڑیا عیب دی
 صادقین نبی اصداق اہ صراط دکھاوے
 واحدائیت والا راستہ مول چھوڑیا جاندا
 تاں بھی دین نبی نور تھیں انکار لیائے
 شہید کیتا مع چھ اصحاب تیراں نال زراہیں
 تن من وار دکھائے پر نہ چھوڑیا دین سولی
 مذہب ایہو عجاوبو الائمہ مڑنا اس راہوں
 اجل شہادت جام وصل کی کل ہوڑو بند
 لے بلال ایہو دے گھر ماراں تخت اتھایاں
 دین پچھے جہل ظلم ایڈایاں پایا قرب الالبول
 فیصل حقو حق تیراں جو تیرے دل آئے
 داخل نام بے صبریاں فرحطے اندر روہیں
 باقی تن اصحاب پیارے زندہ کیے اتھائیں
 دل بے تاب فراق پیاروں وئے ہجرت لگے
 دو جاہن جو وقتہ آیا جویں حدیث پیاری

نرہ بچیدارادی نے اس جانام نہیں تہلایا
 ہائے قربان نہ لکھیا چاند حیرم از آسے
 تندیایں توڑ کمانوں شکار چوڑیاں بدکارا
 ایسے پہلا ہو کا بیٹوں مالد بدکار و
 مرل مینوں منظور اہد کھیں پر میں ساتھ تکرار
 پر جو اس منظوری پاروں پائے وکھو ڈیرے
 کل تکلیف اٹھاؤن سر پڑھن جیبیاں حیرا
 قصہ کوتاہ اوہ بھی شفق ہو یا شہید سو مارا
 سن کر سخن بڑے بد بختان سخت جیب بچارا
 باقی وہاں پیاریاں تاپیں لیکے ساتھ کھن
 جنگ بدر تھیں بعد وقوعہ سی ایہ گذریا چھائی
 پس بنو حارث بن عامر بن نوفل سمجھیں یارا
 اس کارن جو جنگ بدر و چو حارث بن عامر
 حارث دی اولاد اس پاروں پہا خریدتائیں
 زہری این شہابوں حارث دی بیٹی تہلایا
 بیڑیاں سیریں تہہ آتاپیں دیکھیا اس تہا
 تے اس ویلے کے اندر نہ چل آتا کای
 میں حیران ہوئی تے سجھان زق خصلے بار
 ایہ کرامت اس دی مینوں ظاہر نظری آئی
 پکدن استرہ منگیوس بیٹھوں لیکر اندر وڑیا
 میں ماری پیکرے یولیا زور اس نوں ماراں تاپیں
 بیشک جو کوئی سخت مصیبت اندر صبر کماندا
 سنوں حقیقت جس دم دشمن یار بنی تیار
 اللہ اکبر بول آوازہ کرے جیب بچارا
 وہو اجازت مینوں سجدہ کرنا آخر واری

روشن ویناں حال رناویں جویں امام تہلایا
 عہد کفار ترور سے پگڑے مومن یار ترے
 تہاں پھر یار ترے کھیا ویکھ فریب اشاراں
 میں نہ ساتھ تہاؤا کر ساں دل و چہرے و چارو
 جیو کھیلے یار و چھوڑے توں برابر فرساں
 ہو صبا پر منزل اندر کے گیا شان اچھے
 کارن بن نبی سرور و پاؤن شان کھنیرا
 صبر اٹھا کر جنت اندر پا یوس قرب زطارا
 بہت ایذا پہنچائے شاید ساتھ کرے اشکارا
 پہنچ شہر و چو بدکاراں تے دیکھیا پارو وہاں
 اس کارن کفار قریشاں سخت عداوت آئی
 تے بن عبد مناف خریدیا یار جیب سو مارا
 کتنا قتل جیب انصاری یاو آ پامر نوں
 تہاں جو بدھے پو اپنے وکھائے ایس اذ میں
 کھا کر قسم کھے میں ساں حال جو نظری آئی
 خوشہ اک انگوروں پھریا کھائے اس تہاں
 نالے بھائی میرے کھائے وہیں نہ ہر گورائی
 پاک جناب و چوں اس تہاں آئے وزی پاری
 میں حاتا اس بیشک صبرن کشتی رب البانی
 پٹ اس و پٹ بیٹھا میرا دیکھ میرا جی وڑیا
 وہو کا کر فریب نفاق نہ عادت مول سائیں
 رب العالم اس دیتا میں ظاہر ولی بنا ندا
 حرموں طرفے ول کے چلے کارن تہاں
 پڑیوں وہو دور کھاتاں لوچو مطلب بھارا
 سجدیناں محبت ڈاہدی منوع من ہمارے

ذات صفات خیال نہ کوئی باہوں تقویٰ سائز
ستوں حقیقت جن دم عارف اتنی عرض ستانی
الدا کبر پیارا ردا فانی چھوڑ سدا آیا
عاشق دین نئی سرور دے جانان دیکھے سدا
جانان کھول گھایاں پر نہ چھڈیاں دین سولی
حق قرآن محمد سچا سچ خداوند باری
جگہ بدایت او پر جو عاصم بن ثابت نے پیار
مصلوں عرض قبول خداوند کل حقیقت پیاری
تے سرور نے کل گذشتہ حال پیاریاں والا
ووجا بن جو وشنہ و پچیا و چمکے کفاراں
تیری جاگ میرے محمد چاہیں توں پاناہیں
اوہ بھی فرشتہ کیتو نے اولوئیں یار سہارا
ایسے راہوں گذر سدا مٹے کارن دین پیار
جد فرعون کینے کسش چالا ظلم جلا یا
کو داناواں دے وچوں لے چکا قتل کرانے
تے اصحاب اخذ و دجہان صظلم پھری تہا ری
دین ایمان نہ چھوڑیا ہرگز جانان کھول گھایا
ایسے راہ حسین پیارے دیکھے جان پیاری
اے بندے چھڈ جس فضولی حق دی طلب چھوڑ
دیکھ کیا مولا دے بندے عالی شان جنیا نذا
جیکر درجہ صابر والا ظاہر رہ کر پیدا
صابر نوں خوش خبری دوی پاک سی فرماو
تا بعد ربنی دے مومن صابر شاکر تائیں

ہر حالت چہ صابر شاکر راضی و چہ رفا میں
نال شتابی بیٹے حارث غضبوں شیخ چلدانی
کمر قربانی جان پیاری قرب حضور ی پایا
حق شریعت و احدانیت کہنوں مولیٰ شام سے
صداق دین محمدی او پر حق تقدیر قبولی
وقت ترزع توحید آوازوں دیوں جان پیاری
کیتی عرض جو حال پہنچا دین با پاس ہمارے
واضح کیتی پیغمبر نوں کر کے فضل غفار می
کرا ظہار سنایا یاراں صبر شکر و احالا
عوض امیہ بیٹے اس خرید لیا بدکاراں
ابن وشنہ نے کہا نہ چاناں کندا پڑے نہاں
ہو صابر ہر منزل اندر لے گیا قرب نظارا
تا بعد ربنی مومنی دے مومن نیک ہمارے
مومن صلح دی اولادوں او پر ظلم کمایا
واہ سبحان پیاریاں مایاں کیسے صبر کلائے
بلدے تیل اندراوہ مومن دیکھے جان پیاری
ڈاڈھے صابر صبر کما کر پی گئے جام ہدایا
حق دی طرف چھوڑی ہرگز کیتی جان شاری
ہو صابر ہر منزل اندر قرب نظارا لوڑیں
پاک خداوند فضل کرم تھیں نت صلوات ہنی نذا
قسم خداوی قسم خداوی ہر کوئی صبا چھیندا
وقت نزع حرم مومرب تھیں قرب نظارا پاوا
وقت دخول جنت مس مہراں لسی خالق تہا ہر

مائی عایشہ کنوں وایت سنتوں یار پیارے
واضح کر سچاواں تینوں کھن راز اشاکے

۵ دوسری اورایت بخاریچ لا شاں اصحاباں دائرہ ذکر آیا ہے سبب خوف طول ہونے دے اس جگہ جمل نال کبک وایت دے بیان لکھا ہے۔

۱۲ ابو مسلم نے کہا تینوں چھوڑے توں کہدیں محمد نوں چکھاپنی جان ناوں نہیں جاندا ایوی وشنہ نے کہا ایہ بات ہرگز نہیں ۱۲

بیان تحفۃ المومنین و خود انعامی ان جنت کو دیکھا

حضرت عائشہ کے روایت پاک نبی فرماؤ قبل و خون ہشتون بچھیں کہ فرشتہ آئے آکھے عطر و مالک فضلوں تحفہ تسان کھلایا تاں پھر کھول کھائے ایسے مہراند تیا میں الذی علم و یوسے ہر اک لوں سارے پڑھن مہراندے	جس دم فضلوں لوگ ہشتی در جنت پر جاؤں کہے سلام علیکم تحفے تے پوشاکاں لیاؤں کہن ہشتی جلد و کھاویں کہ کیا تحفہ آئیا ہر اک لوں پکڑاؤسے آکھے حکم ایہو میں تیا میں کیا دیکھن ایہ مہراں تے لکھیار ک غنارے
مکتوبہ علی احیاءہا سلام علیکم طیبتم و ادخلوھا خلدین بیتا منہات	خوش ہو داخل ہو و اس چو ایم جا کھیاؤ
السلام علیکم مہر پہلی تے لکھیار طبری آؤ	خوش ہو داخل ہو و اس چو ایم جا کھیاؤ
و فی الثانی مکتوبہ رفعت عنکم الاحداث و الہسومہ	دوجی مہر تے لکھیار بے ڈاڈ ہے کرم مکملے
و فی الثالث مکتوبہ و تیک الجنة اللتی ادریتموھا ایما کنتم تعبدون	عم اندوہ تمام تساؤسے فضلوں انج و نجانے
ترجمی اتے وارث جنت کیتاج تسالوں	بدلہ عمل جو دنیا اندر کیتا صدق یا لوں
و فی الرابع مکتوبہ البسن کما الحلالہ و لوجیل	پو پھتی اتے لکھیار ایہ جو تسان خیال نہ آیا
و فی الخامس مکتوبہ و زوجتہم بجزور عین الی جنتیت ہم الیوم بما صبروا الہم الیوم بما صبروا	پنجویں مہر تے لکھیار جو ان ہا بیان مال تساؤ
پنجویں مہر تے لکھیار جو ان ہا بیان مال تساؤ	کو سے بدن تے موٹیاں کھیں عکس اسٹو
و فی السادس مکتوبہ ہذا جزاءکم الیوم بما فعلتم من الطاعة	ایہ تحقیق تساؤ بدلہ کارن صبر کما
چھویں تے لکھیار ایہ انج بدلہ نیک اطاعتار	امیاد ایہ ترک سنا ہی پھر بیان جو ان عاداتاں
و فی السابع مکتوبہ حیرتم شیئا بالآل تھدی صون ابدا	ستویں مہر تے لکھیار ہو گئے انج جو ان کما
ستویں مہر تے لکھیار ہو گئے انج جو ان کما	و فی الثامن مکتوبہ حیرتم شیئا بالآل تھدی صون ابدا
اٹھویں و پر لکھیار سب تم امن اندراج آئے	ہن در خوف نہ ہوں تسالوں فضلوں ب سچائے
و فی التاسع مکتوبہ رافقتہم الانبیاء و الصدیقین و الشہداء و الصالحین	دسویں مہر تے لکھیار انج جو ان کما

نالوین تے یار تہا فے ہو گئے اج و ہاڑے
بنی ولی صدیق شہید نے صالح ریکہ پیراے

و فی العاشر مکتوب سکنتم فی جواد الرحمت ذی العرش لکیرا سیم

دسویں پر ہمسائے اج دن ہو گئے خالق باری
جو ہے صاحب عرش پڑا ہا اک کرم ستاری

واہ سبحان اللہ رب عالم کیا کرم کما سی
تا بعد اراں متقیان لوں فہلوں خوشی کھائی

مومن صابر جس دم رب بھیس مہراں لسن سارے
تہاں پھر کے فرشتہ جنت داخل ہوں مہارے

سارے ریدے حمد تہا میں شو قوں کرا لاکہ
جنت اندر داخل ہوں جیوں سرور فرمائے

سب تعریفیاں کر سن جنے و کد سچ کرانے
وارت کیتوں جنت والے سارے خوف بجائے

چاہئے جس جگہ بن پائے جنت اندر جائیں
ٹھیک ایہ بدلہ پورا ملیا عمل کریدیاں تہا میں

لے ہندے ہو صبار شاکر تا بعد ربئی وا
دلوں بجائوں مرقبولس یارا نیک سعیدا

جسم پیارا او دلدار آتش چہ نہ پاویں
بیفرمان بے سہرا ہو کے نہ و وز پڑ جاویں

کوڑی زیت زانی او پر ہو دیں موع غرہ
باہجہ عمل کچھ ساتھ نہ جاسی سمجھیاں بات مقررہ

جیسے عمل کما میں و یسا بدلہ ملک پیار
اک وچہ لائیاں و وز پوسن اک ہو سخن ہر کار

اہل جنت دے تحفیاں والا پچھے ذکر سنایا
ہن چاہاں کچھ اہل و خدا لکھ کے حال کھایا

تو بہ توبہ یارب سیاہاں اکھین نہ دکھلا میں
ماں ہو چین بھراوں خوشیاں یارا نیا میں بجائیں

حیت ضرورت حال موافق نقل کما یوں بیاد
قسم خدا دہی شاعرین کے پاسوں کچھ نہ پاویں

بیان تحفۃ المومنین فی السقر

ابن حجر تھیں عایشہ را ہوں چہ پھر فرمائے
عمل نکلا دن کارن جس دن روز حشر آوے

اول اہل بستی لیکھا و بکر جنت جاوں
اس تھیں پھوں اہل ستاری پیش عدالت آوں

جیوں جیوں شہلاں کفر شرک تھیں بھریاں صاویا
تیوں تیوں حکم خداوند کرسی نمود و وز کھایاں

وروانے و وز پر جا کر جمع تامی ہوسن
اپن چیت فرشتہ آوے دیکھ غمالو چہ لوکن

کالا منہ تے پھیلاں اکھیں کر کون سخت ڈراوے
لغت لغت کر کے غضبوں لے تے پلاوے

وسن جس مہراں بھجیاں خالق بکر لو وید کارو
ایہ آنج بدلے ملے تسالوں پڑ بکو دیکھو سارے

پکر فرشتے کولوں ہراک پڑا ہی مہراں تہا میں
ایہ تھنے آنج ملے تسالوں جلد پڑ ہو موارو

کارن کفر شرک بریا یاں بدلے غضب نثار
روشن بیناں کیا بچہ لکھیا واضح کر سمجھایاں

وَفِي أُولَئِكَ مَكْتُوبٌ أَدْخُلُوهَا لَمْ يَتَوَكَّرْ فِيهَا أَبَدًا وَلَا تَحْيَوْنَ وَلَا تَخْرُجُونَ

پہلی مہرتے لکھی ہے آج و فرج جاتسا ہے | نہ مرسو نہ زندہ رہو یا ہر آو تا نہیں

وَفِي الثَّانِي مَكْتُوبٌ خَوْضُوا فِي الْعَذَابِ لَا وَاحِدَ لَكُمْ

دو جی آئے و چہ عذابا فی بر او ایم لاؤ | راحت نہیں تھاؤ یکبارن سخن نازشہ پاؤ

وَفِي الثَّلَاثِ مَكْتُوبٌ يَدْسُوهُنَّ لِجَهَنَّمَ

ترجی مہرتے لکھی ہے حصہ رحمت نہاں پایا | نا امید میری رحمت نہیں ہو چکے فرمایا

وَفِي الرَّابِعِ مَكْتُوبٌ أَدْخُلُوهَا فِي الْهَمِّ وَالْغَمِّ وَالْحَزَنِ أَبَدًا

پو بھی آئے داخل فرج ہو جاؤ بدکارو | وچ غم و روتے فکر ہمیشہ و لدیو چہ و چارو

وَفِي الْخَامِسِ لِيَأْسُكُمُ النَّارُ وَطَعَامُكُمْ الزُّقُومُ وَشَرَابُ

کُمُ الْحَمِيمُ وَمِيهَارُكُمْ النَّارُ وَغَوَّاشِي كَمِ النَّارِ

پنجویں آئے کپڑے مسن آتش کندرق والے | کھا تا مسی مٹو ہر واحد بھگہ کنون ہر حالے

پانی گرم جو ہر وا بلدا تساں پلا یا جاسی | آتش فروش فروش تمامی بیٹھ بچھا یا جاسی

وَفِي السَّادِسِ مَكْتُوبٌ هَذَا اجزاءكم اليوم بما فعلتم من موصيتي

چھویں آئے ایہ آج بدلہ جو بد عمل کیلئے | کفر شرک وچ شاعل ہو کر نہ سجدے سر پائے

وَفِي السَّابِعِ مَكْتُوبٌ سَمِعْتِي عَلَيْكُمْ فِي النَّارِ أَبَدًا أَوْ كُنْتُمْ فِي الْبَنَاتِ

ستویں آئے غضب تساؤے پر او ایم میرا | نا فرمانی کارن فرج وچ ہمیشہ ڈیرا

وَفِي الثَّمَانِ مَكْتُوبٌ عَلَيْكُمْ اللَّعْنَةُ بِمَا تَعْمَدُونَ

ذُنُوبَ الْكِبَايِرِ وَلَمْ تَتُوبُوا وَلَمْ تَتَذَكَّرُوا

اٹھویں آئے لعنت و تمہارا شان گناہ کماؤ | نہ پشیمان ہوئے مڑ اس مٹیں نہ توبہ در آئے

وَفِي التَّاسِعِ مَكْتُوبٌ قَرَأْنَا كِتَابَ الشَّيَاطِينِ فِي النَّارِ أَبَدًا

ناویں مہرتے آج ساجھی کچھ شیطان لوالے | او ایم و فرج اندر رسن کار کفر زوالے

وَفِي الْعَاشِرِ مَكْتُوبٌ اتَّبَعُوا الشَّيْطَانَ وَادَّبْتُمْ

الدَّ نَبِيًّا وَتَرَكْتُمْ آخِرَةَ قَوْلِ اجزاءكم

دسویں آئے شیطاناں وی کیٹی فرما نڈاری | محبت دنیا کے میرے حکموں ہو فراری

تے تساں ترک کیتا آخر لوں کا و ن بیا پیارا | بس ہر ایہوجہ تساؤی مڑ سوں اندر نارہا

صدرا فوس قبیل جباتی کارن کفر کیا ہے
 اسے بندے ہے صبر شکر و چہ راضی بتعلک
 خوش خلقی وی عادت والے بن محب الہی
 خالق وی درگاہوں خلقی ہے پاؤں بھارے
 روشن دیناں ہے خوش خلقی عادت ہر کوی پائے
 حمت باہوں ہرگز بندہ صابر ہونڈ ناہیر
 حکمت والے ظالم ہرگز ہوں نہیں پیارے
 بیقرمان تعدی حمت والے ناہیں بندے
 فتنے اتے فساد لڑا بیان کو لوں بری لکھا و
 حمت وی میں کی کچھ خوبی ظاہر کر دکھلاوا
 حمت ولی طبع نبی وی گھر گھر دین کھنڈا یا
 عارف آکھن حمت ربدی جس دل آوے
 تے جس دہمتھے وچہ تیوڑی طبع عزت پالی
 دل لوں نرم کرے ایہ حمت کیا تعریف بناواں

پیش عدالت حاضر ہوں لوچہ طنخ لیکے
 صابر شاکر درجے پاؤں جنت وچہ کمالا
 نبی کہا خوش خلق جو بندہ سو میرا ہر ہی
 حمت صبر عقیدیاں والے بنوں بہت پیارے
 تاں پھر ظالم سرکش ہو کر ورنج کہیرا جاندا
 حمت باہوں صلح رحم بھی ہونڈی تہ کدیں
 تے متکبر سرکش حکمت والے سمجھ سو مانے
 وچہ تکلیف رجوع خدا دل کرن حلیم جو بندے
 جس وی طبع حلیم آہی سن دشمن یار ہوا چا وے
 حمت سبے غالب آفے کہے سول سجاول
 حمت دیکھ نبی سرور وی زید ایمان لیا یا
 فضلوں طبع سلیم نہایت اس وی ہونڈیجا وے
 سمجھو حمت ربدی بگڑی فضل کنوں جدائی
 حال موافق اک حکایت کر تحریر سناواں

حکایت کے مرد خلق

حکایت صالح اندر جو نکر راوی ذکر کیا و
 سی اک شیخ مشہور وچہ رہند امومن مردربانا
 طبع سلیم نہایت حمت تا بعد ای نبی و
 اک دن اک بندہ کو دعوت لیکیا ساتھ بلکہ
 سہدا سہدا شیخ بیچارہ مر واپس پھر آیا
 کہن لگایا حضرت کھانا پاک گیا چل کھا و
 مردربانا وچواری مڑا سونگ آیا
 یا حضرت اچھے چلے اوپر تیار نہ ہو یا کھانا
 اٹھ گیا مردوجی واری بات نہ کیتی کوئی

نال محبت تیر تپا میں توین سنا یا جاوے
 ہر حالت وچہ صابر شاکر سنتوں یار سجانا
 ظاہر باطن وچہ مواحد خوب اسلام عقیدہ
 صاف جوابد تا پھر اس نے گھر اپنے وچہ جا کے
 پلک ہو پاتے اُسے بندے آن سلام سلیلا
 سر ہونڈ لے جاندا ہرگز مولے دیر نہ لا و
 جاں بیٹھا گھر اس سے اندرتاں اوہ مردالایا
 اچھی طرح تیار ہو سی جد پھر تسانے آتا
 واہ سبحان اللہ مومن وی تیار از مایش سوئی

جاں گھر منچے مرادہ بندہ دوڑا دوڑا آیا
 پھر اٹھ مروڑا یا ناٹریا تھک گیا وچہ راہیں
 اچے تیار نہ کھانا ہو یا چاہیے واپس جانا
 پھر واپس مرگھڑا سونے ٹھین بند گیا دھائیڑ
 مگراں کیا پھر جا اس نے قدم رنج فرمایے
 مرٹریا گھڑا سونے طرفے لوچہ رنج نہ کوئی
 یو لیا پھر ذرا کو ٹھیر و مرادوی پیریں آو
 سن کے بات شتتانی سونے پھر واپس گھڑا آیا
 مگرے آن کیا اس بندے معاف ہو وگتتانی
 خواہش بہت چر دگی آہی کھانا تھان کھو اوپ
 پھر اوہ مروڑا بانا سن کر مہرا مسدا آیا
 محوڑی ویرا اچے یا حضرت پلک شین مرآنا
 سن کر عبدربانا اپنے گھروں پھر سردا تیا
 چلو حضرت ویر کیتی کیوں کی ہے لوچہ آئی
 مدوعاے پاروں مر پھر اٹھیا مروڑا پانا
 ست واری اس بندے مر مر خلق انیوں زبایا
 تاں پھر ستمہ پنجمہ عرض گذاری بخش قصور پیار
 واہ و احلم اخلاق تسا واپس صدقے قربانی
 شیخ کہے یہ ہے کیا حلت و ٹھنی تسان پیاے
 ہر کتے وچہ ایہو خصالت شیخ اسرار تیاے
 جد جھڑ کو پھر چلیا جاسی رنج نہ پھرے کہیں
 جنتی واری چاہو جھڑ کو پھر بلاؤ آوے
 شب بیدار رہے نت مالک و اور بار نہ چھوڑے
 کتے والیاں بھی صفتاں جس بندہ اندر ناہیں
 واہ سبحان اللہ کیا عارف حلت سبق پڑمایا

آکھے حضرت چلو شتتانی کیوں اتنا چر لایا
 مر اس کیا ہا اچے دم پختہ روئی حاضر ناہیں
 اک پل وچہ تیار ہو جاسی مر تان جھدے آنا
 یارب سایاں یس بندے نے اپنا فضل کیا پیر
 کھانا تیار ہو یا یا حضرت جلدی آکر کھائیے
 دیکھی اس سے چلے اندراگ نہ بانی ہوئی
 روئی ہے یک جاندی جلدی مہر ش گھرو
 گھراپنے وچہ پنچیا پر کچھ وچہ چتیاں لیا یا
 قدم مبارک گھر میرے چوچل و ہر و اسے شتاتی
 چلو شتتانی گھراپنے وچہ عورت تال بہاواں
 گھر لے جا کر اوٹوں اس نے جلد چوایا تیا
 جلدی مر تاگرے مگرے مینوں پوکہ جانا
 مگرے دوڑ پیا او و بندہ صبر نہ اس نون آیا
 میں عاجز دی تسان ضیافت کس چوچر تھلائی
 گھر اس یوچہ پنچیا ڈا ہڈا اوکھا ہو یا تانا
 واہ سبحان اللہ کیا حکمت و رہ نہ جو شٹا ٹھایا
 حلت تسان اڑا و ن کارن میں کیئے سن لائے
 واہ ایک عقاید سوہنا واہ و اقلب نورانی
 ہے نفسانی خواہش کارن ہر اک کروا چاے
 جدوں دکھا وونکر اس نون نوراً چلیا آوے
 غصہ کینہ اتے عداوت رکھے ہر گرتا ہیں
 کدی نہ دل نون تنگ کر دیکھا حلت عجب کھاو
 وچہ وفائے فرق نہ کروا غیر کسوں متہ موڑے
 اس نون لایق بندہ اپنا نام سدا کے تاہیں
 طالب تائیں خلقی نقطہ واضح کر سمجھایا

جنت اندر خوشیاں کرسن کارن نہیکہ عقیدے
 اس دن مسکن کارن جاگت ورنج اندر پاون
 پوری تالبعاری سرور بر سر حشم اٹھاویں
 نہیے ہم او بہین والی آفتن سخت تباری
 ولوں بجانوں تلج ہو پین پاریا وچہ ہر حالے
 کر کے یا و انعام خدا سے حمدن معنی مارے
 تے توں حسن خلق ت اندر کی تیری وویا بی
 جنت ضرورت تیرے تائیر تین نہائی جاوے

بیشک ایسیاں خلقاں واسے تائیر تیرے
 تندر خواں واسے جو ظالم اسلام نام سرداوں
 اسے بندے توں فعل مجدی او پر عمل کیاویں
 ورنہ مسکن کارن جاگت سخت سیندی بھائی
 بس میان تین فعل تچھوڑیں سرور واسے
 ویکھ کیا اک کتا عاجز ہر ہر حال پوکے
 کتے وصف تے اس پر اپنے تچھوڑیں بھائی
 جیوں کر قول حدیثاں اندر صفت کتے دی آوے

در بیان کھلیاں سبک

پنج صفتاں ہر کتے اندر سن توں یار سجانا
 کتیاں دی بھی صفت تین چہ کدی تے سمجھو نا

وچہ اخبار جولایق سالوں کچھ سول بانا
 صدق سوس تیرے پر اسے انساناں پانڈا ناں

قال لنبی صلی اللہ تعالیٰ علیہ والہ وسلم ینبغی للمومن ان یکون اخلاقہ کاخلاق
 الکلب فیہ خمسۃ اخلاق الاول ان یکون جائعا ایدا وھذا من اخلاق
 الصالحین والثانی لا یکون لہ صواضع وھذا من اثر الصالحین والثالث
 ان لا ینام بالیل وھذا من افعال الصالحین والرابع لا یکون لہ مال حتی
 یرانہ الوارث وھذا معیشۃ الصالحین والخامس ان لا یفارق من باب
 صاحبہ وان طرودہ فی یوم صیئۃ من لہ وھذا من ونا الصالحین

پہلے کتے فرمایا نبی صلی اللہ والہ وسلم نے لایق ہے مومن توں ایہ جو ہووے خلق اس دن
 مانند خلق کتے دی۔ کیوں ہے وچہ کتے و کتے پنج خصتاں ہن اول ایہ جو نہدے بھوکا
 ہمیشہ اتے خدمت صالحین دی ہے۔ اتے دوم ایہ جو نہیں ہوندا اسے واسیہ اس دے گہراتے
 ایہ نشانی صالحین دی ہے۔ اتے سوم ایہ تحقیق نہیں ہوندا اندر رات دے اتے ایہ اعمال صالحین
 تھیں ہے۔ چہارم ایہ جو نہیں ہوندا واسطے اس کمال تاں جو وارث ہو۔ اتے ایہ سب صالحان واسے
 اتے پنجم ایہ جو جدا نہیں ہوندا اور واسے اپنے مال کتے وے تھیں اگر چہ مالے اس لوں وچہ
 ہر روز دے سو پار۔ اتے ایہ و فاعل صالحین جتیر ہے۔ رواہ الدقائق الاخبار ہوا

نبی کہیا مومن نون لایق خلق عظیم کھیو
 کتے وانک کھے بادت نون سوچن جھکالاں
 جیکر کتے والی بھی اک نصدت نہ تیرن چہ ہوئی
 سنوں حقیقت جو پچ صفناں کتے اندریاں
 تے ایہ نصدت نیکو کاراں دیو چہ سچھ پیاسے
 دووم نہ ایسا گھر فخرانہ دنیا کاری والا
 تریجی نصدت شب بیداری اندر حال کنائے
 چو پختی نصدت ناہیں ورنہ جین وارن تھیو
 پنجون یہ جو نہ دروازہ مالکہ والا چھوڑے
 بھاٹوں سوواری ہرون دیوچ مالک اڈا وکے
 تے ایہ وفا جو صالح اندر اکثر بندے بھائی
 بھاٹوں سو نکلیھاں آون اوپر جان تمانی
 ایسے صالح عملان والے علمت المقان والے
 اے بنھے پھر طبع حلیمی جے تہہ بہت جانال

علم طبیعت والارب نون بہت پیار تھیو
 اے مومن نون محکم کپڑیر کتے والیاں جالاں
 پیش عدالت جس دووم جاسیں ہوئی بے بروئی
 اول بھکھارے ہیشہ تے اس چہ بھلیاں
 کم کھاون تھیں قلب منور ہوندا کہیا سہاے
 خاک بچھو تاوا ایم بھونائے ایہ صانع جالاں
 تے ایہ عمل بے صالحاں والاس نون یار پیاسے
 تے ایہ نیکو کاراں سدا کسب معاس گھیو
 وکھ سکھ سر پر عبور و جیلے ایہ پر مکھ نہ موڑے
 تاں بھی نہ دروازہ چھوڑے ایڈ وفا کمانے
 نہ دروازہ چھوڑن رہدا واہ واعبد اچھی
 تاں بھی ابروں کرن نہ ہرگز اک پل نافرمانی
 افتخار اللہ ور جے پاسن جنت وچ کھالے
 ذکر سداواں خلق نبی داسن نون یار جاناں

در بیان اخلاق و انصاف حضرت محمد صلی اللہ علیہ وسلم

وچہ تفسیر محمد زادی ابن جیاٹوں بیایا
 جو سب وصف محمد والی جہ توات و سالی
 اول جیکوی سخت کلاناں کے اوہ تریجی
 ایہ دو وصف نہ معلوم ہون میں مارن جاسیا
 اکساں بہت بعد اتفاقوں میں تھیں ہی پیار
 پھرتن کچھ دن وعدیوں اول اکھیا تریجیاں
 سخت تھانے پاروں میں چہ کیتا ہی سہارا
 نہ انہاں کہیا میعاد نہ آئی کیوں توں سے بلایا
 تاں از ماون کارن پھرتن ہو جی تھن سناے

زید پیہوی عالم آنا اس نے ذکر سنایا
 میں سب وچہ محمد بھی پرو و وصف نیالی
 دو جا غصے اوپر غالب اوہ حلیمی کرسی
 بہت اڈیک کشتی میں سیر وقت نہ ہرگز پایا
 قرظن خجوراں نیار کیتا عہد میعاد سہاے
 جلدی نال خجوراں والا میرا قرظن او ایس
 لفظ بے ادب بھی آکھے کیتا اڈا شور کارا
 نہ چہرہ متغیر کیتا نہ کچھ جوشن لسیا یا
 بہت زیادہ سختی پکڑی یار جمع جہ آسے

تاں جو دیکھ امداد اصحاباں غصے اندر آوے
 چپ کیتے میں منہ ول تکن صبر علیہی پاروں
 پھر میں جوش غضب تھیں انہاں یہ طحہ مار سنایا
 واہ واٹھاں گھرانہ عادی قرض مولاد او
 جس دم میں یہ سخن کہے تدیکڑی عمر بیتابی
 تے میں کھیں گھور کھیا اٹھ میرا قرض او میں
 واہ صبر تے واہ کل واہ وا خلق نبی وا
 دیکھ کھلو تا پکڑیا سرور تپیا عمر و دھیرے
 تے آکھوس و دشمن رہے کر سیں کوڑ کھانا
 ایہ میدانہ مہیسی پتھوں سرور نے فرمایا
 تے اس تاپیں نیک تھا صدا می و دیدن پایے
 اس کیوں لفظ بے اوکھے اس کارن جوش لیاں
 تاں فرمایا سرور عالم جاہ جب قرض او میں
 اس کارن جو رہے سلوکوں میں اس آیا
 واہ سبحان اللہ کیا مشفق رحم کما و نوالا
 ایسا سوہنا پیرا سا لون بخش ہو یا مکاروں
 واہ واپیر محقق خیراں اسان سنجاون آیا
 شرر شیطا لون و زخ شروں اسان سنجاون آیا
 حدت خلق جو خصلت و نیال اسان سکھاوون آیا
 حق شریعت و احادیث جو احکام اہی
 جسے رب بھیج نبی سرور لوں نہ اسلام سکھاندا
 اعلا نعمت سرور عالم تے قرآن جو آیا
 ثابت ہو یا جو چوڑ طریقہ ہو طریقے چاسی
 ایس زمانے منہ تھیں ہتے کلمہ پڑھن نبی را
 شادیاں جو چوہرے گانے رسم رسوم کفاراں

پراس چڑھے نہ ہرگز غصہ علمت غالب آوے
 نہ ٹکڑا جو ابوں ہرگز نہ غصہ گفتاروں
 جو سوکھا قرض نہ پووائے پروا دیکھ او آیا
 کسے نہ سوکھا لیا تاں تھیں عادت ٹھیک رکھاؤ
 چادر کرتا سرور او میں کھچیا ناں شتانی
 تاں پھر جلدی اٹھ کھلو تا واہ امت اسار
 واہ وا جہرا واہ وا ثرمی واہ وا شان مزید
 غصیوں تیج اولار شتانی بولیا کرمان
 حالت دیکھ بیتاب عمر وی ہسیا نبی رہا نا
 لایق تینوں کریں نصیحت کریں نہیں قرض او آیا
 توں یہ کی کیتا عمر کھیا نہیں مینوں صبر نہا
 اذن دیہو یا حضرت مینوں اس قرض او اوں
 ایس رویتہ ٹوٹے ہو زرا ید اس کے پلے پاویں
 اس او بدل دیہ ٹوٹے ہو چاہے تد او آیا
 حدت خلقوں مجرم والا جرم گوا و نوالا
 واہ وایت اسادے کھلے تابعداری پاروں
 واہ ظلمات شرک بدعت و نور کھنڈ اوں آیا
 فاتبعونی حکم سنا کر پارنگھاوون آیا
 ظلم تعدی فسق انجوروں دور ہٹا وون آیا
 شفیقت پاروں رحم کنندے کل سکھائے بھالی
 قسم خداوی تاں پھر سب کوئی گلوچہ خون پاندا
 ووزخ وچہ وگایا چاسی جس نے قدر نہ پایا
 جس نے پیش عدالت ویل وگایا چاسی
 طور طریق رنجیت سنگہ والا پکڑن خوب عقید
 راگ سرور و طہور ووتائے کل مخالف کاراں

لوہے رکھ پھڑاؤں سٹھیں نہ رب حافظ جان
 سر پر چاوتان عورتاں راگ عجیب سناؤں
 کھائے چاہڑ نہاؤں جبکہ رسم محمدی ہوئی
 ہر ہرے تے ہر ہر کہنا کون طریقے یار و
 اینویں بہت رسوم مخالف انت شمار نہ کوئی
 مرنے پر نے عمیاں نذر بھی جو رسم رلاؤں
 قسم خدای او کھے ہوس اندر روز حشرے
 ساتے اندر ختم دیواؤں چیز است پکاؤں
 بھانویں سر غنی کوئی بھار اولیانت زکائی
 ساتے اندر چیز نئی نوں بے منحوس رکایا
 ثابت ہو یا جو جبکہ لہیت ختم دیواندے
 غنی غریب تمامی اکو رسم کرن کہتیائے
 اینویں خطنے اندر سو سو رسم رسوم جگاؤں
 حاصل جملہ جو کوئی اندر دین رسوم بلاسی
 علی کہیا ہر شب رمضانے سٹھ ہزار گناہیں
 ایسے چونہ شخصان نوں افوہ بخشش ملدی کھائی
 دو جا عاق جو ماں پو والی نافرمانی کروا
 چوتھا شخص عدا جو رکھے لوچہ ہوسن والا
 بس بیانی رسم کفر دی دچہ اسلام ملاویں
 ایسا دردی رحم کنندہ سرور سپر ہمارا
 اسے لوگو بیچر کر کے غور و لاکوچہ چالوں
 جو ہیں طریقہ سرور والائس پر عمل کماؤ
 سنوں حقیقت کو جو حسی خلق نبی و پیار
 کرا ز مالیش خلق نبی دی میں قرآن پیایا
 کیا کیا ہفت رسول لدی روشن نہیں تارے

کھائے چاہڑ نہاؤں تا میں افضل فعل سجاتا
 ہر نامی ہر وہوئی کہندیاں منہ تھین شراؤں
 تاں پھر کس تے مت کہمائی ہر نامی ہر وہوئی
 باہج نہاؤں ہر ہر کھڑا کروا سمجھ و چارو
 جو ہتیاے چھوڑن تاہیں ہوئی بے ابروی
 تریجا ساتا تا تو شہ چہلم تے بھی جویں لاؤں
 نہ انہاں کو ثواب حصولی آیا وہ چہ خیر و
 تے کپڑے میت دے پھلے ملائوں بکڑاؤں
 تاں بھی ساتے وچہ پرانے کپڑے سم رکھائی
 تے چہلم وچہ ہر شے تازی اہ شیطان دکھایا
 جو کچہ گھر وچہ طاقت ہوندی نال بیار پکاندے
 شب چہلم روح و دوع ہوندا قصدا تھاؤں بھار
 لکھ کفر تے شرک کما کر سنت اک او اؤں
 بے عذرا ہو حشر و ماٹے حاویہ اندر جاسی
 فضلوں حرمت ماہ مبارک پاؤں جنت جائیں
 اک جن چہ اسلام کفر دی رسم رسوم ملائی
 تریجا شرک شرک نہ چھوڑے حالت مردا
 عمل خبط نہ بخشش ہسی طرفوں پاک تعالے
 ایسے پر حقانی کو لوں دری مولیہ چاہویں
 ہر تکلیفوں من سلامت پارنگھاؤں نہارا
 حاکم کن میں عدالت ہو دن بھیک کھانڈ
 چھوڑی نوں نہ برادر یا نہ بے کچھ جاؤ
 زید کہے میں جاتا بیکسچ رسول سہارے
 کفر شرک و امار تمامی پلوچہ توڑ گویا
 جن نوں صاحب خلق و ڈیدا آپ خدا فرماے

سنوں حقیقت ہو روایت ابو ہریرہ یوں آئی
 پھر اٹھ گھروں طرف چلے آئی بھی نلکے ہائے
 سروں بنی دیوں کھچیا اس نے پٹکا زور لگایا
 تاں پھر ہونٹو جو اسوں کبیرا سوں بنے
 تاں وہ بول گوارا لایا دو اوٹھو پچھریوں
 نہ تیرا نہ باپ تیرا مال خدا و آیتا
 بنی کیا توں ٹھیک بتایا مال میرا یہ تاپیں
 میں کھچن واپدہ لیسوں سرور سے فرمایا
 سن کے لفظ جہا لیت و اہسیا بنی لیکانہ
 ایو واؤ کے اک جو تھیں دو و جا حرا پھر یا
 واہ سبحان اللہ کیا حمت تیری خلقی تیری
 اک دن سفر اندر فرمایا کرن کہا پٹھان
 ذبح کراں اک آکھے دوچے تم کہا میں ہوا
 چوتھے پار کہا میں ڈسے عجب کہا پٹھان
 پیر حقانی جنگل تھیں کر بان جمع نیایا
 کیوں تکلیف تہاں ایہ کیتی مٹھور فرماؤ
 یعنی تھیں شریک نہ جے و چکاراں تان بیاراں
 ہو روایت بنی کہا سب غلوں روز قیامت
 و چہ تراز و بھار زیادہ خوش تو مومن تاپیں
 ہو روایت خلقوں مومن لٹا اور بچا پاون
 روز حشر وے گرمی اندر سایہ عرش ایسی
 حق مومن و اہ مومن او پر پیش خلق تھیں آسے
 بنی کہا جو مومن مندن تھیں وہ وٹ رکھاندا
 مدت تک صلح نہ کرے پاروں لوں وٹ گواؤ
 وقت صلح اسلام علیکم جو پہلے آلیسی

اک دن حضرت نبی صلی اللہ علیہ وسلم نے مجلس عجب لگائی
 تاں جو اک اعرابی سرور لوں بلیا و چہ راہے
 گردن سرخ ہوئی و روی رخ اٹھا و آیا
 اسے بھائی کہا خواہش تیری کھچن زور و ہنگامے
 غلہ پاس جو تیرے اس تھیں آکھ سہا پتھوں
 اس کارن میں تیرا میں بول پکار سنا یا
 نہ پیو میرا پر کھچن حق بھی تیرا تاپیں
 نہ میں بدلہ ہرگز ویساں بول گوارا لایا
 فرمایا دو اوٹھو پھر خرے جو تھیں کروانہ
 مال محبت ویکراں سوں تیری روانہ کر یا
 ہو روایت نقل آیا و اس سن تو یار سعید
 یگری اک بیاندی آسے پار جمع ہو سکا
 کبہا تریجے گشت میں کٹ قیمہ عجب بنا و
 سب مشغول گئے ہو صاحب شریا بنی کر بانا
 ایہ بھی اسپں سولا کرے یاراں عرض سنا یا
 رہ دوستانہ کہے جو راں تھیں جدا ہو جائے
 ہو کر جدا غلہ و بیٹھے کھوں پیار یان یاراں
 فعل جنگا منظور خدا نوں ہل کفر نوں شامت
 امن سلامت پر و وزح تھیں پاس جنت جاہیں
 جو نکر و ایم نوں روز رات قیام لنگھاؤں
 خوش خوش مومن پہلے لے رہے و نافع لگ رہی
 وٹ فساد کسے مومن و اولوچہ نہ رکھاؤں
 ہر سہا و کارن اک کبیرہ نامی لکھیا جاندا
 تہا تک نظر کردی خالق اسوں طرف پاس
 لگے و رہے عندالموت لے روز حشر وے لیسے

رب فرماوے اس دیکو لوں آوے شرم اسانوں
 صد افسوس جو ایسے مانے جے دوش ہو جاوون
 ادنیٰ باتوں چھوڑن بھائی ترک قہر قہیں کرے
 سن کر زن دی بات پیاری بھایاں نال زانی
 نہ پھر صلح کرن مرٹا اس بھینڈ نہ دلوں بھاپن
 سی تینوں اک ولی خدا واکر نہ پایا چا و

کیوں کرو چہ تر ازوں تولوں سرکے بر عملانوں
 وقت نزع تک قبروں لقمیں عتا و گواون
 اٹا گلہ شکایت کر کے باہجہ اپانوں مروے
 جاہل احمق لوگ مچا دن کرن نہ خوف الہی
 گل کھائے جھٹا کر اکر دوزخ اندر جاوون
 حد صلواتوں بچھے طالب نقل کتابوں لیا و

در بیان حضرت شراق رحمہ اللہ علیہ

سی اک ولی محب خدا و نام وراق پیارا
 ٹروا ٹروا منزل منزل جہنم میڑے آیا
 جو میں نال فلا تے مومن ٹھیک عداوت چلی
 وٹ عتا و رہیا وچہ قلباں میں پنجا ارجا پیر
 کارن ایس عتا و کیرے بہت گناہ کماے
 تے بینوں ساہ لو سو ہر شب ولو پو آوے پیار
 کی کرسی جج کے والا جے نہ ہوئی صفائی
 تے جج دی تاریخ سی نیڑے کج خیال نہ کریا
 منزل منزل کٹ مسافت مر گھرو یو پوچہ آیا
 واہ سبحان اللہ کیا مومن حق حقوق اداون
 بعض عتا و نہ ولو پو رکھن تا بعد ارنی سے
 اسے بندے تیرا بھی و غوی جے سے تلج والا
 تے چیکر توں چھوڑنی وا امر گیوں گت جا پیر
 نا فر مانی مثل تیر یو چہ چیکر صا و رہوئی
 فرماندار پیاریاں کارن کرن شفاعتاون
 عرض کرن یار باکری سچی طرف جھکا میں
 واہ سبحان اللہ کیا مشفق سرور پیر حقائق

نال محبت جج اداون قصدا ٹھایا پیارا
 اپن چیت گذشتہ حالا یاد و لیو پوچہ آیا
 اس قہیں بعد روانہ ہو یا کیتی صلح نہ کامی
 کیا کر ساں میں جج مبارک ہو یا بہت خطا پیر
 ہر ساہ کارن اک کسیرہ تانے لکھا جائے
 کتنے روز سفر وچہ گذرے ظلم اٹھائے بھار
 ولی رہا تاسوچ وٹے وچہ واپس ہو یا رامی
 مومن نال صفائی کارن واپس رشتہ پھریا
 مومن نال صفائی کر کے دلوں عتا و گوا یا
 جیوں کر رب بنی فرمایا فرق نہ مول لیاون
 ہر منزل وچہ امر موافق پکڑن نیک عقیدے
 امر موافق کاراں لوڑیں جیوں سرور و اچالا
 لیس سنی فرما سی سرور سر میں دوزخ بجا ہیں
 تاں چالان کر اس سرور حیلے ملی ہوئی
 پاس میزان کھڑو تے عرضاں کر کے بختا وون
 تا بعد اریاں واسے مومن دکھ اٹھا وون تا ہیں
 جس دی برکت تلج واسے حسین و ہیں جہا میں

ہیں میان جیوں و باوا باں حق نبی فرماو
 وچہ قرآن خدا فرمائے حق حقوق ثنای
 اول مول عنا و نہ رکھیں مومن دانہ بھائی
 نزیجا سایل نون جھڑکیں جو تیرے در آوے
 مسکیناں محتاج بیتماں خدمت کریں پیارے
 حق مہمان نے مجلس و اجواد ب نہ دلون ساپیں
 مسجد و احق تے ہمسایاں دانہ مول بھلاتا
 عورت ادب بی واپیارے بر سر حرم اٹھاویا
 عورت حرمت ادب بیت اللہ الاستحباب بھائی
 بھی ستاوتے خو انان ادب ادب بتیرے
 عورت ادب جو ما پیار والا نہ اولاد دوسارے
 ہن میں مال توفیق الہی واضح کر بھاول

تینوں لازم اینویں س پر عمل کیا جاوے
 واضح کر سمجھاواں تینوں جو نکر نشان گرامی
 دو چا غیبت گلے شکایت اندر حال تباہی
 چو ظلم نہ مول کماویں قراند پیرا پاسے
 ظاہر اندر کم عورت ہے آخر دے بھارے
 عورت ادب کلام خداوی دل دیو چہ چتاریں
 ہور خیال دیو چہ کر کے سمجھیں یار سجانا
 امر نبی وی تابعداری لوں بجا نون چاویں
 حق توحید خدا پھڑیں چھڈ کفر شرک بریائی
 انشاء اللہ اندک حالوں جاسن سمجھو و میرے
 عورت دے سرخاوند والا حق عظیم پیارے
 تون بھی سکر عمل کماویں میں بھی حمت پاواں

در بیان ذکر ادب اول و حقوق والدین

پہلے ذکر ادب جو مال ہو کر تفصیل سناواں
 عاق نہ ہوویں ماں پوئے کے حکم نبی فرماو
 جو ماں باپ تائیں اٹھ مالے کر کر حال آوارا
 شرع رسول محمدی والی ایہ حکم فرماوے
 ابووردان تھیں حضرت صبا آپ موہوں فرمایا
 ضایع کر خواہ رکھ تھانگت جیوں تیرا دل چاہو
 اک حکایت پاک نبی وی ماہوا تہ شانی

اینویں امر خدائے گرامی اس بھٹیں میں سمجھاواں
 عورت ادب تعظیم اٹھاویں برابر اسی ہو جاوے
 کر سنگسار و یہو اس تائیں کرے تورات بکارا
 باپ بیٹے نون جے تھان مالے باپت مار یا جاوے
 بھی جنت واپے دروازہ مانی باپ جو آیا
 در جنت تے در و درخ و ایتھوں ہی بلجاوے
 جیونکر طالب عاجز تائیں نظر حدیثوں آئی

حکایت حضرت علیہ رضی اللہ تعالیٰ عنہ

مسند احمد دیو چہ لکھیا نظر سالوں آیا
 عابد سخی نہایت پورا نیکو کار پیارا

سی اصحاب نمازی زاہد علیہ تام رکھایا
 جس دن مرگ آئی سر اس دے تنگ گیا ہو بھٹا

عورت بھیجی تھی سرور نون اپنے پاس بلایا
 پئی زبان نہ طاقت بولن ہوش کدی بستی
 نال بلال اصحاب نئی سے کلمہ سن سارے
 پھسا لوکاں حضرت تائیں ماں میں کتھہ ہندی
 عرض کیتی لوکاں ہے زندی کدی اس گھرائی
 جاؤ جلد شہابی اسوں آپ بی فرماوے
 جے طاقت نہیں سو وچ بدن سے ٹرنے تھیں عاری
 آخر سوچ و چار تھی جی گھر بڈھی سے آئے
 علقمہ نال پیار تیرا بھی وسیں کتنا آیا
 ادب ادب بجا کر بڈھی عرض حضور سنائی
 بھیں نماز قصا اس کیتی نہ کوئی فرض بھلا یا
 عورت نال پیار کر سید امینوں یاد نہ لیاوے
 سن کر مہرورنے فرمایا بخش گناہ اس تائیں
 بڈھی کہے کدی نہ بخشاں اوہ فزندہ میرا
 پھر دو بارہ مہرور کہا غضب تیرے مائی
 توں راضی تاں اب راضی توں غصے رب غصے
 نہیں قبول نمازاں ورنے حج زکوٰۃ حضوروں
 ایسے مرد گناہیں دی میں بھیں شفاعت کرساں
 سن کے بات دو بارہ مائی بولی پھر زبانوں
 تاں پھر بکر حج کرندا حضرت حکم سنایا
 یا حضرت نہ سارو اسوں میں صدقہ کیواری
 فرماون ایہ بڈھی مائی کی ایہ بات سجاتی
 اوہ عذاب نہ ڈٹھا جائے نہ رب کسے کھاوے
 سن مائی گل کذب کھوتی ہوش گئی پھل ساری
 کہن لگی اے دست بڈھے شاید ہو یوسا

اچراں نون ویلا سراسر سے جان کندن آیا
 گل کرن نون قوت لائے ایسپر وچ خاموشی
 علقمہ وی نہ چڑھے زبانی اوڑلا لائے
 فوت ہوئی جے تاں بھی سوچ کر ہے اوہ زندی
 رب جلمے کیا بھیت رہا تاں سا نون خبر نہ کافی
 علقمہ وی بھی اج زبانی کلمہ کیوں آئے
 تاں مر آپ جائے کھ اسوں سا نون خواہن بھاری
 پاس بٹھا کر بچن لگے سچ وسیں یہ مائے
 خوش رکھداسی تیر تیا میں یا کجہ دکھ پہنچایا
 یا حضرت میں علقمہ اتے نہ راضی اک رائی
 ایسپر میر تیا میں اس نے ظلموں بہت سنایا
 مراں بھالو میں تے بھا وین جیواناں بھگن لگے
 تاں جو اس تصدیعے وچوں بخش لوے پھر میں
 جے بنیاں نہیں میرا حضرت کد اصحابی تیرا
 بند زبان کیتی کلمے بھیں مہر غضب دی لائی
 چھری غضب دی ہٹھاں کے پیارہ پیاکے
 دوزخ وچ وگایا جاسی خالی چلیا لوردوں
 جس نون حق نہ بخش مالواں قیامت دست نہ پھرساں
 یا حضرت حق بخشاں تاں بھالو میں سے نہ جانوں
 علقمہ بھوک دیہو اس اندر ایسا حکم چڑھایا
 دل میر لوچہ حسرت آئی ایس کار گزاری
 اس گونگ دوزخ والی کتھ کیو نکر جاتی
 امت میری نون بندہ بخش لوے فرماوے
 بیفرمانی عمر ساری دی بخشو تی اک واری
 سب بخشے میں جو اس کیتے ہرم نہایت بہار

حکایت یازدہ سبطانِ محمدیہ علیہ السلام

موجب اس سے ولی ہووند اس میر دلدارا
 اٹھ چا تریدہ سالوں لگی چاہے آب پلایا
 نظرہ آون اس سب بندرو لوہیں ہتھ لیسارے
 جو خم و کھے سو یو خالی پڑا تجوب پایا
 سی اک نہر و راوی سول پانی لیوں آئے
 یسائے مائی کارن پانی خوف بندوں با
 دلو چہ خوف سی دانا ہو پارید خوف بندوں
 یازدہ سربانے کھلیاں ساری ت لنگھائی
 ایس بیزاری تھیں سریرے نہمت پو گھاری
 حج زکوٰۃ نمازاں وزے مول قبول پاندا
 چلیا ہون پھٹے جد پوئے کھلے سربانے پانی
 الہا کسختی ایڈی ساری رات و مائی
 کہن لگے پانی مائی شامان تھ ہلے
 سچ و سچ اسے برتور و راتون ہو یا گیوں پانی
 اس میلے واپانی لیکر کھڑا رہیا یہ بندہ
 وقت قیامت تیکر تیرا قرضائی مان شیوں
 بول براڑ رہیا میں کروائیں آئے لکھ واری
 میں تھیں بڑی بے ڈوبی ہوئی اندر عمر تاوانی
 پھر اوہ اس پر چھاڑے بیٹھے کیدک نا فرمانی
 جے ہن فرہ امر نہ سناں موزخ و ہر یا جاواں
 یارب بخش حضور سی اس نون تیرا نام غفاری
 کل خطایاں کو ہوں اسوا کرو یوس چھکارا
 سینے راز کے کھل اس سے قتی رب اولیائی

سی اک ولی خدا واپیارا نام یازدہ سہارا
 اک دن ادھی رات پیاری مائی اس پلایا
 تے اوہ رات اجھی آہی برقے لے جا لکے
 اٹھ کھڑیاں نون کھچیا حضرت پانی نظرہ آیا
 آخر پکڑ پیالے تائیں باہر طرف سد لکے
 گلا گیا ہو جسم تمامی اتنا سبت ستایا
 لیکر پانی آن سربانے کھڑے ہو اولوں
 اچراں نون مٹاں پیاری اندر نیند سڈی
 دل و چہ خیال جکا ون جیکر مت ہو و پیراری
 جو کوئی کرے بیزاری ما تو ان سب پرار ہو جاندا
 پوئے نال پیالے جے برف اجھی آہی
 جاری خون پیالے اندر سرخ ہو یا رگ پانی
 وقت نما ہو یا مان اٹھی بیٹا کھڑا سربانے
 پکر پیار و سکتیں مائی بولی جلد کہانی
 عرض کرے تسانا پے کیہا پانی دیدہ فرزند
 اتھاں تھیں جد حرکت تھی قوت کئی سربوں
 لاڈ کرایا گووی اندرتوں مینوں کئی واری
 پرتوں سی نہ پرواہ کیتی کیدک سی جہر پانی
 جد مان و وہ پلاوے خوش ہو کر کے ہر پانی
 کئی راتاں و چہ گووی لیکر جاگ لنگھا و نون
 و چہ جناب راہی رونی مان سب کے گل ساری
 بست خوشی میں اس فرزندوں لوہیں کھٹھنارا
 ہی قبول دعا مائی ہی و چہ جناب راہی

اے بھائی بے ادب ہو پو ایسا درجہ مالوان | ہر دم خدمت حاضر رہنا سچا علم ستاوان

حکایت دیگر

وہ زمانے ماروں شاہ کسی اک مرد بانا
 جرم کسے وچہ رکھ کر اس نے شاہ نے قید کرایا
 دونوں پیار پائے پیر لہو چہ شاہ زنجیر پوائے
 لڑکا عاجز پھلی راتیں ڈاڈا دکھ اٹھائے
 ادب ادبوں پانی گرموں مر پھر غلو کرے
 اینویں حال گوارن صبروں ندر قید ثانی
 اک دن وہو کھے پاروں لڑکا پاس روئے آیا
 وہ آتش میں پانی گرموں ہو دا وضو کرانا
 جیل خانے وچہ ناہیں آتش میں ہو نڈ سارے
 سن کر غضبوں کیا واروئے اٹھ اٹھوں ہم کارا
 کنبیا و مہنت پاروں لڑکا شکر سخن قرائے
 واپس ہو مالوس بچارے حکمت سب بنائی
 کوزہ پانی ٹھنڈیوالا نال شکم سے لائے
 نالے عرض کرے رے رے یا تینوں شرم ساوی
 پیٹ میری پانی پھل کتوں پانی گرم ہو جاوے
 قصہ کوتاہ جس دم ہو یا سحری وقت مہلے
 دیکھے باپ میرے فرزند اکتھوں تاپا پانی
 عرض کرے یا حضرت میںوں آتش تھ نہ آئی
 ساری رات گذاری اینویں عاجز دور دستائے
 واہ سبحان اللہ کیا لڑکے خدمت عجیب بجایا
 یارب فضل کرے والی یا غفار کریماں
 بخش میرے اس بیٹے تائیں تیرا نظام غفاری

کم کسے تھیں مجرم ہو یا سن لوں پار سجانا
 لے اک بیٹا پیارا اس دن اوہ بھی ساتھ لایا
 بول حقیقت روشن دیناں کیوں کر حال ملے
 کارن وضو پیو اپنے دے پانی گرم لیاے
 پھلی رات اجابت ویلے باپ نماز اداس
 دن لوں کارا میرا لہو امی راتیں درو ربانی
 آتش لیون کارن مرے تھیں م سوال سٹایا
 کیے وضو پیلے والد بیٹھ عبادت جانا
 ویہ کچھ آتش اپنے کولوں مولا دے پیلے
 ورنہ اڈ جائیگا تیرا پوشش جسم واسارا
 بول کہے کیوں ناحق میںوں گال دتی تہیارے
 تاں جو خدمت پیو دی اندر فرق نہو وراہی
 موہدا پیراں سے اوپر ساری رات لنگھاوے
 اوگنہاراں کارن تیری رحمت نہیں درادوی
 نال توفیق تیری رب سایاں خدمت فرق نہ آوے
 نیکر کورہ بیٹا آیا خدمت باپ پیار سے
 گرم نہیں ایہ لنگھا جیسا دسین کھول کمانی
 ہر مالوس بجایے عاجز بیٹوں فہ لگائی
 بھٹی ٹھار جو پانی تکلیف تھانوں آئے
 ہو خوش باپ خداوند اگے دست جناب اٹھایا
 یا واہ یا اکبر عالی یا ستار رحیمان
 وقت نزع وچہ قبر حشر سے نہ دیکھے کچھ غفاری

میں راضی اس بیٹے اتے توں بھی فصل کما میں
بس میاں نافرمانداری حق حقوق بچلاویں
ایمپر جیکر کفر سکھاون رستہ غیرت ساون
ظاہر تاجداری دنیا پر بھی کرنی پیارے

امن سلامت نال پانے عنبت و چہ پچھانیں
ماں پوٹوں کر راضی بھیں جنت درجہ پاویں
تاں پھر لایق بیٹے ہرگز اوہ نہ عمل کماون
شرعی امر نہ چھوڑن ہرگز آکھیا رب غفاسے

قال لله تعالى يا ايها الذين آمنوا لا تتخذوا واباءكم و اباؤكم اولياء ان الذين آمنوا
الذين آمنوا لا يمانون و من يتو لهتم منكم فاولئك هم الظالمون - ه

رب فرماوے اہل ایمانوں پھر و نہ مان پوچھانی
یعنی جیکر کفر سکھاون عمل کما و و ناہیں
تے جے منہ تساؤے و پون پھر نہانوں جاون
ثابت ہو یا جو بھیر مانی بیشک رب بھاسے
ایسے ن مانے نال شریکان سو سو کفر کماون
لے نمازی مشرک بھاسے پار برادر پانڈے
یہا غزالی بے نمازی دی جس عنبت کیتی
کیتا قتل نبی اس نلے بیت الدنوں ڈھایا
بس میاں ہوماں پوچھانی بھاسے کھڈ پیار
پرا حسان کماون والا امر خدا فرماوے
جس نے خدمت ادب نہ کیتا ظلموں دکھ پچھایا
سن کجہ حالت عاقاں والی تده سنائی جاوے
جس نے نافرمانی کیتی یا کجہ ظلم کما یا

جے ایمانوں کفر انہاں نال سن چہ پخت تہا ہی
دوست ہرگز اس کم اندر رکھن لایق ناہیں
پس اوہ لوگ ہیں سرکش ظالم مرد پچھوٹاون
ایمپر شرط ایمان شریعت چھوڑ نہ ہرگز جاوے
راٹھاں چارپاں ڈھوں پھکے سب جاوے تہاوں
کجہ پر سیر نہ کرن انہاں ظہیں جو ایمان کھاوے
دو رخ و چہ و گایا جاسی کارن اس بیٹنی
ٹھیک سلام خراب کرن و چہ اسے زور لگایا
جیکہ شرع مخالف سے نہ منیں دلدارا
خدمت ادبوں مان پوچھانیں نہج منوں کراوے
رحمت نظر نصیب نہ ہوئی جاسی یوں گایا
و چہ زواجرا بودر کوں جیوں وایت آوے
اس دی عبرت کارن چا مان لکھو کر سٹاپا

در بیان یکے جنازہ گناہگار

اک دن ابو ذر سہاٹھ پیغمبر قبر ستلے آئے
پچھیا ابو ذر اب نیازوں سے صدمے سوواری
فرمایا اک شخص امت و آکیتا اتھ ڈیرا
سن زاری سروروی جبرائیل آسمانوں آ یا

پاس قبر اک جا کر حضرت رنے دروستاے
کیوں اتنا توں ویں بیوں سن جیتے غمگنا
ایس قبر و چہ اس لوں نہتہا سخت مذاپے ہیرا
تیری زاری تھیں یا حضرت مالک سن تہا یا

تاں پھر اپنی چیت آوازہ قبول باہر آوے
 اگے پیچھے اوپر سٹھاں سے کھبے میرے
 سنگہ کھیا سرور عالم ایسے گھر وابلے بھالی
 دو جی وار آوازہ آیا تروں سن سخن اور
 تاں فرمایا نبی سناوی ہر جا کیتی جاد سے
 سخن کر حکم نبی سرور و ادارت چلدی سنے
 ایسے قبر و ادارت کھڑا پالی اک باٹھ پیری
 بل میں وارث اسدی حضرت تھے اکتھ بیٹا میرا
 مٹ فرمایا رضی آپس توں اس اوپر مائی
 اک دن اس فرزند میرے نے نی کر لٹہ بخاری
 اوسے حالت مار یا بیوں پہنچے گیا ٹٹ میرا
 پر اس دیو چہ ترس نہ آیا ویکھ میری بحالی
 آئے جہاں قہار کر کہاں طرف تیری جد آیا
 نول شخصوت کل سنا ہی عاجز و درونجانی
 سخن فرمان سنا دن دکھائی رسول رہا نا
 عرض ہوئی کہ منظر تیری ہمیں رحم خود انہیں سرور
 بلشک ماہیوں نول ہونے و سکے نہ رہا لحم کماندا
 سنوں حقیقت جسی و ص مائی کن قبول لایا
 گرز و رفے نے آتش سار سے سرور ہزار بلا پیش
 عرض کرے بار با عذری اپں سر رحم کس تا
 میں راضی میں راضی اس توں بھی رحم کیا میں
 مائے بیوں کما لے نا میں بدشک سخن قرار
 قصہ کوتاہ جسدم مائی اتنی عرض سنانی
 اسے مائی توں راضی ہو نول رب راضی ہو دیا
 واہ سبحان اللہ کیا درجہ نظر ہر سراوے

الامان الامان یا رسول اللہ کے
 لکش کھیں محور قبر تے سخت عذاب جو قبر سے
 کی باعث جس پاروں ہو یا تھہ بر غضب الہی
 بری دعا مال باپ کو لوں میں بگرم ہو یا بھرا
 ہر ہر قبر سر ہانے وارث آکر کھڑا ہو جاوے
 کھڑے ہوئے کل قبر اُسے تاں سرور فرمائے
 اکتھ ہی ہندی پہنچ شتابی کہے قرابہ میری
 گوشتے جگر بھیرت چشمتی کیتا آن بسیرا
 ادبوں عرض سناوے حضرت راضی مول نہ رانی
 حالت سخت بہوشی اندر پائی بہت خواری
 دروستائی عاجز بدھڑھی کیتا صبر بہتیرا
 تاں میں ہو متوجہ کیتی عرض حضور معالی
 نول بھی اس پر رحم نہ کرنا بیوں میں دکھایا
 پاس حبیب محمد سرور حیو نکر بات و پائی
 اسے مائی ہمیں اس عاجز پر چائے رحم کمانا
 رکھ کر کن قبر سے اوپر دیکھیں جاگ سپردا
 دیکھ مائی ہمیں حال سپردا کیسے درد اکتھاندا
 الامان عذاب اللہ کھیں کہنرا بیٹا پایا
 حالت دیکھ پترو دی مائی نور و مارے آس
 تیرے در فریادی آئی سخن حضور وں یاقا
 سن کر درونہ ہو یا جاندا بختن گناہ اس تائیں
 پت بہت ہو جاوے بدشک سچ سمجھ دلدار
 بہت شتاب آواز پیاری قبول باہر آئی
 فضل کرم کھیں از رحم میرا کل نقصان و نجا یا
 مائے جس پر راضی ہو وں کیوں نہ بختیا جاوے

بار عایت کتابیں منگو اسے کاپی
 مولیٰ محمد مصطفیٰ محمد اعظم باجران کاتب
 شہسوری بازار
 لاہور

اسے بند سے کر خدمت پوری نادرمان ہوویں
خدمت ادب نہ برتھا جاندا جو کچھ عمل کیا وہ
وچہ تکلیف مصیبت رات سختے حالتی باری
سنتوں خدمت مان جو پارون جو کس غلاماں

حق حقوق تمام او اگر حنت داخل ہوویں
و نیا و چہ یا آخر و پوچہ بد لڑتھیں پاسے
جس نے خدمت مان جو اندر کیتی جان تھاری
یھی نور حق جو صالح غلاماں کسے رب تھان

حضرت صاحبزادہ پیر محمد بن غار لالو کا

ابن عمر تھیں و چہ چاری سنیوں من بجائی
اکسا دن ہو متوجہ سناؤں سرور سے فرمایا
طرف پہاڑ آئے او وہاں تھی بارش تھی
ٹہ پہاڑ پیامنہ آگے بند ہو یا منہ غاروں
ہو جیران کسے اس اندر ہوش ہوا سن آئے
عاجز ہوئے مسافرتے ٹکرو لانا چہ چھلکے
غلاماں پاروں کر وہ عایشا یہ دل متا پکایا
خالص عمل جو باجوہریاؤں نام اللہ جس کتیا
شاید عرض سے رب اس کی شکل جان بوجاہ
تو بہ استغفار پکارن بد غلاماں پھر کھیرے

یھی شکوہ تھے مسلم اندر جو پندایت آئی
تر سے بند سے سی راہی جان سے بارش کھیرایا
غار اندر اک داخل ہوئے جان بچاؤں ہی
پھری او تھانہ سے پھریاں او پر زری وہ دوساروں
اک اند میرا و جی سختی جان چہ کم جاو
و چہ ورگاہ مقدس بدی بچروں رست کھانے
عمل صالح والا پہلے آگے کسے پیش خدا یا
اول او ہو رست اٹھانے چہ جنابے پتیا
نالہ پہلے اس لہرے علیہ پتھر پٹ جاو
اک عرض سنائے پتروں سنیں غدا وہ پیرے

دو سپانہ عرض کردن شخص اول پیر کا و پیر علیہ السلام

تو میں بصیرت و لانا داد افضلیں کہ بول جانانا
بکریاں ساں چارن جاندا اٹھنک و چہ قیدیوں
میر سے لڑکے بالیاں نے کھر و چہ رہن پیارے
انہاں خاطر بکریاں میں جنگل چارن جاوہا
باقی شیر جو کسے انہاں کھنیں پیمان تا مریوں
اک دن بکولیں میں چارن دور دورا او او ہایا
بجالی ڈیک بڑیاں پو پیرے پتہ آئی سو جاوہا

ماں پو پیرا پڑھا آنا لیا و پتہ ساں کھانا
ماں پو پیرا و دور پلاواں کسے کتب قنطریوں
ایہ پیر خدمت کرن نہ لایق ساں کھیندے
شام ہووے کھر اکر اول ماں پو پیرا پلاواں
تینوں معلم علم خدا یا خدمت جو میں کر لیاں
آون جاوہاں کو پو پیرا پتہ پتہ پیرا آیا
بالاں پتہ پتہ پیرا پور و شور چاؤن

میں دو وہ پکڑ پیار جلدی بکریا نڈا چو یا
 بال بچے رو عرض سناؤں سناؤں شیر بلا میں
 ڈنگ ڈنگ پن کرک سب ترے میں مول پلایا
 فجر ہوئی بیدار جاں ہوئے تار میں حاضر کیتنا
 باقی جہڑا موڑ یا واپس بچیاں تیں پلایا
 برکت اس خدمت مان سیدوی اور عرض سناؤں
 جے خالص یہ نیت میری تیریکارن آی
 ہو گئی عرض قبول جنابے پتھر کھسکیا ذرہ
 بس میان ور تھے جانڈی خدمت باپیا لوالی
 ماپیاں با اچھا اچھا آیا خدمت کر دھری
 سنوں حقیقت دو چاٹوں لگا عرض سناؤں

لیکریاں پوٹے سر اوپر ساری رات کھلویا
 بھکھ لگی دو وہ بکریاں وا دیوں سا ڈنیا میں
 نشان جاؤں مان سو بھکھے نہیں میں لالچ آیا
 نال اچ اب نیانہ ہزاراں پکڑا نہاں نے پتیا
 خدمت مان بچو کری مقدم سن آ پار خدا یا
 یا جبار رجم کریاں یہ پتھر پٹ جاؤں
 نال فضل دے کر کم کماؤں میرے پاک الہی
 ہوئی چھت لگی روشنائی سمجھو بات مقررہ
 بدلہ آخرتے دینا وچہ دینا خالق عالی
 دین دنی وچہ دوہیں جہاں آ خر پسی پوری
 نال سیلے نیک عمل دے ہوئیں وایت یا دین

دربان دست برائے موم و مکران بگاہ پرتعالیٰ و سلیمان

پھر واری دو جیدی آی اس نے عرض پکاری
 چاچے میریدی سی بیٹی میں عاشق اس آیا
 میں سن اپنی طرف بلاواں بھی خاطر بریابی
 اور کس سے شرط پھیرائی تدو اجازت دیدار
 کئی دھاڑے محنت کر کے سو دینا رہنایا
 پھر اس بات سنائی میںوں سجاویں اس کاروں
 جہر پائی نہ آج کھولیں یہ تھی تیرا ناہیں
 میں سن کے گل کنب کھاؤ تاؤریا پھر الہوں
 صرف رضا تیری انہر کے چھوڑی کار شیطانی
 جے توں جانے میرے خوفوں چھوڑی اس میں پائی
 عرض ہوئی منظور شتایی وچہ چنا بھاری
 ایسر سے نکل کارن پورا اے نہ ہو یا

یا جبار رجم کریاں میری سن لے زاری
 جوش محبت نال قلبے پیارا وہ سنگ پایا
 زور حدوں و دھپرے لگیا منن وچہ نہ آئی
 سو دینا رجم کریا دین تارن یہ کار کریساں
 حتی پیش گزار اوہد میں پاپ کرن نے آیا
 آڈر قہر خدا ویکولوں بیچ دوزخ دی ناروں
 باہجہ نکاح ایروانہ تینوں ڈور ویکھے ساہیں
 خوف تیرا دل میرو ہاتا وڈریا وانگ ہواؤں
 وقت بڑا اوہ آیا ہسی اندر عمر نادانی
 تارن میری عرض حضوروں کر مقبول الہی
 کھسک پر پتھر ہو یا کھل گئی اک باری
 تریجا عرض سناؤں کارن وچہ درگاہے ویا

در بیان کر عرش شخص موم بزرگوار عالمین و اظہار کون عمل صالح و سب

کجا ایچھے کجا اگے ملی ضیاع عمل جاسو
 اجر نہ ضلیح رب کرے جو نیک اعمال کماندا
 محبت طشت اعمال ہم پیر مولا امر سناوے
 خالص نہ جو عمل کما سن جاسن اندر ناراں
 ایچھے اچھے دوہیں جہاں رحمت بخش پاویں
 صالح عمل سیلے کارن کر اظہار سناوے
 سوناں رطل مقرر محنت پر اس کار لگایا
 میں مزدوری کن کے اس کو پیش رکھائی تیری
 تینوں علم گیا کس طرفے بیوں خبر نہ کائی
 اس شخص کے نفع جو ہو پالے لہاں میں گامیں
 سبحان اللہ بھرے چوٹی چار جڈں مہر آون
 اسے بھائی و محنت پیری تیرا حق نہ آیا
 حق پر ایسا سخت مندر اس پیکھوئی نہیں
 سمجھیا بیشک منہ کیتا رب کھاون حق پر آیا
 میں بھل کہ بیٹھا کھراپے بخش خطا ایہ میری
 میں منگاں مزدوری تیں تھیں توں کی بات سنائی
 نہ میں تینوں کھیا کیتا حق نہیں ایہ میرا
 دروہیاں تیر تیر تھیں یار شام نہ رکھیا کائی
 تان ملے اسو ایہ تھراہ دیوے اکواری
 واہ سبحان اللہ کیا بندے جہاں عمل کھائے
 حرمت بنیاں لہاں پاروں کوں نہ خاپوری
 نفع ضرر فے مالک سمجھن پے کر شرک کواریں
 حرمت پاروں حاجت منگن جاپڑے سبھاہ

ثمرہ ہو و ظاہر عملان جہا کرے پتھ آئے
 ان اللہ لا یضیع اجر الحنین آپ خدا فرماندا
 تے جو کفر شرک دیاں چا ساں لا کر عمل کماوے
 یعنی جبط ضیط سب نیکی جو چہ غیر پکاراں
 اے بندے کرنیت خالص صالح عمل کماویں
 ستوں حقیقت تیرجا بندہ عرض حضور الافرے
 تینوں علم جو سایاں اک دن میں مزدور لیا یا
 کر کے کار کیری اس اپنی آن منگی مزدوری
 تاں پھر چھوڑ گیا مزدوری نہ اس کاڑ اٹھائی
 اس مزدوری ہی جو قیمت لے پے میں وہاں
 حج کیا ہو مال بہتیرا گو لے چارن جاوون
 تاں پھر اس مزدور پیراے اگر سخن سنایا
 میں حق دار میرا حق دیوں دریں اللہ و قہوں
 میں سن کنب ضلویار با خوف تیرا اول آیا
 اسے لے مال تیرا سب حاضر ایہ مزدوری تیری
 اس مزدور کہیا تیر بیوں نا کر ٹھٹھا بھائی
 میں کہیا کھا قسم خدا وی مال تمام تیرا
 تاں اوہ مال گیا لے سارا بھی نقدی جو آئی
 جے میں تیر پکارن دتی اوہ امانت ساری
 تاں پھر رٹ ہو یا پیرے پاپر نکل سدا
 ناں سیلے عملان سندے عرض ہو و منظور کا
 پر جو خاص پکارن بنیاں پاوینا نہ تیا میں
 عمل تہاں سے جبط ہو جاوون کارن شرک پیرا

منزل و میری اس گرن تھوڑا ذکر سنا یا
 لے پر با پیان سے فرمے بھی فق اولاد ضروری
 دو جا علم سکھا و دینی فقہ حدیث پیلے سے
 تے تعلیم کلام اللہ وی کو شش سال کرانی
 تریجا حق حد بلخ ہو کر نا عقد فریغہ
 ہن میں نال توفیق الہی دو جا ادب سنا و لیا

حق ادب جو با پیان لوالا محل کچھ دکھایا
 اول شری نام رکھا و ن بات ہو و تہ پوری
 ست سالانہ جنم ہو و اکھیائی سہار
 ادب عقاید و احادیث جو نہ کر خالق بھائی
 سستی امران چو نہ کرنی رکھینا و عزیزا
 حق خاوند جنوں عورت فرمے نقل کتابوں لیا و لیا

در بیان کراؤب و دم در تقویٰ خانہ

اک دن یار نبی سرور سے ملک میں تھیں
 یا نبی اللہ و چین سے لوگ بزرگان تائیں
 لا مسجد و اربعہ اللہ سرور سے قسم پایا
 سجدہ غیر جے جائز ہوندا تائیں حکم سنا ندا
 کرن وایت باہر گھر تھیں با پو اذن او جا و
 بھی جو با پو اذن خاوند و کلاعت لعلی جان پوری
 فرما تہ واری خاوند والی ہر عورت تھیں بھائی
 جس نے نال زبان درازی ڈرہ دکھ پہنچا یا
 فرماتا راں تائیں تسی جنت نقل غفاری
 خاوند و علی کرن حیانت جہڑیاں ن بدکارا
 فرماتا را عورتاں دا کچھ چا مان فر سنا یا

ادب تنظیموں بعد ہی نون عجز سوال لائے
 سجدہ کرن تسی فرما و کیے اسی تساہیں
 رب سے با پو نہ سجدہ کرنا ہو کہ سینوں یا
 خاوند تائیں کرن عورتاں و اتحق جہا ندا
 اس عورت پر بلکھاں ظفوں لعنت لعنت آوے
 خواہ روزے خواہ ہو عبادت نہ منظور ہی ہندی
 وقت عدالت با پو نمازوں کھسی پاک الہی
 پتہ لگوس جد پیش عدالت نامہ صادر آیا
 یے فرمان جہت اندر پاسن سخت خواری
 منہ و ٹولن کوڑا بولن کھاسن و زخ ماراں
 کرا صنی خاوند نون جہاں قرب حضور ہی پایا

در بیان کراؤب و دم در تقویٰ خانہ

سی اک چیز مانے سرور عورت نیک بھاری
 اک دن خاوند سفر ارادہ کیتا تھیں سائے
 تے حاجات ضروری جو کچھ گھر سے اندر آہی
 کر کے گل سپرو خدا نون چا ندر ہمایا گمانہ

مومن تابعدار خاوند وی امر بجا و ن باری
 عورت تائیں امر سناوے رہنا و چو چیاے
 پوری کر کے ہو پار و اہ مومن مرو الہی
 روشن و نیل کھول سنا وین کنر یا کوں سنا

وچہ چیلے چہڑی ہوئی نوجھڑ گیا پیارا
 اکدن امر مقدر پاروں باپ ضعیف تانا
 مائی بیٹی طرف چیلے وچہ پیغام پہنچایا
 بہت آزر و نانا ہو پلٹے نوں کر لاندرا
 توں آویں چرلاویں نہیں ہیں تنوں فرمایا
 اسے مائی کچھ پیش نہ پانے بچی اقلب پھر پھر
 وقت جدائی اذن نہ لیتا نیچے اولوالا
 وقت حشر کے پیش عدالت جس دم حاضر آئی
 نامہ بیٹری مائی والا جدوں صدور لیا یا
 قصہ کوتاہ سن کر مائی صاف جواب بیماری
 ہوئی ہوئی مرض و پیری تنگ کر تیری ہو
 مڑ مڑ سن پیغام پدروا بھر فراق جاری
 وچہ چہار دور در سجالی و حشر آہیں ہائے
 ایسر با بچہ اذن خاوند و کچھ کھولنے آئی
 ختے امر مقدر پاروں آگیا اہل پیالہ
 مائی طرف پئی وچہ عشق سے حالت ٹیکہ مائی
 تے بیٹی وچہ حالت غم و آہیں مڑ سناوے
 دیکر غسل پیار تیاہیں جن دم کفن پہنایا
 ہن آتر منہ دیکھیں بیٹی باپ نہیں مڑ آنا
 سن کرتوں بیماری بیٹی بھیا گولی تاپیں
 جے فرماون نیچے جا کر دیکھاں منہ پدروا
 سن کر حال محمد سرور بھیا گولی تاپیں
 گولی عرض کرے یا حضرت اذن اس بتلایا
 عورت دے حق خاوند سو اناٹ تھار نکلا
 ایسر نازک وقت اخیر ہی جیلہ و سیا جاو

نیچے اس وکان بیوعورت رہنداسی ولدرا
 ہو گیا کچھ بیمار چارہ جیوں کر کھیل رہا نا
 باپ تیرا بیمار ہو یا کچھ چاہے حال بچھایا
 پاس تیرے آر لدا ایسر مڑھیامول نہ جاندا
 سنوں حقیقت بیٹی کیونکر موڑ جواب پہنچایا
 ایسر کیونکر نیچے آواں تاک با بچہ اذن تھیں
 با بچہ اذن جے قدم اٹھاواں غصے ہو وکتا
 مئی ماسکے کی عذر کرا لگی مدد ہوئی رسوائی
 رب فرمائی با بچہ اذن و کیوں ہی قدم اٹھایا
 صبر تھی پو اس مئیوں مے پوسے ورواں ماری
 کارن ہنن پیاری بیٹی فر پیغام کھلاوے
 ہو بیتاب پئی وچہ عشق و ہو گیا چلہ و بھاری
 نیچے باپ پیار تیاہیں بھر فراق تھارے
 واہ واہ و اچو فرما بڑواری اس ظاہر کر دکھلائی
 خانی چھوڑ روانہ ہو یا ہستی طرف کمالا
 بیٹی ملی نہ اور کٹاری واہ لقتیر بائی
 برا عذاب و اقوں ملدا شمالا پیش آوے
 مڑ مائی نے چھیکر والا بھی پیغام پہنچایا
 اس باتوں چہ عمر تھامی نہ چاہی بچھٹانا
 پاس جب محمد سرور جا کر حال سنائیں
 سینہ بھر فراقوں جلد سے میلہ آتروا
 وقت جدائی خاوند اس نوں مڑ تاپا نہیں
 اسی ہی نہیں اجازت دیندے تال سرور فرمایا
 جے نہ اس اجازت دتی ہوئی تیر کی مائی
 جا کہہ سنوں طرف گھیدی پاری اک تھارو

منجا یاپ پیارے اس وچا کر پارس لیاون
 تان اوہ وچہ چہاے باری چوں نظر وگاؤ
 گولی واپس آئی جلدی سن کر حکم نبی و
 واہ واہ چہ چیل کما یا واہ واہ فرانداری
 راضی ہو گیا مولا اس پر تالے نبی پیارا
 بیشک محمد سرور حکم حدیث سنائے
 راضی رکھے خاوند تائیں چاؤے فرانداری
 ایسے ایسے زمانے اندر بہت اندر پیر چچا یا
 خالق داتے خاوند و احسن مرقبول کیتا
 ایسے شرطے خاوند سے کفر شرک بدرہی
 صبر کرے ظلم کماؤے سزا لے کے ناہیں
 چونکہ آسیدہ اٹک مشاط ظلموں ماراں کھایاں
 اچر خداوند و پوٹوالا منصف ہے ازماندا
 خاوند اوپر بھی حق عورت نبی سچا فریادے
 آپو اپنا حق ادا کر بخشش رحمت پائیو
 جے خاوند ناق عورت پر کپروں ظلم کماوی
 مارن ٹھیک شرع وچہ جائز پر نہ ہڈ تڑپوے
 ایسے بعضے ایسے زمانے ایسا عمل کماون
 تے جے شرع مخالف جاو کھانوس کفر الاء
 راگ الاءے میلے جاوے سنگن سنگون منا و
 نبی کھیا ویوٹ جنت وی بونہ ہرگز پاندا
 ہو روایت فاحش عورت جسے راگ الایا
 ترے مردان فخر و وزخ کھڑوی کھیا نبی سہار
 بس میاں شرع مخالف جاو عورت تیری
 بعضے جاہل کڈر سناون ساغین باز نہ اون

گلی اندر رکھ منہ نہکا کر لوگ بچھاں بچھاون
 دیکھ لوے منہ پو لپنے و اصبر کو پیا چاؤے
 اولوئیں عمل کما یا اسنے واہ وانیک عقیدا
 قدم نہ دہریا یا ہجہ اذن مے واہ و اتا ہداری
 سترو لی ہوئے اولادون واہ و اشان سہارا
 کفروں شرکوں جو بچ عورت بھی توحید کھاو
 سترو لیاں جملے اس پاس خداوند باری
 تھوڑیاں عمل کماون امران ہتیاں سحر چچا یا
 یا ہجہ عذر و دوزخ جاسن خبر حدیثوں ہتیا
 عورت مولیٰ منے اس نون کھیا پاک الہی
 دلوں بجائوں فرض خداؤں کپے پھوڑناہیں
 ایسے واحد واحد کہنوں باز نہ ہرگز آیات
 دیکھے کہہ اظلم کرے تے کہہ اصبر کما ندا
 کپڑا ستہ حفاظت کھانا جو پیں میر آوے
 ظلم تعدی نفسانیت دل تھیں و رہا بیو
 قسم خداوی پیش عدالت مجرم کیتا جاسی
 حکم شرع یا خدمت اندر چکر سستی تھپوے
 کھانے وچہ جے ناک ہوو عورت راداون
 سستی کرے نازاں اندر سو سو شرک کماے
 مڑ خاوند ویوٹ نہ ہوڑے نہ کچر نہ لیاوے
 اس ویوٹ کہن جو شرعی غیرت نہ اٹھاندا
 یا جس شرع پسند نہ کیتی کفر تے شرک کما یا
 وڈا بھائی باپتے خاوند ٹھیک ہتیاے
 ورنہ توں بھی پکڑیا جاسین بات سچا یہ میری
 حامی عذر قبول ہوسن پیش خدا جد جاون

بجلا خیال کروا یہ کیسا عذر جہالت والا
 ایسے عذر توڑیوں کارن تب سچے فرمایا
 یعنی چٹری شرک کرنے میں اس میں نہ کا تو
 اسے بندے ہو تابع سرور جبکہ لوڑ فلاحاں
 حضور اذکر سنایا عاقل مطالب سارا پاسن
 اثنا الہمن کچھ تینوں ادب قرآن سناو

کیا نہیں عورت اپرا فسر کتنا پاک تھائے
 لا تنکح المشرکین مشرک کرو نہ کلح نہ آیا
 جب تک تائب ہو نہ تاپن پھو یار بھراؤ
 تاملے عورت تاپن تھکن کنوں کفر کے اماں
 کفر شرک تھیں تائب ہو کر جو مولاد آسن
 تاملے ادب نبی سرور و بخشش رحمت پاو

در بیان ذکر آداب سوم در شان قرآن مجید

شان بیان تے عورت حرمت ادب قرآن کرانی
 ایہ قرآن بحرمت جیوی بلہ بہت پیارا
 ایہ قرآن اندھیر یوں چائن طرفیاد ہنہارا
 ایہ قرآن جو ہر حرفوں میں اجر دلاؤن مارا
 ایہ قرآن جو مشتاقاں یوں پ ملاؤن مارا
 ایہ قرآن جو پڑھ کر اس پی کروا عمل سہارا
 ایہ قرآن نبی سرور پر جے نہ نازل ہوندا
 برکت اسوی پنج گئے ناروں لکھ ہزار گناہیں
 کیوں نہ ہو و نازل ہوئی پاک کلام بانی
 جس گھر وچ قرآن پڑھیو افضل اوہ گھر آیا
 حرمت عورت نال پڑھیو جس جا کہ وچ بھالی
 شعلہ نور نکل اس جاؤن عاویے دل آسماناں
 جس وی طرفوں نازل ہو یاپے اوہ شاہ شہاندا
 جس نے لیاند اسب ملکاں تے اس وی سروری
 واہ و ارجمت نعمت ربدی چہ عیدے آئی
 اس روشنائیوں حصہ ملیا ہندی ملک ہمار
 کفر شرک ظلمات دلاؤ چہ جوسی ٹھانہ لایا

تاملے عورت ادب نبی ارکھیں یاد دہانی
 ایہ قرآن ادب جیوں یوں بیان تھیں چھکارا
 ایہ قرآن جو مویاں قلباں تاپن جو اون ہارا
 ایہ قرآن جو تابعداری نبی سکھاؤن مارا
 ایہ قرآن تو حید سکھا کر شرک گواؤن مارا
 روز حشر ماں یو اسوی نیوتان چہنیا و ہنہارا
 قسم خداوی تینوں بیوں سنجو پانا پوندا
 حرمت اسوی شکل بگڑی کر جوجہت خطا پیر
 بے عذر یوچہ دوزخ جا سن کرن جو و گردانی
 پھر الناس پڑھاؤن والا سر رتے فرمایا
 نبی کیہا اس مجلس اندر آؤن ملک اہلی
 ویکھن ملک فلاناں پڑھاؤن افضل شہاندا
 جس دل یار نبی تے اوہ سرور سہاندا
 جس ماہ اندر نازل ہو یا شان اوہا بھی بھاری
 مشرق مغرب نیسا قیامت کھنڈ گئی روشنائی
 جاری فیض ہو یا ہر جا میں مارے حق ہمار
 حق نون کیمہ رواہ ہو یا واہ و افضل مویا

جہاں کے جھاگ ساٹھے فصلوں کیسے بھڑائی
شکر کلام الہی پر پکر کرنا عمل پیاسے
ساتھی قبر اندر رہے ہو سی پھرین شوق سارو
عزت ادب نہ کر سی پھر اس پر غصہ بھاری
تے جو ادب کلام اللہ چہ نہ کچھ فرق لیائے
حال مناسب تیر تیا میں چاہوان کر سنایا

تیک قیامت آوانہ ہو و سنا نہیں شکر گذاری
اتنے بھلا و نوالے اتنے خیرا حسن متیائے
عزت ادبوں خرق آوے کوشش کرنی یارو
ویر قزاس و زح طوفوں کھلی آلتن باری
بختش حمت پاک خداوی سون چھوڑ نہ جاوے
جو نہ کرو چہ اسرار العارف راوی نقل لیایا

حکایت کے فارسی کا ترجمہ

مرد جوان بہادری اک فرق کماون والا
کرن ہدایت لوک بہتیری پروہ ستے کافی
قافی چھوڑ روانہ ہو یا ہستی طرف بھارا
بہتیاں لوکان ٹھا اس نون ندر خواب پیار
زیریں جامہ بہن عجیب نال ملک بھری
حال کیتاوریافت تو لکھ شرک گناہ کرائے
خرمایا میں راہ مسافر اک دن ہو یاروانہ
فرمایا اس کوٹھے اندر رات گزاریں بھائی
پر کچھ چرچاؤ کرادو ہاڈا گوش میرے وچہ آیا
پاروں شرم نہ پھیا کس جاے قرآن پیارا
اسیر چکاؤ ہو پڑسیا میں پاک کلام الہی
آئے طاق ڈکھے سب خالی حیرانی چہ آیا
قصہ کوتاہ بعد تلاشوں پیندر غالب آئی
شاید پیر ہو جان سیر طرف کلام ربانی
تھکا ماندہ راہ مسافر ڈا ہدی پیندر آئی
وقت گنج پھر ہو یاروانہ سن نون یار پیار
جس دم دینا چھوڑ پیاری پچہ فرورے آیا

فہرت بہت اہانے خلقت سون مقدر حال
اک دن امر مقدر پاروں آ گیا جام جدائی
روسن دیناں حال سناویں جو نہ گذر یا سارا
سہر پرتاج چڑاؤ پھکا بدھا کمر سوٹے
سیر بہشتیاں کروا پھر واو کچھ حیرانی آئی
ایڈ خزانے بخشش والے کس مخلوق سے ملے
رات گزارن کارن اک نون کیتا سوال لگاتے
لیکراؤن شکیانی اس نہیں ماسویا اس جانی
ہے قرآن اندر اس کچھ تھہر جان سوایا
منت کہن بیزاری کروا ہے جہان سہارہ
ادبوں کہ سرمانے لیٹن لوچینت آہی
رب جانے کس جا کہ اندر ہے قرآن رکھایا
لیٹیا جس دم قلب بچاے مریبیداری چائی
اس کارن بیداری اندر ساری ات و تانی
اسیر خوف بے ادبی پاروں مریبیدار لنگھائی
اس نون تعظیموں بیوں اس کے درجے بھاری
ملکان آن بچھایا بیوں اس جو عمل کمایا

نیک عمل صاور آیا گے دین ایذا میں
 اپن چیت پیاری صورت و چہ قمرے آئی
 تے دروازہ کھول بستی نال میوں لے آیا
 میں قرآن خداوندیوں تیر پیرف کھلایا
 اس ادب دے پاروں بلیان ایم جنت جا پیر
 واہ سبحان اللہ کیا اولوں مالک راضی تھیندا
 بس میاں ادب ساریں پھرن قرآن پاک سے
 خیال کرو جس ادب کرن بھین بیان جاون
 شان بیان کلام اللہ کوین بیان بناواں
 چوتھا شان محمدی پیارے پھیں کیا کونوں
 شان نبی وار بنوں معلم جیندا یار پیارا
 عزت ادب نبی داجو کجا امر اسان فرماوے
 اوہ کیا ادب نبی داجان مدعت جہان پیاری
 عالم در تہ نبیاں پر بھی سرور فرماون
 زیارت عالم وی آگور چہ نبیا نو انگ پیارے
 عالم دین نبی واقایم کرو کھلاون آسے
 کفر شرک بدعاتاں کو کونوں دوروں ورٹھاون
 شیر بہادر دین نبی دے قومی کفر لگاوت
 وڈا فضل خدا اوہویا اندر ملک اساد
 سرور کیا خداوند سایاں زوق امت علم ادب
 پیٹھے نہ اک جاگ کھاون فیض ہو ویک جا پیر
 جاہل آنکھن کھاون مارے مستلعب سناون
 میلے آتے مجالس اندر چرخ دیون زر سارا
 لائق خدمت کرن جو اینہاں حاجت کارہ آوے
 قسم خداوی شیر خواہی ویکارن نو کرناواں

گزرا لاکھن قیامت ٹینوں چھوڑاں نا میں
 نال شتایی ملکاں کو لوں میری جان چھڑائی
 کہن لگا ایہ جاہگ تیری جوئی ادب کہا یا
 جو اک رات جدار سپا پر میرا ادب اٹھایا
 راضی ہو اس علموں خالق بخشیاں کل خطا پیر
 جو کوئی پاک کلام خدا واعزت ادب کریندا
 ہر منزل چہ تھا تھ نہ پھوڑیاں کھیا پاک سہار
 اس لوں پڑ جو عمل کریں بیوں جنت جاون
 نیک قیامت ختم نہو وکجے لکھزور لگاواں
 پچھ بلال اولیں جہانوں جیکر خواہش تہوں
 غیراں نوں کی طاقت سوچ بھیں دلدارا
 اس پر لائق دلون جانوں عمل کہا یا جاوے
 مہ تھیں کھڑول تھیں کھن شرک عقیدہ جاری
 ادب تہناں ادب سولان بھل نمون جاون
 نال پیار جو عالم دیکھیں پاوون جے بھایسے
 ہو کے حق سنا ہر جا میں دین کھنڈاوں آسے
 واحدیت خالق والی آسے اسان سکھاواں
 جو ظالم ہتارے کارن آسے کفر اٹھاواں
 رسم رنجیت سنگ والی عالم توڑ گواون ہاں
 وچہ تمام جہان کھلا رہیں تہوں عرض بناواں
 رہ متصور کیستی ہن عالم پھر کھاواں تاپیں
 نہ سمجھن ظلماتوں سالوں جان طرف لیاون
 عالم وی خدمت اک پیسہ دیون شکل بھارا
 بھی تائید رہے اسلامی فیض جس جاوے
 اپنے لیون کارن ولوچہ قصد تہوں اٹھاواں

بیوں عنی خداوند کینیا حاجت غیر نہ کائی
 نبی کیا جو حسد لیکھے ویکھے کسے عالم نوں
 حکم ہوئی کیوں نظرت تمھارت دیکھنا عالم تائیر

خدمت ادب جو صاحب علمان کارون بات سنائی
 پیش عدالت نہ رہے کھینچے اس کے نیک عمل نوں
 چل ووزخ وچہ نبی شفاعت کرسی ہرگز تائیر

حکایت حاسد العلماء

کرن روایت سی اک حاسد علماء واند بھائی
 متھے تیوڑی حسد لیکھے عالم ویکھے بیچارہ
 سنوں حقیقت اک دن امروں جام اجل واپتیا
 بعد جنازے لحد اندر کھ میت اس دیتیا
 زوروں گردن موڑن قبیلے کھٹیں ڈالیں جائے
 بول آوازہ غیبوں کائف اتنا لفظ سنایا
 منہ اس واقعے دی طرفے ہرگز ہونا نہیں
 جو کوئی نبی یا عالم والے اوہوں فرق لیکھا
 روز جزا سے رچھ دی صورت ووزخ اندجائی
 صد فسوس جے بعضے یاران ادب واپتیا
 ادب نبی و اتا بولاری کریں مقدم بھائی
 ادب جو نا پوخوا و تدعورت پچھے ذکر سنایا
 بول پراز منہ قبیلے ان کے بیچین پیارے
 نبی کیا جو مسجد طرفے طلب جماعت جاندا
 حاصل جگہ کوشش کرنی وچہ ہر امر پیارے
 آس سپیند و لوچہ دہری بھی نہ دولت پاروں
 کھار بفرمایا آیت پچھلی اندر بھائی
 سورہ ہمز یوں تھوڑیاں تیاں واسیں کرنا

ویکھے معلم رنج اٹھا و ان اس دی عادت آئی
 منہ موڑے منہ خدمت ادب کنوں لدارا
 غسل کھن اس دیکر خوشیاں داع جنگل نوں کتیا
 منہ قبیلے ول کرن پیارے ایس پرہونا نہیں
 لوگ نہایت دیکھن والے پیرانی وچ آئے
 اسے لوگو اس میت واند چاہئے منہ بھوایا
 کیوں جے منہ عالم کھٹیں موڑن سی عادت آئی
 ساڈی حمت شفقت اس ول مول ہرگز آئے
 جو ادبوں نکار لیا و ایہو حالت پاسی
 کھرا عذر کریں جن دم پیش خدا کھلیاے
 ادب استا و جو خدمت اندر آئے فرق نہ رائی
 بیت اللہ و ادب نہ ٹھکن جائز اس ول آیا
 مسجد ادب جوڑکے آون حمت نماز سہارے
 اک اک درجو ہر قدموں جتنے قدم اٹھاندا
 اندک اندک حال سنائے فضلوں خالق تبارے
 جو ایہ شکل وقت بچا سی کنوں عذاب قہاروں
 لیتا ہرگز ساتھ نہ کریں قافی دولت کائی
 حال مفصل نقل کتابوں جیونکر نظری آیا

ہن چاماں میں فضل الموم باقی ذکر لیا تدا
 سورہ ہمزہ اندر چوں کر آپ خدا فرماندا

بیان کریمیات از سوره ہمزہ

فَاِنَّ اللّٰهَ الْمَوْقِدَ الَّذِي تَطْلَعُ عَلَيْهِ الْاَفْنِدَۃُ اِنَّهَا عَلَيْهِمْ مُّوَصَّدَةٌ فِي عَمَدٍ
مُّنَدَّدَةٍ مَّرْحَمَةٌ۔ آتش ہے اللہ ہی اور بالی ہوئی۔ جو چڑھ جانندی ہے اور دلاں کے مخصوق
اوہ آتش پر اینہا ندے بند کتنی کئی ہے وچہ تھماں واز کچھیاں گیاں سو +

اوہ آگ بالی ہوئی ریدی سوزن درون سارے
ٹھیک اوہ آتش اور اینہا ندے کتنی بند آگ
ناشکر ایہ صبر اطالم جو کوئی بخل کما سی
زرو ولت انجام ایہی جو اس پر نازل آئے
اسو شری حطے اندر جو آگ شعلیا لوالی
ویناوی آگ پہلے چڑھ پھر گوشت ہڈ کھانندی
اس آتش وچہ قہر بانار کھے فضل رکنی
یعنی اینجاں ہن جو کایاں بھاپ نہ پا پر جلائے
معاذ اللہ من ذالک سایاں کھین وکھائیں
بس میراں توں بخلوں کفروں شرکوں بچ جاو
ورنہ قلب بیماری باروں آتش قلب جلائی
چھوڑ عقیدہ کفر شرک و انبخلوں کھیں پیاسے
کرن وایت پونہ فعلاندی ترکوں نشان کھینرا
کفر تے بخل نفاق قلبا پچھے ذکر سنایا

چڑھنے والی قلبینہاں پر جو ظالم ہتیاے
تھماں چہ درازں حطے کارن کفر شبہی
ایہو شیخ آتش حطے اندر ڈالیا جاسی
صدقہ شیرز کوۃ تہذیب و اہل بخل کماو
چڑھ جاسی اور قلبا ندے کھیاری متحالی
رب فرماے اوہ آگ پہلے قلب وچہ چڑھ جانندی
پھر سر پوش اور پس وکر کہ تھماں نال و بالی
بھی سر پوش و ہر یا اس کارن کچہ تحقیف نہ آو
ایس عذاب ایہ عظیموں فضلوں سان بچائیں
نا فرمانیوت تائب ہو کر مولاے در آویں
حیرت قلب کفروں شرکوں خالی نظریا سی
یہو قلبی مرض نفاقوں ہن اوور کناے
بخل نفاقوں کفر شرک تحقیق ک کریمی ہر ا
حال شرک و اجبت ضرورت ہن چا مان تہا یا

قال الله تعالى وان جاهدك على ان تشرك بك اللّٰه ما ليس لك به علم فلا تطعهما

جیکوی جھکڑے نال لٹدی زور تیرے پر پائے
یہ علم تے عقل نہ کھیرے چاہن نہیں نہ ورہ
سخت کما ہوں شرک مندیرا جس چہ شرکناہ
جنت سدا حرام جو شرک ہن تو یہ ہر جاسی
مخین ایمان جو شرک کما و کرب سچا فرما تا

تاں بھی شرک نہ کرے بلکہ یہ رب سچا فرمائے
شرک کماندا کہتا چہرا سمجھ نہ مول مقررہ
تھلے ووزخ وایم رہیں ہوگ خلاصی نہاں
پیش عدالت یہے عذرا ہو ووزخ اندر رعایا
شرک ایمان نہ آگ لاند ہرگز مول کماندا

جسے ایمان لے چکیا رہے شرک والے جاوے
 با بچہ اللہ سے ہو رکھے تو نوح بن واثق آیا
 حال موافق تیر تیا میں کر سنایا جگے

وانگ پرو و ایمان بدن تھیں ایشالی جاوے
 پیر پرست یا بت پرستان سے شیطاں بھلایا
 جو نکر و چو حدیث پائے راوی کر تباہے

بیان ذکر حضرت سعد بن مالک رضی اللہ عنہ

سعد بن مالک رضی اللہ عنہ مائی مالک یا پچھایا
 جبر بن ایمان لیا یا او پر رب غفاری
 آکر آکھن لگی بچہ ایہ کیا ظلم کما پیا
 چاہے شرک پھر بناواں ک بدن اٹھیں بھی
 قسم بیوں سے جت تک تھیں نہ توین چھڑاواں
 ایہ گل بول لڑائی پائی بیٹے نہوں کھایا
 کی لینے کے ہیں جہانوں میں بی بیوں
 کل ساؤ میوں داغ لگایا کی ایہ بات جگائی
 بت اساوے دین داواں پر فقیر تیرے
 سعد کہے سن مائی میری بات برتی ایہ ناہر
 واہ واہ بن چھڑاواں تو صبر بانی
 سچ چھڑاواں نہ اس کے سچ پساے
 نلے کے خوشامداد بولوں کوں من جاوے
 وود زانت رہی او بھکی کردی گز نہاری
 سعد کوں شرک ہو جاوے پراوہ باز نہ آوے
 سعد کہا کھا قسم اللہ وی سن میری پائی
 پیش میرے سب انکل جائے تک اگے تیری
 چھڑاواں بہت جاواں بچہ ووزخ کی میری انانی
 سچ کھاویں سچ نہ کھاویں نہ جوں نہ جو جا
 سب دنیا میں بہتر جائے سچ دین رسولی

خدمت مائی دی کرنے واسطہ طریق اٹھایا
 سن کے دوڑی بیٹے طرفے اس میں پیاری
 ایہ ایمان چھڑیں فرزند میں تینوں فرمایا
 اینہاں چوریاں تیریاں بچہ میں لٹی تے مٹی
 چھڑاویں سانس لہاں پر ان ان غمناک چھڑاواں
 چھڑاویں کر انکار اس میں نہیں نہں مر جاواں
 سر مستھے نوں گڑگو اوں مٹ جائیں لقیوں
 جینے دار جگت وچہ ہوئے ہوئی خبر لو کائی
 کیوں چھڑاواں علیہ ہو پوں ایسے جنگ جنگے
 صادق بن مئی و اچھڑاواں کیوں جاواں شرک گزرائیں
 مشرک ووزخ بشک جلسن کرن جو روگردانی
 بت پرست نامی ملے ووزخ جاوے نامے
 پراوہ کافر پکی ایڈی باز نہ ہرگز آوے
 اوڑک لوں غش کھا کر ڈنگی ضدن مول نہاری
 ماں لٹے سر خاک اداوے غش نے غش کھاوے
 جسے سو جان تیوں ملہا وے اسے ایک داری
 تان بھی مول چھڑاواں سن میں جانی ایہ تیری
 جو چھاویں تے مر جاوے سن لے میری مائی
 ایہ بہشت جو ملدالے لے نہیں ووزخ وچہ سڑ جا
 آماے من دین محمدیہ چرہ ووزخ سولی

سب و نیار غالب یا دین محمد والا
 ویکہ عقیدہ پیٹے سدا وحدانیت پوری
 نا امید ہوئی ماں جہنہ جس دم باز نہ آیا
 صد آفرین انہا ندا ہوون جین چو ایہ وڈیا
 کی پروا دہاں توں دشن جہاں سب جہنوی
 دین نبی کے اتوں جہاں وار و کھایاں ماہا
 اسے بھایو ایہ دین قبولو جنت و گدے جاو
 واہ سبحان الہ کیا مومن ثابت قدم کھڑویا
 کارن حق پیاری ماں ہی بات نہ منی کائی
 ایسے مانے مشر لوکاں ہے اندھیر جگایا
 اک آکھن مشکل حل کرو ایسے ساڈا پیلے
 لہ پیر پار ہوین اندر اس وی جیکر آئے
 ایہو قصور جو پار ہوین اندر فرق ساٹھوں
 معاذ اللہ ایہ وہم شیطانی منن مومن ناہیں
 لہ پیرج اندر ہے کیتا ایہ پکو اس سیلے
 بھی تائید پھریاں راولان تھرا شیاں کیتی
 بھارا شرک اٹھاوون پیر پار ہوین یونوالے
 قسم خداوی حاتم ناظر ناہیں پیر سوڈارا
 طبع حلیم نہایت سوئی شفقت کر م کماون
 واحدانیت دوسن ٹارا تا بعد از سبید ا
 سن تینوں کچھو کرا نہا ندا کر تحریر ستاواں

مشرق تھیں مغرب تک ہی قیامت تیکے جلا
 جب نبی و چہ ہر ہرے خواہش قرب حضور ہی
 ہو لاچار اخیر شیعے دن کھانے کر کھایا
 کفر شرک توں جو جہاں سے تہاں غیب لگایا
 جاوون گے وہ چہ ہشتاں مشعل پڑ کے نوری
 فضلوں چہ بازار ہشتاں ج مانن گے چھاواں
 بدعت کفر شرک ویان سکاں پٹ سمنڈر پاؤ
 واحد واحد پاک خدا توں کہوں باز نہ ہویا
 تینوں دین مخالف چھوڑن ہے شکل بجای
 کوز ہلاوون جہاں بھیرے اصل جہاں آیا
 پیر ہی پاراں برس پھوڑاں کدی پیر کھلے
 قسم خداوی لال لاوون تہاں پھر ضرر نہا
 تاں اس کارن پیر تھا ہو سا توں تنگ کر یوسے
 تھے پیر پیران کیتا ہے پار ہوین ہو سائیں
 پیر فرے بہان لگا یا اس ظالم ستھیا ہے
 لکھی پتہ قیامت و کون کارن اس بدبختی
 سخت طبیعت کر را جانن پیر لوگ زوالے
 نہا وہ سخت طبیعت ہیسی تھیں مطلب پارا
 احمق شرک لوگ نہا توں نا حق تہمت لاوون
 ویان چہ سردار کیتا رہ ویکر نشان مزید
 تذکرہ لو دیاواں تھیں حالہ با اسٹا و لیاواں

بیان زکریا پیران پیر عیسیٰ و جیلانی قندیل پیر

رات گذارن کارن اک مستی و چہ مسجد آئے
 واہ سبحان محبوب آؤ سنوں حقیقت بھائی

اکسوں پیر کریندے حضرت دورہ و راؤ و ناو
 ساری رات عبادت اندر زوقون جاگ لگھائی

اوسے رات مسافر بھی اک اس مسجد چہ آیا
 جاہل بقید را پاخانہ پل پل اس لوز آئے
 صبح ہوئی جد بنگے آکر بانگ بلند سنائی
 لگے کیا دیکھن جو پھر یا سارا محن پلیدی
 ٹھیک مسافر میں بھی پاروائتھے ات گزارئی
 ساری رات بیدار رہیا یہ مینوں خبر پلے
 حضرت چپ کام نہ کنتی عیث اس و اچھولے
 پوری مسجد اوپر حضرت پیر صاحب تیا میں
 جاری خون ہو یا پنی تھیں جہاں ظلم کہا یا
 اللهم لا تعذب ہذا قوم لا یعلمون الا و ان
 اینہاں خبر جرم دی تاہیں کس نے فعل کہا یا
 اس کارن توں رحم کہا دین اے حمان غفارا
 واہ سبحان اللہ کیا علمت رنج نہ مول اٹھا و ان
 ستوں حقیقت جس دم لوکاں سنیاں عرض دیا میں
 کہ معلوم حقیقت ساری تاوم ہو و ان لگے
 راضی ہو کر بخش و تا جس جس نے ظلم کہا یا
 جاہل آن کھن سحت طبیعت کڑا پیر اسادا
 اینوین حاضر ناظر جان مالک ضرر فلاحاں
 قصہ کوتاہ شرک تانی بارہ قسم پیارے
 نبی کہا میں رات معراجے کیتیاں تن دعائیں
 اس پھر تک قیامت شکل گئے امت میری
 و و جی عرض شرک کے باہ جوں کل گناہاں تائیں
 حکم تیاں چہا لوں ہو یا اسے میرے ولہارا
 شکل نہ بگڑے تیاں قیامت کے لکے شرک کہاں
 و و جی عرض بھی ہے منظور شرک تیاں تائیں

اس بھی شب گزارن کارن ویرا آن جایا
 بد ہنمی تھیں صبح او مسجد یو چہ بند اچا و
 صحت نماز فجر دی خلقت جڑل مسجد آئی
 تحقیقات لگے سب کرنے بو یا شخص عنیدی
 پراس و و جے پارنگھائی ساری ات بیاری
 بیشک معلوم ہو و ان مینوں یہ سب اس کاٹے
 لوکاں بچھیا کارا اس و ان اس کارن بولے
 بھی چڑھا کر وہکا و تا پھر یاں ظلم او میں
 صاف کرن حضرت تے نامے آکھن بار ضایا
 اے اللہ ایہ بچھے ہیں نہ معذوب ہو جان
 و و جا میری خبر تھیں ایہ جیلانی ہے آیا
 میں یہ عرض کراں رتھے کہ منظور ستارا
 ایسا پیر حلیم اسادا جاہل سحت تیا و ان
 لیا بچھان جو والد ہے جیلانی پیر اسامیں
 تائب ہو کر ظلم کہاے بھی بختا و ان لگے
 ایسی طبع حلیم آپکی ایہ راوی ذکر لیا یا
 میں لکھیاں تھیں پر حمت سختیوں و و را و ا
 مشرک شرکوں باز نہ آدن مٹسں قلب تہا مان
 تہیں نجات شرک توں کرے ہیں ظالم ستیاے
 یا جو حمت لئی جہا ناں جے کیتا میں تائیں
 جیونکر کھلیاں تو ماں او پر ہوئی قہاری تیری
 بختیں فضلوں تھے جھگڑا پو و امت و چہ ناہیں
 و و منظور تے جھگڑا امت بیشک پوسی بھارا
 اس و حمت تھیں کا و مشرک سارا قصہ یا و ان
 باہو شرک جس چا ناں بختاں بھاویں کہہ گناہیں

ثابت ہو یا جو نالغفرونی ہر خداوند لائی
وہاں شرک گناہ ہے بھارا بچنا مومن پیارے

بن تو یہ جو شرک مرد آتشش ہو و نہ زاری
باران قحط کھو و کھی و ساں تدرہ نہ پاسے

بیان کر اقسامہائے وادو شرک قسم اول

یہی قسم جو غیب خدا میں ہو نہ کوئی جانے
صفت خداوی غیر کیوچہ جیکر ظاہر تھیوے
قسم خداوی غیب جو نبیان و پیغمبروں کی
مجرعے نبیان تے کرامت و ایماں حق ایہائی
علم خداوی غیر کیوچہ جانن روا نہ آیا
غیب جے نبیان معلم ہوندا پیار یا دلوچہ پیر
معلم غیب جے آدم تائیں ہوندا سمجھ پیارے
کیوں پھر تن سو سال جنگ و جد و روحاں گواندا
نوح حضرت نے بیٹے کارن کتیا سوال التیوں
جیکر غیب آنا کیوں اس نے سوال نہ جاز کیا
عزرائیل فرشتے اگے کیوں اس عرض گذاری
تے کیونکر اس وقت نہ عدی حالت گذری بھائی
جیکر معلم غیب ہوندا کیوں کروا عرض پیارا
تے حضرت سلیمان و عاسا حروا کیونکر کھاندا
تے سرور عالم جو تہمت جو بھی عالیشان تائیں
عام ازیدے نہ زور لوں جو و غیوں باہر لیاندا
تے سرور وادو مبارک کو میں شہید ہو جاندا
نبی کیہا جے معلم کروا غیب خداوندیوں
ثابت ہو یا جو غیب نہ ہرگز معلم نبیان تائیں
وحی خدا تھیں نبیان ول جو لیا وے خبر پیارے
شیوہ بہت جہالا ندا جو و کھین فالان تائیں

سو میں غیب جو نبیان و لیاں شرک رسد مانے
انہاں بنال شرکت ہو و و احد کون سد یوے
پیش عدالت جن م آئے حطے ڈالے جاسن
اس عین غیب نہ ظاہر ہو و بھلے شرک و ایہی
کہن جو غایب نبی تھی جانے شرک قسم کو لیا
تاں پھر کیوں کفاروں کوں پاندو کھاندا
تاں پھل کھا کر کیوں جنت تھیان نہ پادہاں
سارا قصہ جیو تک خالق و چہ قرآن تہاندا
عرق نہ کرتا جائز پاروں جھڑک سٹی رگا ہونا
بھی یعقوب جدائی پیروں کیوں اتنا غم کیتا
کھڑ پارو ح یوسف یا تائیں حقیقت ساری
کل حقیقت پیار یوالی چائے ساں شامی
بھی داؤد ملامت کیوں کر جھلا سمجھیں یارا
غم گریاں بیامریم و اکیونکر سمجھ اٹھاندا
کیوں منظور لئی کرے سی علم الغیب انہاں
بجلی پٹی گئے نہ تاں پھر و کھیا دغا تہاندا
اتے جنت وادو حضرت کے کو میں گھیلاندا
تاں کچھ ضرر نہ بلدا کروا حج میں جلیانوں
خاصہ علم الغیب خداوں شرک سے گور ہیں
اس نون غیب نہ آکھیا چا و بچھیں از اشارے
تے کالواں عین خبر ان پھن شرم بیادون تائیں

فصل کتنا پاک خداوند و چہ زمین آسمانے

میرے باہجہ غیب کسینوں سمجھن مومن دانے

دوم

دو جی قسم نہ سجدہ کرنا باہجہ خداوند سائے
 نہ ہی کیسار با لعت کر والوں ہوواں تائیں
 کیتی عرض سعادتی جی سجدہ کرانے والوں
 غیر کے نون سجدہ کرنا لایق مومن نہ آیا
 الہم لا تعجل فی عیبنا حضرت عرض سنائی
 مت معبود بتاون جاہل و اعرض سناواں
 بیٹک اجنگ روضے اوپر میلہ ہو یا تائیں
 جس رو نون سجدہ کرنا جائز نہیں پایے
 مرشد پیراں نون تعظیمی سجدہ کرن جو بھائی
 کرن کرانے والے ہامی سائے پکڑ جائیں

قبر مرئی کہ ڈہور مکانیں سجدہ جائز تائیں
 سجدہ کرن جو بنیان لیاندی قرآن و تپائیں
 لا تسجدوا لی غیر اللہ نہ کر یو سجدہ باہجہ خدا نون
 مشرک و ایم و وزخ مرسن جنہاں فعل اٹھایا
 قبر میری میلہ کرنی میرے پاک راتھی
 کیتی عرض قبول خداوند تیری قبر بجاواں
 نہ کہے سجدہ کیتا اس نون پیار یاد لوچ لائیں
 پیر فقیراں قدر کیانی جو کرانے مارے
 قدمیں گودیں بوسہ دیوں جاہل مشرک و ہامی
 لایغفر نہیں بخشش ہونی رور کے کرانے

سوم

تربیحی قسم نہ صدقہ دیوں باہجہ وفات الہی
 نذر نیاز جو غیر کے سے ناموں شہرت پاوے
 خالقانوی نظر میں جو کرے ستیائے
 اوپر قبراں عرض سناون مومن پچائیں سائوں
 چوراکٹ چڑھاون جبکہ مطلب پورا تھیوے
 یا وہونکل پر بکرا چتر ادیوں قصداٹھاون
 مومن تائیں لایق ہرگز اس نون کھاوندہ میں
 دیوں والا قاور سرتے جس ندہ جسم بنایا
 ان نون غیر پرستش کرنا اس کے حکم کھلائے
 ریدے نام تہامی صدقہ جائز سمجھ پیارے

غیراں نالم جو نذر چڑھاون سخت حرام منہا ہی
 رب کیہا جنزیر جی اوہ مومن نون کھاوے
 دیواں غدا فایا نذر خدائی بیٹا ہووے ہمارے
 او سے نہ تکلیف حیاتی و سئے نظر سائوں
 شیخ نئے نون کھیر لجاواں جبکہ کھچوے
 قسم خداوی مشرک ہو کر مال حرام گواون
 بھی کھنڈیر برابر غیراں نذر کے رب سائیں
 سب نعمت پھر سائوں فی مشرک شرم نہ آیا
 پتہ لیکھا جس دم اس سے پیش ہو یوں کھلے
 غیراں نام حرام صریحا آکھیا رب جبارے

تہذیب نامہ

وقت مصیبت باجو خدا جو غیروں مگن ہوا
 قسم خداوی بیشک کافر جس اعتقاد نہ آندا
 دین دینی و چہ و وہاں جہان انور ک گھانا پاؤ
 تان اس چھوڑا لیرے ہو و نہ مول ش جائے
 جس باروں غیران کے کیتیاں عرض عابیں
 ایہ قصور تیرے در اندر اپنی کراں و ازہ
 سر پر گھات اندر پیکھے کرن جو رو کردانی
 ہن تاریخ نرس تک تیری کر لے جو من جہا یوز
 و چہ قرآن خدا و ماوے سن او ہرگز ناہیں
 چانن ان کے اند ہر ہرگز اک جہا نہ آئے
 کون برابر فوت ہوئے تے نزد تے نہیں کر لے
 فوت ہو یا نہ سندا ہرگز باہوں امر الہوں
 تے سب کچھ سندا جائے ظاہر باطن جالے
 غالب امر عیالت والا دیکھے سر پر سلین
 در مالک کتا نہ ہرگز چھوڑے پھیل یہ اشار
 تان پھر لایق بندہ ربدانام نہ مول سدا
 روزی کھا کر مالک والی تک تراعی چالی

چو جتنی قسم شرک کی پیائے غیران کے فریادوں
 ایک نسکین اسانوں پاک خدا فرماندا
 مشرک چھوڑ خداوندوں جو غیران عرض شانے
 اسے بندے جد تا جرتائیں جنس کیند نہ آوے
 توں بتلاویں کہڑی نشت رشتی تہ نہ ٹائیں
 یا توں غصے ہو کر بیدا چھوڑ گیوں دروازہ
 اسے ظالم نہ مشرک لیاویں حکمت و کبیر بانی
 حاضر وقت پھسی تھیوں جس م پگڑ یا ابون
 چھوڑ خدا لوں قبران پر پونیں عرض عابیں
 سورہ فاطر دیکھ گواہی رب سچا فرماے
 نابینائے دیکھن الا کوں بدار غصیوے
 تے جو زندہ حاضر سب کچھ سندا شک اون
 لا تسبح من فی القبور نہ سندا ہرگز قرالو
 یس میاں نہ اسکے غیران حاجت بلوں سناہیں
 ہر عا جاتاں کارن کافی مالک ہ پیائے
 تے بندھے مالک و چھوڑ غیران ل جاوے
 کیوں جو کتے جیسی بھی نہ اس کر توں کھالی

تہذیب نامہ

حضرت حضرت تہذیب جو ہر جا کرن پکار شریاں
 اوکھے وقت مصیبت اندر کرن پکار رزائے
 شینا لند عرض سناون وہ کچھ نامے سناک
 مشرک حاضر ناظر خلیوں جھن شتاون

پنجویں قسم جو حاضر ناظر رہیں جانن غیران
 تے سرور عالم لوں ہر جا حاضر سمجھن لے
 حاضر ناظر بھی اعتقاد و جانن پرا سناہیں
 شیخ و تانوں لکھ ہراری انت شتاون

اسے بند ہے نہیں حاضر ناظر باہجہ خداوند کوئی

اس سے پیدا کینیاں تائیں کیوں کہ مشکل کہتوئی

فہم

چھویں قسم اور ہمارے کسیدی کرن برابر ہیں
تسکے کچھ بخش والا وانا کہن ویدولی لوں
اک دانے وی جاگ ہو گو لگہ ہزاراں دانے
آیت بھی پاک خداوند حق نبی سرور سے
کارن اپنی جان نہ مالک نفع ضرر و آیا
اسے مومن نہ وانا سمجھیں باہجہ خداوند سائیں

جو نہ کر سیرا احمد لوں لکھ وانا کہن تباہیں
مشکل نام کشتہ ہے تیرا مشرک کہن علی لوں
باہجہ خدا نہیں وانا ہرگز مشرک کے گوانے
کہہ میں مالک وانا تباہیں اوپر نفع ضرر سے
بیشک و لوں ہوئی جو نہ کر پاک خدا لوں جاہا
سب سے وانا ہمارا او ہو سمجھیں شک وراہیں

فہم

ستویں قسم شرک کی پیار پیش قرآن حدیثا
جو کوئی قول امام مقدم کرے حدیث قرالوں
شک حکومت کے رسالت اندر اس نے چایا
آتر کو قولی طحذا الحدیث آپ امام تباؤن
چھوڑ لو قول اسوا وچیکے حدیث کساؤں
قرآن ہاں پاک ہو یا توں آپے شرک کہاویں
توں ٹیند امام کی وی کر بیچھوں منظوی
غضب حدیث نبی یقین لیاویں اور شرک کا کار
ہو و قرآن حدیثوں ثابت ہے مسئلہ تدار
تے جو مسئلہ نہیں حدیثوں ثابت ہو نہ اجماعی
شافعی حنفی احمد مالک چار امام سہارے
چلے ویسے دین نی کے منظر جان لاون
قسم خداوی شان تہا ندا میں موان گھاواہیں
ور بے و پو برابر چاہے دین و ماون تاسے

کریں مقدم سند نہ بھائی جو اقول ہسساں
کرن حدیث کر اہت چاہو و لکھیں ہر کماؤں
قول امام مقدم کرے مشرک شرک کہا
فہو مذہبی نہ چھوڑ و حکم حدیث سناون
او ہو مذہب حدیث اسوا و ملکوں لوں بجانوں
کہن امام حدیث مقدم توں انکار بیاویں
نہ جائز ہے رب نبی بن تے ایہ سمجھ ضروری
لیس منی تده پیش عدالت کہسی نبی سہار
تاں پھر قول امامانہ سنوں ہونڈیں ہرگز ناہیر
پھر احیہ اودا امامانہ بیشک پکریں سند ایہاوی
اک برا ہر درجہ جو ہاں سمجھن یار پیارے
جو درجے و پو فرق بیاون کدی نجات پناور
خیر خواہی بیکارن مسئلہ حق سناوال
فرق بیاون والے حطے و پو جاسن نہتیاہ

س میں نہ پیش حدیثوں کے قرآن گرامی
 کہیں مقدم توں کسیدہ ہے ایہ شرک حکامی

قسم ہفتم

انھوں میں قسم شرک ہی بجائی کھان قسم ایہائی
 قسم پیرانے قسم اولاد ان جو کھاؤں تہیائے
 پیر پیراں شیخ عبدالقادر محی الدین سہارا
 مینوں اپنی قسم تے میرا قسم تریہ سہائے
 اے بند نہ قسم خدا بن غیر کسیدی کھاویں
 باجہ خداوند اکبر عالی تاہیں قسم وائی
 ہے ایہ شرک نکر لو ہرگز آکھیا بنی سہائے
 باجہ خدا کے قسم جو غیراں شرک بتاؤں تاہرا
 ایسیاں قساں کھاؤں شرک شرک کماؤں
 کوڑی قسم زوال لیاؤں مرطلب سارا پاویں

قسم ہشتم

تاہوں میں قسم شرک جو کہے شگن شگن تاہیں
 شگن تاہیں حافظ ناصر بھجن شرک بھیرے
 بنی کھیا جو شگن والا نہ وای جسے پر لاؤں
 اہل توکل توں کل حاجت رب پوچا وٹوالا
 اوہ کیا جانے قدر توکل جو غیراں در آئے
 ایہ شرک شرک شگن آکھیا بنی اسائیں
 کرن توکل خالق اوپر ہیں مہوا حد چیرے
 باجہ حسابوں فضل کرم تھیں جنت ورثہ پاؤں
 کافی اس توں جو اس اوپر نگہ لاون والا
 لایق مومن شگن شگن تاہیں پر نہ عمل کماؤں

قسم نہم

وسویں قسم توں عشق محبت غیر لوں مہوہیں
 عشق مجازی بہیاں لیا لوالی حب پیارے
 اصحابانندی حب محبت جے تیریدل بجائی
 حب جو بنی محمد والی خالق کول پنچائے
 جاہل عشق مجازی لاؤں نہ محبت اٹھاؤں
 جیوں لندر عشق خدا آن مکان بناؤ
 جو نہ عشق حقانی ابراہیم خلیل لکھایا
 عشق حقیقی اوہ کیا جانے جیوں ل غیر عقید
 عشق محبت رید لوالا مہوہیں لوڑیں
 عشق حقیقی توں جاہلی بھیراں زاشارے
 تاہیں بھیر تہیوں فضل کرم تھیں تہی توں آہی
 معنی عشق مجازی ولدی جس نے توں خاکے
 غیر محبت کرنے ولے شرک شرک کماؤں
 غیر خیال قلب اس جو تھیں پکا کنارہ جاؤ
 عشق توں غیر خیال نہ پٹیا کر توں کھایا
 غیراں حب ولوں کر یاہر جے تہہ لوڑ سیدیا

تسمیہ یازم

جنگے مند لوچ و دووان چھو یا شرم جیانوں
 اک خداوی جا تک کہتے لکھ ہزاراں سائیں
 اوہ شلیت خدا تن آکھن ایہ نہیں حد شمارے
 ہر قوم اسل ہر اکسا اندر ریدی اجز و ٹھہرائی
 قصص ان حسین بختیں لکھیں تھے وقتہ نہ یا وہ آیا
 دیکھ قرالوں مل اندر خالق جیوں فرمایا
 نہ پرواہ خداوند کرسی جہان کفر مہریدے

گیارہویں قسم شرک جو شرک ہرچہ کہیں
 عورت خاوند پوئیز و پوہ ہر اک آکھن سائیں
 کنوں نصاریٰ بھی ایہ لوہ و لوچہ سمجھ پیارے
 چوہڑے تے چہا زکندہ سببے انت شمارتہ کالی
 حال انہا نڈا پچھے قدرے کر تحریر و لکھایا
 اے مومن رب عرش اوپر ہے بے کیفیت آیا
 ورنہ خطے اندر جا میں کارن غیر عقیدے

تسمیہ دوازوم

ضلیح عمل کماے ہوو ان کھیار بختانے
 روز حشر وے حطے جاسن وور وکے کر لاندے
 اے مومن قوں ہرگز اسوں پیرے مول شجائے
 سر سجد یوچہ جلد چھکاویں خلق تے و رہاے
 حسن جو احسان کتوہ بہت خدا لور بختانے
 روز حشر وے حطے جاسی ہو کر حال سقیمان
 پیش عدالت بدلہ لسی جو کوی ظلم کما نہ
 سن قیوں بچہ حال سناوان مطالب سارا پاویں

بارہویں قسم عمل اندر جو کرن یا ہتیاے
 ایہ بھی شرک جو غیراں کو لون لہ عملاں چاہند
 باراں قسمل شرک اپی بہ بخش اسدیتا میں
 کہ پر میر تمام انھی میں اعزہ بجاویں سائے
 مردم آزاری نہ پاویں بے لوں غیرت آئے
 تے جو ظلم فندی پاویں بچ کرے سکیناں
 ظلم تیکرے کہہ سیموں پاک بنی فرمانے
 بچہ کز یہ سیم کے لوں دست نہ ظلم انھالوں

حکایت حضرت سلیمان علیہ السلام کے مومن ظلم و دروغ

جو وہ بھی ایک چوٹی نظر پایا
 پکڑ کر زمین پر وہ ماری اٹھا
 لگی آئے یہ آسمان سے نڈار
 یا حضرت ہے میری یا تیری خطا

سلیمان نے وامن پر ایک روز
 جلالت حقارت کی کر کے نظر
 سلیمان ظلم کرتا دیکھو ابھی
 وہ بولتا زباں جب عطا اس لگی

بڑا زور رکھتی ہے آؤ غریب
 میں اس کی پیدائش سے پاپ نہیں
 مثل جرم کی جب کہ ثابت ہوئی
 وہ آؤ تھوڑی کی جب فلک پر گئی
 خدا آپ کو حکم فرماتا ہے
 قسم مجھ کو ہے اپنی اس ذات کی
 اگر نہ گراویں خطایہ معاف
 سلیمان نے سن کر جلالت امر
 وہ بیشک تیری آؤ گئی عرش پر
 معافی تھی جب سلیمان نے
 اسے روشن ایذا دینے عاجز کر
 گذشتہ ظلم جو خطا تازہ کئے

عرش تک جاؤ نہ تخت لٹراؤ
 قیامت کو جھگڑا یہ کرنا پڑا
 حسب عنایت کے دلاؤن سزا
 تو یکدم میں تیرے نازل ہوا
 جو اسے این آؤ دوس لے ذرا
 تیرے حق میں ہو گا نہ اچھا برا
 میں بلواؤں گا تم کو و در لہجہ
 کہا چوٹی سے کون بخش خطا
 جو ظلموں کو رنجانی کہتی تیرا
 تو تانے سے تب ظلم خارج ہوا
 جزا دینے والا ہے سر پر کھرا
 سناجات سے لکھو بخشوا

مناجات حضرت عزرا بن مریم علیہ السلام

تاگے رو رو کے اس وقت پھلے ان کے
 دیرے کو چھوڑ میں ہرگز نہ جاؤنگی بھی
 عمر پیری و مہدم جاتی چلی ہے ہاتھ سے
 قدرت تیری کے ہاتھ سے پتلا میرا جب پہنکا
 کھیلتی ہوں رات دن قدرت تیرے تار پر
 نفس مارہ دے پھند میں نصی ہوں لاؤ
 وقت سکرے قبر حشر دن جہ طوں و جان
 ڈا ہدی ہیبت تیرا الی سوز آؤے خالق
 بار و دست مومنان تویشان عزیزان سارہ یارا
 محمد تیری اس عمر پر افسوس صد افسوس ہے
 حق تائیں چھوڑ تائیں بے کورا ہیں اللہ ہو

کل خطایں بخش سائیں میں گناہیں اللہ ہو
 تیرے پا میں تیرا لیں اور پر آئیں اللہ ہو
 نہ خطایں در بلا میں میرے تائیں اللہ ہو
 نظر پائیں شرم سائیں تیرے تائیں اللہ ہو
 ہو ہوا میں سچ آئیں اب سچا میں اللہ ہو
 کر دو آئیں یہ تقاضا میں عاصی تائیں اللہ ہو
 رحم پائیں کول بہا میں بار لائیں اللہ ہو
 ہوگت تائیں کرپ سائیں تیرے تائیں اللہ ہو
 بھی ملا میں تیری تائیں رحم پائیں اللہ ہو
 حق تائیں چھوڑ تائیں بے کورا ہیں اللہ ہو

بقیہ ذکر ظلم از جانب مصنف

بس میاں حد نبیان تاس ظلم تعدی پاروں
 دو جا کون گھرانہ جس نوں ر ملی اجازت بھائی
 توں جاتا مسکیناں دی کوئی اونہ دیو لو تو الہ
 کس نوں توں توں جو میری طرفوں لکل جائے
 بھنے روز حشرے آسن نیکی پاس نہ کالی
 اوہ ہولی ہولی پیش عدالت نیکیاں لہنیز جاو
 عرض کر سی یارب سایاں سارے مل گئے نیوں
 ایویں قرضائی جنھاں تھیں طاقت قرض اوہا
 حکم ہو یا قرضایاں جس دم آن سوال سنایا
 بیلو قرض اپنے دے دے اک اک رقم شمارا
 قرضان لے نیکیاں لسن پ سچا فرماے
 ایویں چوری کرنے والے کھاوے حق بگاڑ
 بھی جو عنیت سخن صنی وی عادت رکھن پھیرا
 آقا تا تو تا تو اچھا خالق و چو قرآن بتاے
 پوسے حق بلین جس دم سارے اس دیتا پس
 و اذوالنفوس و حیتاے و وحی آیت آئی
 نظام ظالم نال تے جو متکبر کر کماون
 بنی کیا ا تو اچھے ہتیاں فوجاں ہوسن
 تے جو کبر عذروں لہے ظالم ظلم کرن تھیلے
 ہسایاں کھ دیوں لے لے لے اٹھن جنہاں
 کرن روایت ہسکا توں جسے اک ہنچائی
 جتنا قدر پکا کر کھاہ اس گنہیں سن کھایا
 اک دن گوشت پیا نہ سرور عالم پیر حقانی

کچھ لحاظ نہ ہو یا ہرگز چھڑک ملی ر باروں
 غیرت امر جلالت والا ہے غیور راہی
 رب فرماے میں تیں سر پر بدلہ لیون والا
 مسکیناں پر ظلم کما کر کوں سلامت جائے
 بنی کیا مظلوم ایسی حق اس کہبت ایہائی
 جسے ظلم کیتا اس کو لوں نیکیاں ب دیو لے
 تاں پھر حکم ہو سی اس کارن جنت بخشیا تیتوں
 پھر نہیں قرض اوایا جس دم پیش خداوے آون
 ریا قرض ہندیان کو لوں چاہے قرض دیوایا
 سو سو سکی قرض ہندیان کو لوں سن گرفتاراں
 قرضائی بھی خالی اس ظالم وانگ بجائے
 تسون حقان لے لسن نیکیاں سچے یگانہ
 بنی کیا سب اسون حاس و کھو کھ نکھڑے
 فوجاں فوجاں ہو کر آسن جن پ بلاے
 رب فرما سی ہو رھی ہے حق تیرا کچھ ناہیں
 یعنی ہر اک نال تعلق جاسی جان رلائی
 ایویں ہر اک نال تعلق لوے ہو کر آون
 پڑھ قرآن بھلاون جہڑے اندھے اٹھ کھلوں
 کیریاں وانگ ہو جاسن خلفت پیلن سچے تیار
 جہڑے سچے ترکڑھی ورتن چیز نہ دیوں کالی
 اس نے اس گنہیں جو روئی نال آرام پکائی
 اک دیو لو لے نے اتنا اجر سخاوت پایا
 عایشہ نوں فرماون لگے ہتھا پادریوں فی

ہمسایان کو گھر پہنچائیے کھاؤں بال بچائے
 کراں گمان جو شاید اور وارث چاہئے
 بس میاں ہمسایاں کو حق کریں تعلق نہیں
 سخن چین نے غیبت ولے باندر ہوسن لکے
 بیاجی ٹولہ سر پہیٹھاں تے بنگان مومن اتاں
 میں ہن اتنی کراں عبادت کیوں سخت جاسا
 جہڑے دوزن چو نکاح رکھن عدل نہ کرے
 جو عورت مرے نوں پٹے کر کوین و ہایاں
 باج ضرورت سوال جو کردا مہ پر اس پنہاسی
 چبھ نکل سینے پر ڈوگی ہوی پوں ت جاری
 وعدہ یا نوچہ وفا نہیں کرے لوگ منافق جہڑے
 دعا فریب جو عادت رکھن ڈنڈا اور بلیرکا
 نافرمانیاں لے لے اتنت شمار نہ کانی
 ٹولہ جوین نمازیوں والہ و چار و زیاں لانا
 متوکل نے صابر شاگرد کھو دکھ کھلو سن
 اک و حیدرے نال فرسی ب سچا فرماے
 جس دن نیال محبت و رغبت دنیا اندر کیتی
 فرمایا مومن مومن باجہ محبت لانا
 من تشبہ بقوم فهو منهم سرور نے فرمایا
 سوتوں جیسے نال انہاں سے لوگ لے لے جانی
 سن تینوں اک ذکر مطابقی اس کی لکھ کھاوں

حق ہمسایاں کی تکراری کیتی پاک خدانے
 اتنی ہمسایاں کی جبرائیل تائید تہاے
 ورنہ لہوئے ہودن والا حکم کریند سائے
 رشوت اتے حرام جو کھاؤں جو کس ہوسن تہاے
 اینویں کرن غرور جو بھڑے و پید عبادت اتاں
 ایس غروروں ہوسن گنگے بولے و چہ حراساں
 اوصے ابن عذابوں اوصے آتش یو چہ سرد
 کتی روز حشرے ہوسی خیراں نبی ہنجایاں
 بد اعمال جو عالم پھری جو نہ کر گناہ خراسی
 و بھین لوگ ایہ عالم آ تا باجہ اعمال خواری
 چہ کوہ نکل بان موٹاں بھین جاسی ہوسن بھڑے
 اینویں ہر اک بد اعمالوں شکل جدید پھر یگا
 تے مومن بھی لوگے ہوسن جوین بیت آئی
 سخیاں نے سفید غازیالوا لہ سمجھ کمالا
 حاجی اتے جو اپن یانت امن اندر سمجھ ہوسن
 دکھو دکھی فوجاں فوجاں سن حشر جاں و
 اُسے فرمے اندر اس دن ہوی جاگہ کیتی
 تاں جو روز حشر نے اس دن نیال اٹھایا جاو
 جہڑی قوم دنیال تشاہد اٹھاں کھن ۱۵ آیا
 بس مٹی نہیں میر پھیں جس نے محبت لائی
 تال تو مٹی خداوند عالم حشر رحمت پاواں

بیان پکے زن و بچے شخص کی حاجی بود

اک دن نال محبت اس نے کیتی حج تباری
 اس کارن نال اس سے اندر خطرے پکے بھارے

سی اک مومن مرد رہا نال بد اخلاص پوجاری
 لیکن مال فراہم آنا اس کی بول پیائے

والہ چور پاؤا کو کوئی میری جان گوانے
 اس کارن اکب وچہ نہرے آیا مروگانہ
 ہر بازار گلی کوچے وچہ کرے آواز سو مارا
 کے طرف اکیلا جاواں کارن حج بھراؤ
 مت کوئی چور لیٹا بیٹوں سے اندر مائے
 جس تون کھے اوہو اس تون موڑ جواب سناوے
 موجب ایس امانت رکھن مت ووزخ نہر جائے
 تاں پھر مور اس بند سن کر مار آواز بلایا
 جاہ او تھے اک بڈھیار سندی عمر بخت ڈیری
 وچہ وٹیفے ساتھ نمازاں عمل کماون والی
 اہل یمانت نیک طبیعت خوش خلق واصلی
 عرض پوچھیندا گلی صوڈویندا او سچ پیر آیا
 اے مائی تون شفقت پاروں ہرچہ رحم کماویر
 میں چلیا ماں حج کرن تون دل وچہ خوش بھاری
 زندہ رہیا تے انشا اللہ تھیں پھر بھاسار
 بڈھی عرض کرے سن بچہ میں صدقے میں ارہی
 کھڑی اوڈیکاں پر سر رہے کہ آئے پروانہ
 منہ وچہ وند کوئی نہ میرے جس تھیں لفظ کھاواں
 ماس بڈاں تھیں گھت جدائی چلیا سمجھہ ہلے
 قمر زمانہ پھر کے بیٹھی تینوں نظر نہ آئے
 جے تلخ اجل تھئی نیکل آئی میری
 سن کر عرض دوبارہ کہتی سائل در در بجائے
 جیونکر امر مقدر ہو سی دس کے کچھ نہیں
 ہولا چار اخیر بیچاری آلہ اک بتلایا
 قصہ کوتاہ تر گیا سائل آئے وچہ لکاسے

رکھ امانت پھر کے دل جاوون قصد اٹھائے
 روشن دیناں لیل مناویں گزریا چوہن فسانہ
 ماں بیون مسافر لو کو عرض سناون مارا
 مال امانت رکھو میرا یہ احسان کماو
 واپس وقت امانت لیساں کر یو رحم پیارے
 تیری وچہ امانت بھائی متاں خیانت آئے
 ایسی عرض پکار وناہیں جائے حضرت جائے
 کوچہ گلی محلہ اس نے سارا پتہ دکھایا
 معلوم ہوندا ٹھیک امانت رکھ لیوے گی تیری
 مسکیناں محتاجاں او پر رحم کماون والی
 رات وئے متوجہ ہو کے امر بجا وون والی
 بعد او اب سلام نیازوں عجز سوال اٹھایا
 ایہ ذرا مال پیارا سارا وچہ امان نکاویں
 کرے قبول خداوند فضلوں کر کے نظر عفارہی
 جے کر گیا حوالے سے نہ وون حشر ٹھیراں
 لاج سویرے آیا چاہندا میں دل حکم تیاری
 اک پل وا اعتبار نہ کوئی ایہ مسافر خانہ
 دو وچہ او پر گزارن کراں میں شیوں عرض سناواں
 سہلے تے پیروں وناں کن سن تھیں مائے
 چہ نہیں کس بیٹے میں دل ملک الموت آجائے
 لم جاو پکی رکھی ہوئی کل امانت تیری
 اے مائی تون کہ امانت حافط سب کچھ جائے
 جے مقسوم اندر مر لیساں تون مول گناہیں
 اس وچہ رکھ امانت لیوہیں حرم واپس آیا
 فضلوں کٹ مسافت کیتوس حج بیت اللہ

سنوں حقیقت امر مقرر کیسا کھیل دکھایا
 اس تھیں بعد گیا گر خانہ حسن اندر وہ آہی
 جدوں چلج گیا جگ کر کے لگا ڈھونڈنا ہے
 نکل باہر شہروں روند اچھروا وانگے دانی
 پھر پھر دے نوں اک عا بل بلیا مردور بانا
 تاں اس حال گذشتہ سارا عامل نوں سمجھایا
 پھر عامل فرماون لگا جاہ اٹھ مرو پیارے
 لیکر نقش قبول دل دھانا اوہ چلج بچارا
 اے مائی کہ حکم اللہ تھیں کتھ امانت میری
 نہ پھر مول آوازہ آیا قرو چوں اس تائیں
 تاں مر اس میاں سد مایا دل چہ حیرت کروا
 مڑ پھر عامل آکھیا اس نوں لجا نقش پیارے
 تاں پھر حاجی مڑھیان اندر آکر نقش رکھائیا
 اے مائی توں جیکر ایتھے وس امانت میری
 اچا چیت آوازہ آیا بھی مڑھیان تھیں بھائی
 مٹی دا اک ڈھیر اچھرا کھر میرے وچہ جہڑا
 کڈھ لیجاوین سن دیو چوں مینوں ستاویں
 حاجی عرض کرے اے مائی کیا تھھاں دھایا
 تاں پھر مائی بول سنایا نفس بارہ ماری
 کیا دوساں کرا کدن جیھی رسم کھار الوالی
 حکم ہو یا جس تال زیادہ رغبت دینا آہی
 سن کچھ کی حال ستاواں بڑھی کرے پکارا ہا
 اوہ گائیں سی میری جھڑی کھرو چو پر خورارا
 پاس میرے کھر کھاراں دا پھارن اوہ لجاون
 جی رنگار عجایب یکہ ہر ہر چو کھر تائیں

فانی چھوڑ بیچاری بڈھیا قبریں فرالایا
 پتہ نشان گیا مٹ سارا ہوئی ویرانی بھائی
 نہ کوئی پتہ نشان تباہے رور و آس پاسے
 بھلا جاکے چھڈ دولت والا کیونکر دل بدلے
 آکھے رور و کسٹوں ہونڈیں مینوں بھی تھلانا
 سن عامل کر نقش شبانی اس کے ہتھ پھرایا
 رکھ بڈھیا دی قبر سرمانے مار آواز سہارے
 رکھ کے نقش قبر اس دی پر کرے آواز نکارا
 میں اس شہروں بہت سنی سنی فاویا تیری
 دل چہ آکھے عامل کا ذبے بلیا میں تائیں
 آکر آکھے اوہ کہ بولے جو دینا تھیں مروا
 مڑھیان چہ نکالنے اس نوں کرنے خوب تار
 مار آواز پکارا کیتا دل تھیں خوف دکھایا
 میں اوہ کھر امانت والا بھال کریند تیری
 اوہ سے جگہ امانت تیری خطرہ کرین کالی
 اس چہ ہے اوہ آلا حید اندر ہے زرتیرا
 مال امانت اس لے تھیں سارا اپنا پاویں
 قمران چوں مڑھیان اندر کوں بسیر پایا
 وچہ عیاوت رات شبے میں ساری عمر گذاری
 قمران تھیں میں بارور علاج کیتا بمتعلی
 اس عیسا تھہر لاؤ اس نوں کارن کھر تھائی
 سخت عذاب خرابی اندر رور و آس پاس
 رات شبے میں تھیں سنی کھیں پیکر اس گذارا
 اک دن اپنے شکر رسم تھیں ٹیکہ مال لگاوت
 اپنی طرفوں لایا دکھیا میں طرف انھیاں

دل میریوں پیارا لگائیں بھی سہاٹھائی
 نہ مر تو یہ دے در آئی کہے رسم کفاراں
 جس دم قراند میں آئی حکم کیتار باری
 لیجا ہو مڑ پیا تو چہ اس لوں کافر جتھ تمانی
 پکڑ فرشتے امر الا ہوں مڑ پیا تو چہ لیکے
 جس دم آتش گز الارن مارن میرے تائیر
 کرن آواز سزا ایہو ہے جو کوئی کفر کماو
 امر جلالت والا سر پر کو میں غیور نہ جاتا
 میں تشبہ بقوم نہ ہوں منہم بہرور فرمایا
 اسے بند نہ غیر رسم و پیرے ہرگز جاویں
 جو چہ ویاناں رسم جو غیراں ہیں کہ ہتیار
 چلن چال جو غیراں والی مومن پھر نہ پائے
 اکثر ایس زمانے اندر رسماں کفر و دوسے
 بھیدیاں وانگوں کہ جید سے کچھے جاؤں بھائی
 دیکھو دیکھی سند معین سہندڑ آئی پیار
 حال موافق اک حکایت چانان مورستانی

لگائیں دی پیشانی لایا وچہ یاد نہ رہیابی
 دو دھ رہی اس لگائیں لاپیندی تال پیراں
 چھوڑنی دی رسم کنتی اس رسم کفار پیاری
 کرو عذاب اس ساتھ اتھاند کر کحال ویرانی
 رائے نے بچے اس پاروں کرن عذاب سوائے
 ترڈ فائن لے لیکر عاجز رحم کرن کچہ تائیں
 غیراں رسم پسند لیا کر کو میں سلامت چاہے
 بھی فرمان ہی سہرورد اکو میں نہ سچ سنجاتا
 جس میں نیال محبت جاسی اس میں نیال اٹھایا
 گانے سہرے شگن شگوناں ہرگز نہ پتر اوں
 نال کفاراں حطے اند جاسن کرماں مارے
 شکل محمدی کرن مطابق جیوں سی فعل سہارے
 کرن جو سی نام رکھاون نہ کوئی سند کھیرے
 نہ کیے سند ثبوت کفر بدعت وچہ ڈن وای
 نہندڑوانہ مطلب سوچن بھی مشرک ہتیار
 جیونکر بدعت مشرک سو مان جاری ہو یاں بھائی

حکایت کے جی وکرہ

سی اک دست اندرجی سدی نال بہاں
 ویاہ کردولا پتر اس دا جس دن گھر چہ آیا
 دوون آئے اندرتاری یاد ہرگز آئی
 پردہ ڈولید جس یلے جی آن اٹھایا
 کہے شریکینیاں لون بھیناں ٹھہراں چاؤ
 چوری چارن بلی تائیں جاں جی اٹھ دھائی
 کہن لگی کوئی رسم اتھاندی شاید ہو کھن

بلی سی اک رکھی ہوئی گھر وچ اس مکاراں
 بلی تار چھڈی سی جی نہ خیال چھڈند آیا
 وہی کڈہن ڈولے چون جاں جی اٹھ دھائی
 بلی دا اس یلے چیتا یاد تدا ہیں آیا
 چوری بلی لون پا آوان گ تیس بہ گاؤ
 وہی نے سن دے اندر گل دیوچہ پائی
 ڈولا چھڈ بلی نوں لکڑا پاؤن کئی سوائی

یا بہانہ دی تھی ہوسے ہوں ڈوڈیری
 اجراں لوں ٹکڑا اس پاکے بھاگ بھری آئی
 بھاگ بھری موٹی نے پھوں بھاگن بنی جوانی
 سس نالوں گھاس دے اندر دھرو پر وار سدایا
 کھوہ ایجان یاں سٹل خان بدعت ہتھ پھر ایاز
 جاں بھاگن وا بیٹا ڈولا وچہ اپنے گھر بیایا
 کہن لگی میرے سس نے بی نول سی چوری جاری
 میں کیوں ڈوڈیر یا تو ایماں تیاں گواوان
 کہن لگی خاوندوں جا کے سن منی دیا لالہ
 حد تک وڈوڈیری بی چوری آتہ کھا و
 بھاگن آکھے اٹھ بلائی بی ہونڈیا ویں
 سس وچاری رکھن خاطر بی پالی سائی
 ایسے طرح گیاں دھو سماں صل جہان کوئی
 دین بنی وچہ ایساں ناں بڑا اندھیر چایا
 تنگ موڈے رکھ بلائی چلیا وا ہو واہی
 لے ہتھ تنگ لچھدا پھروا گھر گھر وچہ وچارہ
 جاں تھی نول اج چوری وچہ نصیبان نامہر
 اک ول چرب نوالہ بھاگن کٹ کے دہریا ہویا
 آکھے فخر ویں دے بھکھے کھاوا اسان بھورا
 فجروں شام لگی ہے ہون بی لچھدی ناہیں
 ایہ بھڑی بی ساڈے چوہے مارن والی
 پاک نمازن وڈی حاجن ساڈی بی بھڑی
 شامت اک گلیوں پھر زکل تھی باہر آئی
 اک کوٹھے دی تنگ اندر جاں بی گھیری
 بی اوپر تنگ اس نے آن شتانی پائیا

پوچا پاٹ کر اون والی بنگٹی ہوگی بھڑی
 تذاسنے کڈھ ڈولیو چون دہر وچہ بہانی
 بدعت شلخ سکی نول مڑ کے لگی دیوں پانی
 اک بیٹے وانشاوی والا اس نے کلج رچایا
 رہدیاں سماں دولا یاں بہانے ہونیاں
 وہی لین چلی تے سس وایا دیلا اوہ آیا
 پھیوں لین آئی سی منوں بھاگن بھری چاری
 ایہو جہاں بھڑیاں نول صرتے ہو ہوجاوں
 کٹ شتانی یسے ویلے چوری اک پہالہ
 تہ تک تہری ساڈی ویوں پر وڈا مے
 نہ کچھ کھاویں نہ کچھ پیوں سچے منہ اٹھا جاویں
 بھاگن رن کیتی آگے بدعت رسم وڈا ہی
 روز قیامت دوزخ اندر مڑ جاون گیاں سوئی
 کیا کر سن جد پیش عدالت لیس منی فرمایا
 پچھے لوکاں نول کسے ڈٹھی بی ایڈہر آئی
 بی ہرن ہوئی اج بھاویں پیا سا پاجارا
 کرم وگتی تاک چھپ بیٹھی بے نصیب تداہیں
 اک ول بی باجون ولادور وچہ اڑیا ہویا
 جہ نہیں ایہ رسم ساڈی لوچہ کھڑا پانگیا سوہرا
 ایہ عذاب جوان دن والا بھاننا ہرگز ناہیں
 کس سوہر گل پائی ساڈے بد بختی منہ کالی
 سو سوچوے اسکے ویری مارے ڈوڈیری
 پگڑ بلائی تنگ لے کے ٹٹھا وا ہو واہی
 بھی سارازن بھال کر سیریاں تلو ہوئی بھڑی
 اوپر چا پیا ہر مڑ ہوا وڈاں گھول مجا پیا

مٹے تک وڈھ ولو ہندراس و پھر پلے پاس
 خون بیاں ہتھانڈیو چون مویاں تیریاں جاری
 پاتنگڑو یو چہ بھڑی گھروں کرے چالائی
 آکر آکھے عورت تائیں تنگڑ پکڑ شہابی
 قصہ کوتاہ لیا پھر کے پٹی و رور بخانی
 پکی رسم میں ہو گئی رفتہ رفتہ بھائی
 جس کو گھر وچہ شادی الا او وقت پیار
 نہ کے سند تھوتی کیتی اینویں نہ وہاں
 لکھ لکھ رسم تے ترک کروڑاں نت ستانہ لکھ
 کہہ ایسی رسم بناوے جس واصل کوئی
 پس میاں نہ رسم سو ماں شرک کا تھچے جاویں
 جو کوئی لکھ کارن ویوے نال محبت پیاراں
 الصدقہ روالہء پاک بنی فرمایا
 کہ میرا ایس زمانے اندر جے تکلیف آون
 چھوڑا یان جنم جاون پر نہ شرک گواون
 صد صدقہ اجر دلانے جنت وچہ پنچا مے
 سن تینوں میں جنت ضرورت و فتح کر بھاوا

نہ لے تے کس وندی وڈھی اوہا لکن سٹائے
 زخماں نے جٹ کھال کتیامت گئی او ساری
 خون و گھیندا چلیا آوے روندیا ر بلاقی
 ماں میں بہت ویرا نہ ہو یا اندر حال شہابی
 تاں پھر ڈوے تھیں نہ گھر وچہ آنڈی حلد سوانی
 آل اولاد محبت پاروں بھی تائید اٹھائی
 اول رسم بموجب پٹی پکڑے کر کے چارے
 اک دو جیدے پھے شرک و گدے اندر کھالی
 غیر پرستی کارن شیطوں سارا زور دکا وے
 کہ ہر صدقہ غیر کراٹے ہو سی بے ابروی
 صدقہ غیر محبت پاروں راہ مول وچہ لاویں
 دنیا وچہ زوال تہ اسی آخر وچہ ہساراں
 صدقہ لکھ روالہء پاک اتے روالاں آیا
 چھوڑ خدانوں غیراں صدقہ فوراً اندر چڑھاون
 پتہ لگے کاپیش عدالت جس دم حاضر آون
 اتے زوال جو دنیا والے رب تھیں غفور کر اوکے
 وکر مطابق صدقے والا نقل کتابوں پاروں

حکایت حضرت سلیمان علیہ السلام

وقت سلیمان پھر وے راوی کر لیا یا
 بہت پرانا برچھ قدیمی سایہ کرے گھنٹرا
 چلدے چلدے ملک کے تھیں اوہ پروسی آئے
 لکھ لکھ اگر جمع شہابی خانہ عجب بنایا
 باہر تھیں جاگ وں تے اٹھرات آرام گزارن
 اک وں راوی نے وے اندر سے وے تاسو چھائی

سی اک عورت خاوند ر ہند برچھ انہاں گھر آیا
 اک دن جا لوڑاں و اس پر کیتا آن بسیرا
 چار و ناں ہی گنجائش لوڑی رے آن لکھے
 تے آرام رہائش کارن ول وچہ قصہ بھایا
 اک پل کرن بھائی ناہیں اوہ سبحان بکارن
 اس عورت گھر والی نے بھی تار اوہاں چھ لائی

کہن گی مرخاوند تائیں جدا وہ گھروں یا
 منس خاوند سے وس شتابی اندلیون چڑھیا
 اوہ ماویٰ ہر اسدے اوپر واویلا کر رومی
 حیر رضا والا دل اندر پی کر گھٹ بیماری
 سنوں حقیقت اوہ بندہ اس عورت اپنی تائیں
 اجراں نوں جیکل قصہ چکے اوہ جاناو آیا
 شکر ماویٰ و رور تخیانی رور و کے چیلانی
 انڈے میرے لے کے ظلموں کے نمون قہاروں
 کر کے صبر کے تر اس نوں دیکھ بیدیاں کاراں
 اوہ داؤد بنی دا بیٹا ظلم اڈا ون مارا
 پیریاں جن ہوا پرندے جس ہی تلخ سائے
 ایہ باتاں کر طرف سلیمان ماری نرت آوری
 پیش عدالت حاضر ہو کر ادب سلام سنایا
 اسی اوہ لوں نر ماوہ عاجز شہر تالو تہ آئے
 دور ولایت ساوی شاہ ماجھروں کے پکارا
 تام غلاناں ابن غلاناں انڈے بیگیہ چیر
 میں سنیا سی ملک ساوے ظلم نکر و اکوئی
 سن پیچھے نے اوہ بندہ اپنے پالس بکلا یا
 جاہ اس چکو یہ انڈے جلدی آتہ جان چکی
 اس پر ویسی جانوریتے کیوں تہ ظلم کہلایا
 دروا جلدی گھروں یا سنوں مقدر چلے
 پیر مکاراں عورت اپنے خاوند نوں پایا
 خاوند آکھے عہد کیتا میں پیچھے دے دربار
 عورت آگے ساوے گھر وایا کی اس نوں حال
 کد آوے گھر ساوے اندر ایڈھرا تہ والا

انڈے برچھ اتوں دو لاہویں میں تینوں فرمایا
 رب قہار جباروں دل چہ ہرگز مول نہ ڈریا
 پراس رحم نہ آیا ہرگز آخر نوں چپ ہوئی
 ظلم والی دل پنے اندر بیٹھی کھا کٹاری
 انڈے دیکر باہر اپنی کاسے گیا کتھیا میں
 چکے اپنی ماویٰ تائیں کی توں رنج اٹھایا
 عرض کرے ساوے پرا میناں ظلم نہ میری پائی
 بن میں ناں خالی ہو بیٹھی ظلم اپنا لے پاروں
 میں دربار سلیمان جلد کے السیوقت پکاراں
 جس و عدلوں کتھے دہرتی ایسے کون چارا
 آہن تھے عدالت والا وچ چروے دربار
 وچہ دربار پیچھے اس نے آفریا و پکاری
 پاپ پیچھے دے پیار سے میں فریاد ہی آیا
 درے محطہ ہائے کو لوں چوگاں جگن سدھائے
 ہاں پر ویسی ایسے جاناور نہ کوئی عذر نہ چارا
 ماوہ میری ظلموں وندی تیرے تخت چوہے
 واہ واسکینا ندی کیتی ظلموں کے ابروئی
 حاضر کر کے پیش عدالت حکم حضور سنایا
 ایسے ویلے ورت شتابی لے ظلم بدکاری
 میری بھرت تینوں آہی کی کھداسیں پایا
 اوہ انڈے اس کا اور انڈے کیتے آن حولے
 ہن جاہ جلدی لیا وین انڈے میں تینوں سمجھنایا
 تینوں بھرت نہ کوئی ایٹھے اسے عورت تہ بدکاری
 عورت آگے ساوے گھر وایا کی اس نوں حال
 کد آوے گھر ساوے اندر ایڈھرا تہ والا

جا لوزان سے اتوں پھر کے آویہاں کے بارے
 او لوئیں مگر ہزاراں کر کے خاوندوں بھریا
 نئی سیلہاں پاس جہاں روندا تے کر لانا
 حضرت میں دکھ ظالم کو لوں پکارت و سیر
 پچھو اس میں عاجز نے کی بگڑا ہوا
 تاں پھر حضرت پیغمبر نے چوکیدار دوزایا
 حضرت آکھیا گرم عدالت نہ جاتی تو میری
 تمہر تھر کنبے پیش عدالت نالے عرض لکھے
 حضرت دوجیواری میںوں بخش دیہو تقصیراں
 عدلوں پھر معافی دتی گھروں جلدی آیا
 اس کے بعد پیغمبر بدے برو غضب چہ آئے
 حکم و تا گھرو چہ فلا نے ہے اک رکھ چیرا
 دو جہاں و رسم فلانی اس پر رہند آسے
 جس ویلے کوئی چڑھی اس پر بات بھلاؤناں
 تیس مسلط اس کے اوپر چوکیدار ہو جاؤ
 ستوں حقیقت جا لوزان دی خاطر اس جا آئے
 اس عورت نے خاوند تائیں مر او لوئیں بھریا
 اس میں و لوئیں دل تل کے کھلیے مر عجاہیل
 رکھ اوپر چڑھ جا ندا پھر اوہ تریجی واز کاری
 امروں تک سوالی اس کے دور پر آن کھلویا
 وہ یہ کچھ اس کے نام میںوں جس دتی ایڈامیری
 و وون گذر سے کھاون کارن ملیا نگراناں
 رب تو اتا تیرے تائیں ہے حافظ ہر حالوں
 حکم کیتا اس عورت تائیں وہی روئی تائیں
 تاں سن عورت جلدی اس میں صاف چو پھریا

ایہ دل و چہ سما کے ناہیں سن توں مرد پیار
 تاں پھر آگے وانگوں نڈے دوجیواریا
 پیش عدالت حاضر ہو کر ادب سلام سناندا
 او ہو بندہ انڈے ہرگز رہن نہ دیندا میرے
 جس واساٹے باروں تے کیوں لک پکھلویا
 آگے وانگوں گھر تھیں اس توں جلدی بگڑا
 عدل میرے تھیں یا تائیں کی ہے مرضی تیری
 ہن انڈے میں سن سے حضرت بید یوازا گاسارے
 جے مر عمل کمایا ایسا بھونال زنجیراں
 او لوئیں نڈے تائیں سن جا رہتھ لکایا
 اک مشرق اک مغرب و چون و جنات منگائے
 تیس شبانی اس سے اوپر دو لوئیں کرو لیرا
 رکھو تیس حفاظت انڈے نہ کوئی مول بلائے
 پھینکے ہو وچہ مشرق مغرب کے دور اس تائیں
 اس کارن میں تاں بلایا جاؤ ویر نہ لاؤ
 چوکیداری تے حضرت تھیں رے اتھ لکائے
 جہا توں جلدییا وین نڈے دل میرا کر آیا
 کدوں سیلہاں سا توں کچھے کل فسا و مکلے
 انڈے لاہون دی اس خاطر بات دیو چہ تیری
 کہن رکھ میں عاجز بندہ بھکھ ستایا ہویا
 میں تے ہاں مسکین بیچارہ عاجز وچہ ظہیری
 جان لبیاں پر کھڑا پکھلے دیہ کچھ میر تائیں
 فضل تیرے پر و ناکر سی سختی لے زوالوں
 ہرگز مول مسافر توں بھڑک جو اپنا میر
 دستکیاں کارن میں نہیں گھر چہ کچھ طعام پکایا

ڈھونڈ شیبانی روٹی گھر تھیں سائل نوں بکڑاؤ
 ہرگز خلل نہ ہو یا اس نوں خالق آپ بچا یا
 بھی فریاد ستانی رور و اندر حال خرابی
 اوہ بندہ بے رحم زور اور بڑا سنگرا آیا
 کیوں تہاں حکم عدولی کستی غضب ندر واد
 ساڈے پاسوں اعدولی ہرگز ہوں نہ آئی
 اک سوالی نے درسن سے آن سوال نہایا
 عورت اپنی نوں اس مرٹکے مار آواز لکارا
 عورت اکوں سن دی اس نوں صاف جواب نہا
 جو کچھ ہو یا میسر گھر تھیں سائل نوں بکڑا یا
 انڈیا ندے نزدیک جدوں یہ آپنجا ہر کارہ
 جاں ساڈیکھیا اسماناں دل جلدی نظر اٹھا کے
 گردن بکڑا ساڈی نہاں ندر غضب و بیابا
 عاجز ہو گئے پلکار یو چہ ہڈ گئے بچ سائے
 یا حضرت کوئی پیش نہ ساڈی تھے ہرگز امی
 کی طاقت سی ساڈے تھوں بچ سلا جاندا
 کل گناہ جیوں عفو ہو جاوے استغفار پکاروں
 صدقہ ویکھ بلا کل تیری مہٹ جاو گی ورن
 خاص حلال کمائی چون راہ مولا وکوسی
 ہتھ اپنا کر اس صدقے نوں کیتے رب باری
 روشن دیناں کی پرواہ ہے خالق و دربار
 نیت صاف دو جاوے روشن راہ و فضل سہاوت
 دوہیں جہاں بخشش رحمت فضل کرم تھیں پاویں
 انشا اللہ درجے بلسن مولا وکوسی
 فضل کرم تھیں نال یا تے بخشے رب سائلوں

تاں پھر مرد و رختوں اترتے زین پر آئے
 اس بختیں بعد رخت اٹھے پڑھ بیٹھے تھہ پایا
 پاس نبی سیدمان جناور جاندا پھر شیبانی
 یا نبی اللہ رنج تیرے وچہ اسوں بڑا کھ پایا
 حاضر جن شیبانی کر کے رہدا نبی ستاے
 ہتھ بچہ جہاں عرض سنائی لے عجوب الہی
 جس ویلے ایہ اترے لیوں پاس و رختے آیا
 بھکھ ستیا پانگے اس تھیں روئی پیاد چارا
 آکھے روئی ویہ کوئی اس نوں تھیں باہر جاوے
 نال غضب و اندر دیوں ایہ مرٹکے پھر آیا
 ہتھ سائل سے صدقہ ویکر پڑھیا پھر دوبارہ
 ایس لگے پھر مارن اس نوں مشرق و اٹھلے
 ملک خداوند نازل ہو خوف سائلوں آیا
 مشرق مغرب ہاں سائلوں چونا ہو بچا رے
 صدقے ڈھال شیبانی بن کے اس و بچاں بچا پی
 نام اللہ و صدقہ جیکر نہ ایہ مرد اٹھا جاندا
 بے شک رو بلا ہو جاندی صدقہ دیوں ہاں
 کر صدقہ اے مومن پیکرے منگ فضل حضور
 نبی کہیا جو صحت اندر صدقہ خیر کریسی
 دل اپنے نوں جہڑی لگے ڈاہڑی چیز پاری
 بخش گناہ دیوے رب اس کے فضل کرم تھیں سار
 کرن لگے بندہ صدقہ و درجے تھہ آون
 بس میان حق القوت صدقہ قبول اٹھاو
 کل امور شرع دے قائم رکھیں مرد و پیارے
 تا بہداری سرور والی پکڑیں لوں بچاوں

در بیان مناجات نماز کتب

شکر خدا و اللہ لکھ واری جس پر فضل کیا یا
 مال تو فقیہ تیری رب سایاں حج و اذان یا
 بخشیں ساتھ محمدی فضلوں کر کے کرم غفاری
 ناہیں پئے عمل خدا یا جس پر ناز یا ویاں
 بخشیں ہاں پیو بچیں پھر اوں خوشیاں پار تہاں
 مومن صالح سے جو سارے تالیدار بنی سے
 بخشیں قریب حضور ہی سینوں جان پار اوں
 و کر جیساں تیریاں والا امر تھی اہکاماں
 چھوڑ تیر اور وازہ سایاں غیر انطرف نہ جانا
 جیکر سایل لوں تیرے تیر حضور و زل و
 میں جاتا ہے صدق یا لوں احد تیر تہاں
 دنیا دینی کل مر اوں ہیں سپر و تسالوں
 وقت شرع ایمان سلامت سن یاراں دلدارا
 عبد الحق جو مولوی مسکن سترہ سدر ہوا اولاد
 تے کل علما و اں پڑا بد بخشش نظر الاریں
 تے جس نے چھو اوں والا ہے اس قصداٹھا یا
 اس لوں سن اولاد پیاری بخشیں فضل حضور
 پڑھنے سنتے ولے سارے پاؤں جنت پاراں

عائزہ عبید سجا ہے کو لون جاری فیض کرایا
 فضلوں کے منظور جنابے عرضاں لوں سنایاں
 تینوں علم جو نیت میری لے خالق رب باری
 ایہو تحفہ شکر تساوے رکھ کر عرض سناواں
 تے اولاد پیاری تہاں بخش جنت جائیں
 فضلوں ساتھ ہی سرور و پاؤں عیش مزیدے
 منظور کتاب میری لوں تینوں عرض سناواں
 واضح ہو یا توفیق تیری بخش کارن لوگ عواہا
 جنت حاجات تمامی تینوں کر ان حال مانا
 ہو رکھرا اور وازہ جس لوں جا کر عرض سنا و
 توں بھی اپنے بندے او پر نظر کرم دی پائیں
 فضل کرم بخش مشفق رہیں سرورے اسالوں
 جنت وچہ پہنچائیں فضلوں آن عرض بکاراں
 اس بخش قریب بھی بلیا سینوں بخشیں پاک تعالی
 فیض جنہاں بخشیں پایا عاجز فضلوں پار تہاں
 گوشہ جگر میرید ا تینوں مسلم بار خدایا
 لوں حاجات تمامی تینوں عرض سنا و منظور
 ہر حاجات ہو و منظور ہی جو کچھ عرض دکھاراں

طول و راز نہ حاجت عرضاں تینوں علم تمامی
 خیر عاقبت رکھیں فضلوں میں ساری گزائی

ملنے پکڑے مولوی محمد منظور و محمد اعظم تہاں کتب شکر میری پار اوں

(ساری لکھنؤ میں لکھی گئی ہیں) یہ کتاب جامعہ اسلامیہ لکھنؤ میں لکھی گئی ہے۔

۱۹۷ VI ۱۱

۱۵۳۶۹

۱۱۱۱۱۱۱۱
۱۱۱۱۱۱۱۱

شمع محمدی

مصنف مولوی روشن بن عثمان

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

حمد باری تعالیٰ

کی کچھ صفت خداوند الی عاجز آگے سناوے
 حمد خداوی ختم کرن دو عوی کرے نہ کوئی
 قسم خداوی ختم نہ ہووے جسے کچھ زور لگاوے
 ذکر الہی ہر دم کروا خفی جو ظاہر آبیجا
 خوب مانواں یاں شکماں اندر کر تصویر دکھاوے
 جسوی روزی تم کرین موت لچاوے سوئی
 کھاوے کارن رزق زمینوں پیدا کروا جانی
 عقل مانع تیر پوچھ رکھے کہی تھے سمجھ جاناں
 حیواناں تھیں تڑپیں بند و نواگ سودانی
 پر ہیں نماز تے رکھیں تے پکھیا کی واری
 تیرے کھاوے کارن بھائی پھلو پھیریں پاوے
 وچہ حدیث گئے زمانے حوض کوثر وئے ساتی
 تاراں سن پاک منترہ کو لوں غافل ہو جائیں

کچھ کروڑاں جہاں نبوت شمار نہ آئے
 کچھ کروڑاں پیمان نیلاں اتنی خلقت نہ ہوئی
 جہیاں کون جو حمد خداوی انت شمار لپاٹے
 ہر قالب پوچ روح الہی داخل کرو کھلایا
 ہڈی کہنے کھسی پچھر کچھ حساب نہ آئے
 گن گن روزی روز پوچھاٹے عالی سہہ نکلی
 سانس بیوں نون پوچائی پوچین کارن پانی
 ایڈ احسان تیرے پرلاٹے اسے غافل ناواناں
 جے اوہ عقل مانع تیر پوچہ نہ رکھدا آجھانی
 عقل رکھن دی خاطر تیں پر فرض جوئی گل ساری
 خشک مینوں ہبزہ کدھے پھر اس توں گن پاوے
 اے احسان بھلا دلو اے غافل بند خاکی
 ہر جیلے ہر دم اندر یاد رکھیں اس تاہیں